

မြန်မာ့အသံ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဖောင်လှပျို

ချင်းချောင်း

အညာသွေး ရန်ကုန်သား

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
.com

စင်စင်အုန်း
စိစိဆည်

ဝိနည်း

စာပေ

အမှတ်(၆၆) ပထမထပ်၊ ၆-လမ်း၊
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ဖုန်း - ၂၂၁၇၅၂

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မဖြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဖြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အချိုးမြင်ပါဒ်များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား သုံ့ရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချော့နှိပ်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ★ အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်ငံရေး။
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ဖွံ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှအတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တိုးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး။
- ★ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ဂုဏ်နိုးမာကြံခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းမြို့)

ဓာညာဓမ္မေး ရန်ကုန်သား

ပုံနှိပ်မှုတိုက်:

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၁၁၁၃၀၈၁၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၁၂၆၁၁၀၁၁

- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ♦ မင်းမြင့်ခိုင်
- အတွင်းစာစီ ♦ မြစ်ခွဲစင်းကွန်ပျူတာ
- ထုတ်ဝေသည့်လ ♦ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
- အကြိမ် ♦ ပထမအကြိမ်
- အုပ်ရေ ♦ ၅၀၀
- ထုတ်ဝေသူ ♦ ဦးနိုင်မျိုးထွန်း(အင်ပါယာစာပေ)
တိုက်(၂၁)၊ အခန်း(၁၁)၊
ကော်ဝင်အိမ်ယာ၊မ/ဒဂုံ
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ ♦ ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့)
အမှတ်-၂၂၅၊ ၃၂လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။
- တန်ဖိုး ♦ ၁၀၀ ကျပ်

၈၉၅.၈၃

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)
မောင်လှမျိုး(ချင်းချောင်းခြံ)/အညာသွေး ရန်ကုန်သား။ ရန်ကုန်။
အင်ပါယာစာပေ၊ ၂၀၁၂။
(၁၈၄) စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ X ၁၈.၅ စင်တီမီတာ။
(၁) အညာသွေး ရန်ကုန်သား

‘ချစ်သောစကားများ’၊ ‘ဧည့်သည်တစ်ယောက်အကြောင်း’၊
‘အချစ်နဲ့နိဗ္ဗာန်’၊ ‘ရှေ့တွင်မုန်တိုင်းရှိသည်’၊ နောက် ‘သေရင်
အာဇာနည်၊ ရှင်ရင်သူရဲကောင်း’...

အဲဒီစာအုပ်တွေအားလုံးက ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ မဟုတ်ဘူး။
ကဗျာစာအုပ်တွေ မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာစကားကို နားလည်တဲ့လူသား
အားလုံး၊ မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားအားလုံးအတွက် စေတနာတစ်ခုနဲ့
ရေးခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်က ကဗျာရေးတဲ့သူ၊ စာရေးတဲ့သူတစ်ယောက်၊
ကဗျာရေးတဲ့လူ၊ ဝတ္ထုရေးတဲ့လူတစ်ယောက်။

ကဗျာတွေ ဝတ္ထုတွေကို ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ရေးခဲ့
တာ။ ဘာနဲ့ရေးခဲ့သလဲဆိုတော့ ဝါသနာစိတ်နဲ့ ကဗျာတွေ ဝတ္ထုတွေ
ရေးခဲ့တာ။ ခုနပြောတဲ့ ‘ချစ်သောစကားများ’ တို့၊ ‘ဧည့်သည်တစ်
ယောက်အကြောင်း’ တို့၊ ‘အချစ်နဲ့နိဗ္ဗာန်’ တို့၊ ‘ရှေ့တွင် မုန်တိုင်းရှိ

သည် တို့၊ 'သေရင်အာဇာနည်၊ ရှင်ရင်သူရဲကောင်း' တို့ အဲဒီစာအုပ်တွေကိုတော့ ကျွန်တော် ဝါသနာနဲ့ ရေးခဲ့တာ မဟုတ်တော့ဘူး။ စိတ်စေတနာတစ်ခုနဲ့ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာ။

အဲဒီတော့ ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေကို ဝါသနာနဲ့ ရေးတယ်။ ဝါသနာကြောင့်ရေးတယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေကိုတော့ မေတ္တာစေတနာနဲ့ ရေးတယ်။

အခု ဒီစာအုပ်နာမည်ကို ဘယ်လိုပေးရင် ကောင်းမလဲလို့ တွေးလိုက်တော့ ပြောပြစရာရှိလာတယ်။ ကျွန်တော် မူလတန်း အရွယ်လူနန်းက ကျွန်တော့်အဖေ၊ ကျွန်တော့်အမေ၊ ကျွန်တော့်အဘိုး၊ ကျွန်တော့်အဘွား၊ ကျွန်တော့်ဦးလေး ကျွန်တော့်အဒေါ်တွေရဲ့ ဇာတိမြေဖြစ်တဲ့ အညာမြေကို ခဏရောက်တယ်။

အဲ... နေရာဒေသအတိအကျပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်း၊ စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ခုံရွှေခရိုင်၊ ဘုတလင်မြို့နယ်၊ အဖေက ပိုးကုန်းရွာဇာတိ၊ အမေက ရုံးတောရွာ ဇာတိ၊ နောက်အဘွားက ရွှေရှည်ခေါ်တာပေါ့။ အဲဒီဘက်မှာ သူ့အမျိုးတွေ ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့အစ်မတွေ၊ ညီမတွေ ရှိတယ်။

ကျွန်တော် မူလတန်းအရွယ်လောက်တုန်းက ရောက်ခဲ့ရ

တယ်။ နောက် ထနောင်းကုန်း သက်သက်ရှည်ကန် အဲဒီဒေသကို ကျွန်တော် မူလတန်းအရွယ်လောက်တုန်းက ရောက်ခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက ရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ အညာဒေသကို ကျွန်တော် နောက်ထပ်လုံးဝမရောက်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအညာမှာရှိတဲ့ ဆွေတွေမျိုးတွေ ညီဝမ်းကွဲ၊ နှမဝမ်းကွဲ၊ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ၊ အစ်မဝမ်းကွဲ၊ ဦးလေးအဒေါ်၊ အဘိုးလေး အဘွားလေး၊ အဲဒီအညာဒေသမှာ ရှိနေမှာတော့ အသေအချာပါပဲ။

ကျွန်တော် အမြဲတမ်းသိတယ်။ နောက် ရန်ကုန်မှာမွေးတဲ့ လူဆိုတော့ ရန်ကုန်မှာ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ တို့ဟူးထမ်းအသည်လေးတွေတွေ့ရင် ဒါက ငါ့ရုပ် ငါ့ရွာက ဒါမှ မဟုတ်ရင် ငါ့အဖေ ငါ့အမေရဲ့ ဇာတိအညာဒေသက ဆွေမျိုးနီးစပ်တွေနဲ့တူပါရဲ့ ဆိုပြီး ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ကြည့်နေမိတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ အဲဒီတို့ဟူးထမ်း အသည်တွေ့ရင် တို့ဟူးသုတ်ဝယ်စားရင်းနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ရွာကလဲ။ ဘယ်ဒေသကလဲ မေးမြန်းစုံစမ်းဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်မှာ မွေးတဲ့ ရန်ကုန်သားဖြစ်တယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွေးအခေါ်မှာ

အဖေ အမေ အဘိုး အဘွား ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက အညာသူ အညာသားတွေဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ အထူးသဖြင့် အဖေသွေး၊ အမေ သွေး၊ အဘိုးသွေး၊ အဘွားသွေး၊ အညာသွေးကတော့ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ငြင်းပယ်လို့ မရပါ ဘူး။

ဒါကြောင့် အညာသူအညာသားဆိုရင် နှုတ်ဆက်ချင်စိတ်၊ စကားပြောချင်စိတ် အမြဲတမ်းဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူငယ်ချင်း တွေများဆိုရင် မင်းက ရန်ကုန်သားလား။ အညာသားလားလို့မေး ရင် အညာသွေး ရန်ကုန်သားလို့ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ဂုဏ်ယူစွာ ဖြေခဲ့ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အညာဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က အထက် အရပ်လို့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်တယ်။

အဲဒီတော့ အချို့အညာသူ အညာသားလက်လုပ်လက်စား၊ ဈေးသည်တွေတွေ့ရင် ကျွန်တော်က စကားလက်ဆောင်ပေးဖြစ်ပါ တယ်။

အညာဆိုတာ အထက်၊ အဲဒီတော့ အညာသားဆိုတာ အထက်သား၊ အဲဒီတော့ အညာသားမှန်ရင် အညာသူမှန်ရင်

စိတ်ဓာတ်၊ ဘဝ၊ ကိုယ့်ကျင့်တံ့ရား အထက်တန်းကျကျ နေသင့် တယ်လို့ အမြဲတမ်း စကားလက်ဆောင်ပေးဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဒီစာအုပ်ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရေးသလဲဆို တော့ ကျွန်တော့် ငယ်ဘဝတုန်းက ရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဲဒီအညာဒေသ မှာရှိတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို ကျွန်တော် စကားတွေအများကြီး သွားပြောချင်တယ်။

အခု ကျွန်တော့်မှာ အမေရှိသေးတယ်။ မေမေကတော့ အဲဒီဒေသကို မကြာမကြာ ရောက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အဘွားလည်း ရှိသေးတယ်။ အမေရဲ့အမေပေါ့။ အဘွားကလည်း အဲဒီဒေသကို လူကြံ့ရှိရင် ရောက်တတ်ပါတယ်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မရောက်ဖြစ်တာ တော်တော်ကြာပါ ပြီ။ သွားလည်းသွားချင်ပါတယ်။ ရောက်လည်းရောက်ချင်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်မှာ နေထိုင်ရှင်သန်ရတဲ့ဘဝရဲ့ အခြေအနေ ပေါင်းများစွာကြောင့် ခြေဦးမလှည့်ဖြစ်တာ တော်တော်ကြာပြီ။

သို့သော် အဲဒီအညာကို သွားပြီးပြန်လာတဲ့ အဘွား၊ တခြား ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်ယောက်တွေလို့ ရှိရင်တော့ အဲဒီ ရုံးတောတို့၊ ပိုးကုန်းတို့၊ ရွာရှည်တို့၊ ထနောင်းကုန်းတို့၊ ဇီးတောတို့၊

သက်ရှည်ကန်တို့၊ အောင်ချမ်းသာတို့ အဲဒီရွာတွေ ရွာတွေမှာ ရှိကြတဲ့ ကျွန်တော်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ဒါမှမဟုတ် အဘွားတို့ အမေတို့ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ချမ်းသာကြရဲ့လား။ ကျန်းမာကြရဲ့လား။ အဆင်ပြေကြရဲ့လား။ တိုးတက်ကြရဲ့လား။

ကျွန်တော် အမြဲတမ်းမေးပါတယ်။ အဲဒီလိုမေးလိုက်တဲ့ အခါမှာ တချို့ကတော့ ချမ်းသာလာတယ်။

တချို့ကတော့ လက်လုပ်လက်စား၊ တချို့ကတော့ ရုန်းကန် နေရဆဲ။

ဒါကတော့ လောကသဘာဝအရ ဒီလိုပဲလို့ ကျွန်တော် ယူဆလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီရွာတွေ ရွာတွေမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော် ရဲ့ ညီတွေ၊ နှမတွေ၊ ဝမ်းကွဲတွေ၊ နောက် ကျွန်တော်ရဲ့ ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေ၊ ဘကြီးတွေ၊ ဒါတွေ ကျွန်တော့်အဘိုးရဲ့ညီ ဦးပခွင်းကြီး တစ်ပါးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ရွာကို လာစေချင်တယ်။

ဖေဖေရဲ့အစ်ကို ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ကလည်း ရွာက စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲတုန်းက ရွာကိုလာပြီး စကားပြောစေချင်တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်သာညွတ်တယ်။ ကိုယ်က မလှမ်းဖြစ်တဲ့ကာလတွေ အများကြီးပါပဲ။ ဘာကြောင့် ဘာကြောင့်ဆိုတာ ရှင်းပြရတာကျယ်ပြန့်

လွန်းတဲ့အတွက် စိတ်မဆိုးတတ်တဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကိုပဲ မလာဖြစ်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကျွန်တော် လူကြုံနဲ့ တောင်းယန် တယ်။

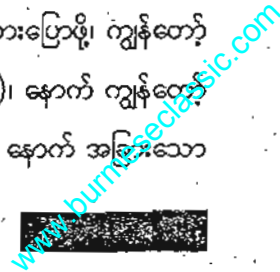
ခုကျတော့ လူကိုယ်တိုင် မသွားဖြစ်တဲ့ အဲဒီအညာသူ အညာသား ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖေ၊ အမေ၊ အဘိုးအဘွားတွေရဲ့ ဇာတိ ချက်ကြွေ အညာမြေမှာရှိတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို ကိုယ်တိုင် မရောက်ဖြစ်ပေမယ့် စကားပြောချင်စိတ် ဖြစ်တယ်။

ဘာစကားတွေ ပြောမှာလဲ။

ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ။

ဘယ်လိုပြောမှာလဲ။

တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် စင်မြိုင်ကြီးထက်ကနေ စာရေး ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် အဲဒီကိုသွားပြောမလား။ အဲဒီ အညာသူ အညာသားတွေကို စာအုပ်လေးတစ်အုပ်နဲ့ စာရေးပြီး ပြောမလား။ စဉ်းစားတဲ့အခါ ခြေလှမ်းလို့ မရောက်တဲ့ အဲဒီအညာဒေသတွေကို ကျွန်တော် စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ဂုဏ်ပြုဖို့၊ စကားပြောဖို့၊ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း နိုင်မျိုးထွန်း (အင်ပါယာစာပေ)၊ နောက် ကျွန်တော့် အစ်မ ဒေါ်တင်တင်အုန်း (စိန်သူရဖူစာပေ)၊ နောက် အခြားသော

ကျွန်တော့်ရဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်တယ်။

သူတို့ရဲ့ အကူအညီပေါင်းများစွာနဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ကျွန်တော် စီစဉ်လိုက်တယ်။ စာအုပ်နာမည် ဘယ်လိုပေးမှာလဲ။

ရန်ကုန်မြို့လယ်မှာ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းအလယ်မှာ မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ရန်ကုန်သား။ ဒါပေမဲ့ သွေးထဲ သားထဲမှာ အညာသွေးတွေ စိမ့်ဝင်နေတဲ့ ရန်ကုန်သား။ အဲဒီတော့ သူက သူ့ရဲ့ဆွေမျိုးသားချင်း အညာသူ အညာသားတွေကို ရည်စူးပြီး ပြောမှာဖြစ်တဲ့အတွက် အခြားမြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေကိုလည်း ရည်စူးမိတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီစာအုပ်ရဲ့ အမည်က ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြောတဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက စေတနာဆန္ဒနဲ့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ စကားတွေမို့လို့ ကျွန်တော့်ကို၊ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ ဒီစာအုပ်ကို...

‘အညာသွေး ရန်ကုန်သား’ လို့ ကျွန်တော် ခေါင်းစဉ်တပ် ဖြစ်ပါတယ်။

သို့သော် အညာသွေး ရန်ကုန်သားလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး အညာမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့်သားချင်းတွေကိုပဲ ရည်စူးသလား။

အခြားမြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေကိုရော မရည်စူးဘူးလားဆိုတော့ အညာသူ အညာသား ဆွေမျိုးများကို ရည်စူးသလို မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားအားလုံးအတွက် ရည်ရွယ်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော် မေတ္တာဖြန့်ကျက်ပြီး စေတနာဝေငှပါရစေ။

မြန်မာပြည်သား

အညာဆိုတာက အထက်အရပ်၊ အကျော့ဆိုတာက အောက်
အရပ်၊ အဲဒီတော့ အညာသား၊ အကျော့သား၊ အထက်သား၊ အောက်
သား။ အဲဒီလိုခွဲခြားပြီး ပြောမှာလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ အညာ
သားလည်း မြန်မာပြည်သား၊ အောက်သားလည်း မြန်မာပြည်သား။
အဲဒီတော့ အထက်အောက် အကျော့အရပ် အညာအရပ်နှစ်ခု လုံးကို
ပေါင်းထားတဲ့ မြန်မာပြည်တစ်ဝှမ်းလုံး ဖြစ်ပါတယ်။

အထက်မြန်မာပြည်၊ အောက်မြန်မာပြည်။

အထက်မြန်မာနိုင်ငံ၊ အောက်မြန်မာနိုင်ငံဆိုပြီးတော့
ဝေါဟာရအဖြစ်သာ ခွဲခြားတဲ့ကိစ္စပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့
ကျွန်တော် မြန်မာပြည်သားပါ။

အဲဒီတော့ မြန်မာပြည်သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မြန်မာ
နိုင်ငံသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အညာက ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို၊
စကားပြောသလိုပဲ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသူ မြန်မာနိုင်ငံ
သားအားလုံးကို ကျွန်တော် စကားပြောနေချင်တာပါပဲ။ အဲဒါ
ကြောင့် ကျွန်တော်က တကယ် ကမ္ဘာနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းပြီး စကား
ပြောရတော့မယ်ဆိုရင် မင်း ဘယ်သူလဲ၊ မင်း ဘယ်ကလဲမေးရင်
ကျွန်တော်က ဧကောကလို အညာသွေး ရန်ကုန်သားလို့ ဖြေလိုက်
ရင် မပြည့်စုံပါဘူး။

ကျွန်တော် မြန်မာပြည်သားလို့ ပြောမှသာ ပြည့်စုံပါလိမ့်
မယ်။ အဲဒီတော့ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးမှာရှိတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသူ
မြန်မာနိုင်ငံသားအားလုံးရော ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာ ရောက်နေတဲ့
မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားအားလုံးကိုရော ဟောဒီမြန်မာနိုင်ငံသား
ကျွန်တော်က အညာသူ အညာသားဆွေမျိုးတွေကို ရည်စူးပြီးပြော
သလို အားလုံးသော မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေကိုလည်း ရည်စူး
ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေမိလို့ နှလုံးသားချင်း၊ ရင်းနှီးနေစေချင်ပါ
ဘယ်။

ကျွန်တော် မသိတဲ့၊ ကျွန်တော် မသိသေးတဲ့၊ ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

မမွေးဖွားခင်ကာလတုန်းက ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရဲ့ မျက်နှာစာ ညာဘက်လောက်မှာရှိတဲ့ မီးရထားဝင်း၊ အဲဒီမီးရထားဝင်းရဲ့ တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ လိပ်ပြာကန်ဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း။

အဲဒီလိပ်ပြာကန်ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ မုံရွာတစ်ဝိုက်က ကျွန်တော့်အဘိုးတွေအရွယ် အညာသားတွေဟာ အဲဒီ လိပ်ပြာကန်ကျောင်းအောက်မှာ ခဏခဏ လာရောက်ခိုနားရင်း ဈေးရောင်းပြီး ပိုက်ဆံရှာတယ်။

ပြီးတော့မှ စိုက်ချိန်ပျိုးချိန်ရောက်မှ ရွာကိုပြန်၊ အဲဒီအလေ့အထရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနဲ့ ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။

ခုနပြောတဲ့ မုံရွာခရိုင် ရုံးတောတို့၊ ပိုးကုန်းတို့ အဲဒီကာလတွေတုန်းက မိုးခေါင်တယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ရပ်ရွာမှာ မိုးခေါင်တော့ ရန်ကုန်မှာလာပြီး ရောင်းချ ရှာဖွေကြရတယ်။ အဲဒီလိုအရှာ အဖွေတွေအတွက် ရန်ကုန်ကို ကျွန်တော့်အဘိုး ဦးအေးလည်း ရောက်လာတယ်လို့ ကျွန်တော် သိရပါတယ်။

ကျွန်တော့်အဘိုး (နောက်တော်တော်ကြာမှ) ကျွန်တော့်အဘွား။ ပြီးတော့မှ နောက်ဟိုဘက်ကလည်း (ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ရွာ

ကလည်း) ကျွန်တော့်အဖေ လူငယ်ဘဝတွေနဲ့ အဲဒီလိပ်ပြာကန်ဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲကို ရောက်လာကြပါတယ်။

ကျောင်းကြီးက ခြေတံရှည်ကျောင်းကြီး။ ဝင်းကလည်း ကျယ်ကျယ်၊ ပထမတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ကျောင်းအောက်မှာ ကွပ်ပျစ်လေးထိုး၊ တို့ဟူးလေးကျို၊ အသုပ်လေးရောင်း၊ ပြီးတော့မှ ကျောင်းအောက်မှာအိပ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူတွေများ လာတော့ ကျောင်းအောက်က ကွပ်ပျစ်တွေက သူမိသားစု၊ ကိုယ့် မိသားစုအကာအရံတွေ လုပ်ကြတယ်၊ ကျောင်းအောက်တစ်ခုလုံး လူနေတဲ့ နေရာတွေဖြစ်နေတယ်။

ပြီးတဲ့အခါ ရဟန်းသံဃာဆိုတာကလည်း ခုနစ်ရက် သားသမီးကို ကူညီတတ်တဲ့ အလေ့အထရှိတယ်ဆိုတော့ အကူအညီတောင်းသမျှ နေရာပေးမိတယ်။ အဲဒီလို ပေးရင်းနဲ့ ကျောင်းအောက်တင်မက ကျောင်းရဲ့တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ ဧရပ်ကြီးကလည်း လူနေအိမ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ဧရပ်ရယ်၊ ကျောင်းအောက်ရယ် ပြည့်ကုန်တဲ့အခါကျတော့ တဖက်ကျောင်းရဲ့ မျက်နှာစာမှာရှိတဲ့ အုတ်နံရံကို ကျောပေးပြီး နောက်ထပ်အိမ်လေးတွေဆောက်လို့ နေခဲ့ကြ

တယ်။ အဲဒီရပ်ကွက်၊ အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းကိုတောင် ရပ်ကွက် အမည် ပေးခဲ့ရတယ်။ လိပ်ပြာကန်ရပ်ကွက်ဆိုပြီးတော့ လူနေ ရပ်ကွက်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

ဟိုးယခင် နိုင်ငံတော်အစိုးရတုန်းက အဲဒီသာသနာ့နယ် မြေမှာ အဲဒီလို လူနေရပ်ကွက်အဖြစ် မနေသင့်ဘူးဆိုပြီး နေရာရွှေ့ ပြောင်းဖို့ စီစဉ်ခဲ့သေးတယ်။ သို့သော် အထမမြောက်ခဲ့ဘူး။ နောက်ပိုင်းကျမှ အထမြောက်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော် မှတ်သားဖူး ပါတယ်။

အဲဒီကျောင်းအောက်ကို ရောက်ရောက်လာတဲ့ အညာသူ အညာသားတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်အဖေ ဦးဆိတ်ညွန့်၊ ကျွန်တော့် အမေ ဒေါ်မြရွှေတို့လည်း လူငယ်ဘဝတွေနဲ့ ပါလာခဲ့ကြတာပေါ့။ ရုံးတောရွာက ဦးအေးနဲ့ ဒေါ်အေးရီရဲ့သမီး ဒေါ်မြရွှေ၊ ပိုးကုန်းရွာ က ဦးစံရ၊ ဒေါ်ငွေရှိုန်တို့ရဲ့သား ဦးဆိတ်ညွန့်၊ အဲဒီနှစ်ယောက် အကြောင်းပါတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားခဲ့တော့တာပါပဲ။

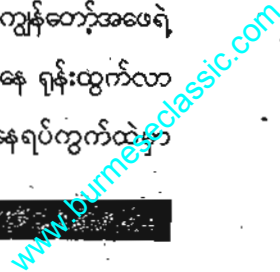
ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားခဲ့တဲ့ နေရာကတော့ ရန်ကုန်မြို့ ဟိုဘုန်းကခေါ်တဲ့ ဘားလမ်း အခု မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း ထင်ပါ တယ်။ အဲဒီလမ်းက ဆေးရုံတစ်ရုံမှာ မွေးတယ်လို့ ကျွန်တော်

သိရပါတယ်။ အဲဒီလိုမွေးပြီး ကျွန်တော် လသားလေးအရွယ်လောက် မှာ အခု ကျွန်တော်ရောက်နေတဲ့ ရပ်ကွက်၊ အခုအခေါ် ပန်းလှိုင် ရပ်ကွက်၊ အရင်အခေါ် ချင်းချောင်းခြံရပ်ကွက်၊ အဲဒီရပ်ကွက်ကို ကျွန်တော် ဆယ်လသားနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေ အမေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက် ရောက်လာကြတာ။

ကျွန်တော့်ရဲ့အဖေအတွေး၊ ကျွန်တော့် အဖေရဲ့ပုံပိုးမှူး ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ‘လူဆိုတာ သာသနာ့ နယ်မြေ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ အမြဲတမ်းဖို့ခိုပြီး မနေသင့်ဘူး’ ဆိုပြီးတော့ ရှိတဲ့ လက်လှမ်းမီသလောက် ငွေကြေးလေးနဲ့ပဲ အခုနေ တဲ့ ပန်းလှိုင်ရပ်ကွက်၊ အရင် အခေါ် ချင်းချောင်းခြံရပ်ကွက်ထဲကို ခိုက်ဆံ နည်းနည်းပါးပါးလေးနဲ့ အိမ်ငှားနေဖို့ ရောက်လာခဲ့ကြ တယ်။

အခုဆိုရင် ဒီစကားပြောနေတဲ့အချိန်အထိ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆယ်လသားကတည်းကနေ အခု စကားပြော နေတဲ့အချိန်အထိ ကျွန်တော် နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့တာ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ အတွေးအခေါ်ရယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းအောက်ကနေ ရုန်းထွက်လာ တဲ့ အစွမ်းအစရယ်ကြောင့် ကျွန်တော်က လူနေရပ်ကွက်ထဲမှာ

နေခွင့်ရတဲ့အတွက် ဒီနေရာကနေပြီးတော့ အဖေနဲ့ အမေကို ပိုပြီး တော့တောင် ကြည့်ညှိစိတ်၊ ချစ်တဲ့စိတ် ဖြစ်ရပါတယ်။

ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်ပြီး တော်တော်ကြာမှ အဲဒီ လိပ်ပြာကန်ရပ်ကွက်လို့ခေါ်တဲ့ လိပ်ပြာကန်ကျောင်းကြီးကို ဗဟို ပြုပြီး နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ လူနေရပ်ကွက်ကြီးဟာ အခုဆိုရင် လှိုင် သာယာ တောင်ဒဂုံ စတဲ့နေရာကို နိုင်ငံတော်အစိုးရရဲ့ အကူအညီနဲ့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးတော့ နေနိုင်၊ ထိုင်နိုင်အောင် မြေနေရာတွေ ပေးပြီးတော့ သာသနာ့နယ်မြေကို သာသနာ့နယ်မြေအဖြစ် စီစဉ်ပြီးပြီလို့ ကျွန်တော် သိရပါတယ်။

အခု ကျွန်တော် စကားပြောနေတဲ့အချိန်မှာကိပဲ အညာ အရပ်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရှိသလို စောစောက လိပ်ပြာကန် ကျောင်းဝင်းကနေ ပြောင်းသွားကြတဲ့ ဆွေမျိုးတွေက ဟိုး...၊ လှိုင်သာယာဆိုတဲ့ မြို့နယ်မှာလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ တောင်ဒဂုံဆိုတဲ့ နေရာမှာလည်း ကျွန်တော့်ဆွေမျိုးတွေ ရှိနိုင်ပါတယ်။

လှိုင်သာယာကိုတော့ မကြာခဏ တစ်ခေါက်တလေ ရောက်သလို တောင်ဒဂုံကိုလည်း တစ်ခေါက်တလေ ရောက်ပါ တယ်။ မရောက်တာကတော့ ဟိုးအဝေးကြီးက အညာသူ၊ အညာ

သားတွေရှိတဲ့ ဗုံရွာခရိုင်၊ ဘုတလင်မြို့နယ်၊ ပိုးကုန်းရွာ၊ ရုံးတော ရွာ၊ ထံနောင်းကုန်း၊ သက်ရှည်ကန်၊ ဇီးတော ဒီနာမည်တွေလောက်ပဲ ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်။

အဲဒီနေရာတွေကိုတော့ ကျွန်တော် မရောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့ကိုရော မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားအားလုံးကိုရော ရည်စူးပြီး စကားပြောမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်ဘဝ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အညာသူ အညာသား။ Generation လေးကို ကျွန်တော်က ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်ရင်း နည်းနည်းပါးပါးမြင်ယောင်ကြည့်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် ပြောပြတာပါ။

အဲဒီတော့ အဖေအညာသား၊ အမေအညာသူ မွေးဖွားခဲ့ တဲ့ လှမျိုးအောင်ဆိုတဲ့ ရန်ကုန်သားတစ်ယောက်က မြန်မာနိုင်ငံကို ချစ်တယ်။ လောကကိုလည်း ချစ်တယ်၊ ပြီးတော့ အညာသူ အညာသားတွေကိုလည်း ချစ်တယ်။ အားလုံးအပေါ်မှာ စေတနာ ရှိတယ်။ အဲဒီအတွက် ကမ္ဘာလောကနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး ဂုဏ်ယူပြီး လက်မထောင်ပြီး ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ‘အညာသွေး ရန်ကုန် သား’လို့ မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော်ဟာ မြန်မာပြည်ကိုချစ်တဲ့ ‘မြန်မာပြည်သား’လို့ ကျွန်တော် အမြဲတမ်းပြောနေချင်ပါတယ်။ ပြောနေဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်
ကျွန်တော် မြန်မာပြည်သားတစ်ယောက်ပါလို့ စတင်မိတ်ဆက်ချင်
ပါတယ်။

အားလုံးရဲ့အနီးမှာ

မုံရွာမှာ ဆွေမျိုးတွေရှိသလို မိတ္ထီလာမှာလည်း ဆွေမျိုး
တွေရှိတယ်။ သဲတောဝမ်းတွင်းမှာလည်း ဆွေမျိုးတွေ ရှိတယ်။
ခဲနပြောတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ တောင်ဒဂုံမြို့နယ်၊ လှိုင်သာယာမြို့နယ်မှာ
လည်း အညာသူ အညာသား ဆွေမျိုးတွေရှိတယ်။

ဒီဆွေမျိုးတွေကို စကားပြောတယ်လို့ နှလုံးသွင်းပြီး စကား
ပြောမှာဖြစ်သလို ကျွန်တော့်ရဲ့အဖေအမေအရွယ်၊ အစ်မ နှမအရွယ်၊
အစ်ကိုအရွယ်၊ ညီ.. အရွယ်၊ ဦးလေးအရွယ်၊ အဒေါ်အရွယ်အားလုံး
ကို ပြောပြမှာဖြစ်တဲ့အတွက် မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံး၊ မြန်မာလူမျိုး
အားလုံးကို စကား ပြောတယ်လို့ ကျွန်တော် နှလုံးသွင်းပါတယ်။

ဒါ့အပြင် အားလုံးရဲ့အနီးအနားမှာ မိသားစုလို တစ်အု

တုံဆင်း ညီရင်းအစ်ကိုလို၊ ဆွေမျိုးသားချင်းလို၊ မောင်နှမတွေလို၊ မိဘတွေလို။ အဲဒီလိုသဘောထားပြီး ပြောမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်နေတဲ့ အားလုံးသောမြန်မာလူမျိုးတိုင်းရဲ့ အနီးအနားကို ကျွန်တော် ရောက်နေတယ်လို့ နှလုံးသွင်းပေးပါ။

ကျွန်တော်ကလည်း အားလုံးရဲ့အနီးမှာ လာရောက်ပြီး စကားပြောတယ်လို့ နှလုံးသွင်းထားပါတယ်။

ဘာတွေပြောချင်တာလဲ? ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ? မေးဖို့ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော် ပြောတတ်တာကတော့ ကျွန်တော့်မေတ္တာ စေတနာပါ။ မေတ္တာစေတနာဦးစီးပြီးပြောမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုစေတနာဖြစ်တာလဲ?။ အကျဉ်းချုပ်ပြောရရင်တော့ လူသားအားလုံး၊ မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားအားလုံးကို မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပြည်ပမှာရှိနေတဲ့ မြန်မာလူမျိုးများပါမကျန် အားလုံးကို ကျွန်တော် ချမ်းသာစေချင်တယ်။ အဲဒီစေတနာပါပဲ။

ဘယ်လောက်အထိ ချမ်းသာစေချင်သလဲဆိုတော့ လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတဲ့ ဘဝဆင်းရဲတွေကနေ လွတ်စေချင်တယ်။ နောက် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ ကျင်လည်နေရတဲ့

ဘဝပြီးဘဝ၊ ခန္ဓာပြီးခန္ဓာ၊ အိုလိုက် နာလိုက် သေလိုက်ဆိုတဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမျိုးကနေ လွတ်ကင်းတဲ့အထိကိုလည်း ကျွန်တော်က အားလုံးကို ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် အားလပ်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ကျွန်တော့်နှမအရွယ်တွေ၊ ကျွန်တော့်ညီအရွယ်တွေ၊ နောက် ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူတွေ၊ နောက် ကျွန်တော့်ထက် အသက်နည်းနည်းပါးပါးကြီးတဲ့လူတွေ လာရောက်ဆွေးနွေးခဲ့တာတွေ ရှိပါတယ်။ ရွယ်တူချင်း၊ ဒါမှမဟုတ် အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့လူတွေကိုတော့ သူတို့ နားလည်တဲ့ စကားတွေ ပြောဆိုဆွေးနွေးဖြစ်ပါတယ်။

ပညာရှိတစ်ယောက်အနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ လောကကို ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးတဲ့၊ ဖြတ်သန်းတဲ့စနစ်ကို တွေ့ရှိအသုံးချနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် ဆွေးနွေးတာပါ။ ညီမအရွယ်၊ ညီအရွယ်တွေကိုကျတော့ ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ သွန်သင်ရတာဆိုတော့ သူတို့ကို ဘယ်လိုအားပေးစကားပြောရသလဲဆိုတော့။ လာတဲ့၊ ဆွေးနွေးတဲ့၊ မေးမြန်းတဲ့ ညီတွေ၊ ညီမတွေက ပညာမဲ့တွေမှ မဟုတ်တာ၊ တချို့ဆို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ၊ အချို့ဆို ဘွဲ့တွေတောင်ရပြီးပြီ၊ ဘွဲ့လက်မှတ်လေး

ကိုင်း၊ နိုင်ငံခြားသွားပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာလား?၊ ပြည်တွင်းမှာရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေ၊ နှာနတွေမှာပဲ အလုပ်လုပ်ရမှာလား? ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ပိုင်အစီးအပွားနဲ့ပဲ လုပ်ရမှာလား?။

ဘွဲ့လက်မှတ်ကိုယ်စီကိုင်ပြီး ဇေဇေဝါဖြစ်နေကြတဲ့ သူတို့ ခမျာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အဆင်မပြေဘူး၊ ရုန်းကန်ရတယ်၊ အရည် အချင်းမရှိဘူး ထင်သွားမှာစိုးလို့ ထင်နေမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် ပထမ ဦးဆုံးပြောတတ်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိပါတယ်။

အဲဒါကတော့...။ ပညာတတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ပညာ မတတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်နဲ့ကိုင်ကြည့်၊ မှန်ထဲပဲ ရုပ်ကြည့်ရပ်ကြည့် သေချာတာကတော့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ် ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီတော့ မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖြစ် လူဖြစ်နေတာကိုက မညံ့လို့ပေါ့လို့ ပထမဦးဆုံးစကား ကျွန်တော် စပြောပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက လူသား တွေပါ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တဲ့၊ ကျွန်တော်ကိုးကွယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် နှလုံးသွင်းထားတဲ့၊ ကျွန်တော် လေ့လာကျင့်ကြံနေတဲ့ ဗုဒ္ဓဝါဒအရ ပြောရမယ်ဆိုလို့ရှိရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ မညံ့ လို့သာ၊ မညံ့ခဲ့လို့သာ လူဖြစ်ခဲ့ရတာကိုး။

ဒါဆို သိပ်တော်လို့လားဆိုတော့ သိပ်မတော်လို့လည်း လူဖြစ်နေတာကိုး။ သိပ်မညံ့လို့ လူဖြစ်သလို သိပ်မတော်လို့ လူဖြစ် နေတာ။ ဘဝ ဘဝ ဘဝဆိုတဲ့ သံသရာတွေ ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ အတိတ်၊ အတိတ်၊ အတိတ်က ခန္ဓာ၊ ခန္ဓာတွေမှာ ပြုကျင့်ခဲ့တဲ့ သင်္ခါရတရားတွေဖြစ်တဲ့ ကုသိုလ် အကုသိုလ်တွေ ဒွန်တွဲပြီးလုပ်ခဲ့ မိတဲ့အတွက် လူဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ လူဖြစ်နေရတာ။

အကယ်၍များ အတိတ်ဘဝ သံသရာတစ်လျှောက်လုံးမှာ အကုသိုလ်တွေချည်းပဲ။ မကောင်းတာတွေချည်းပဲ ကျူးလွန်ခဲ့တယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ လုံးဝလူမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ငရဲကျရင်ကျ၊ မကျရင် ပြိတ္တာဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ အသူရကယ်ဖြစ်ချင် ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ရင် ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်။

အကုသိုလ်တွေချည်းသာ ကျူးလွန်ခဲ့ကြမယ်ဆိုလို့ရှိရင် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကယ်၊ အပါယ်ဘုံသားတွေ ဖြစ်နေ မှာပဲ။ အဲ... သင်္ခါရဆိုတဲ့ သဘောတရားအရ ကုသိုလ်တွေချည်းပဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ အတိတ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကုသိုလ်တွေချည်းပဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်ဆိုရင် နတ်ပြည်က နတ်သား လေးတွေ၊ နတ်သမီးလေးတွေ ဖြစ်နေမှာပေါ့။

ဒါမှမဟုတ် ဗြဟ္မာကြီးတွေ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့က ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်လုံး အတိတ်သံသရာတစ်လျှောက်လုံးမှာ အဲဒီလောက်လည်း မတော်ခဲ့ကြဘူး။ ဒါဆိုရင် ကုသိုလ်ရယ်၊ အကုသိုလ်ရယ် နှစ်ခု၊ ကုသိုလ်သင်္ခါရ၊ အကုသိုလ်သင်္ခါရ နှစ်ခုကို ဘဝ ဘဝ ဘဝတိုင်းမှာ ပူးတွဲ ပူးတွဲဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့တွေဟာ လူဖြစ်နေကြတယ်။

အဲဒီတော့ ညီတွေ၊ ညီမတွေကို အားနာနာနဲ့ပြောရရင် အရမ်းလည်း မတော်ခဲ့တဲ့အတွက် လူဖြစ်တယ်။ အရမ်းလည်း မညံ့ခဲ့တဲ့အတွက် လူဖြစ်တယ်လို့ပဲ အားပေးစကား ရှင်းလင်းစကား ပြောပြရတာပေါ့။

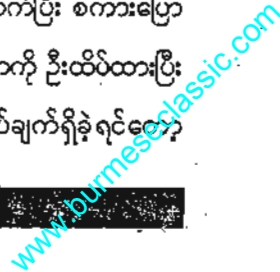
ကျွန်တော် နာယုမှတ်သား လေ့လာတွေ့ရှိထားတဲ့အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံဆိုတဲ့ ဘုံအဆင့်ဆင့်မှာ ဗြဟ္မာဘုံ၊ နတ်ဘုံဆိုတာကတော့ သုခတွေချည်းပဲ ရှိနေတဲ့ဘုံ၊ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဆိုတဲ့ အပါယ်ဘုံကျတော့ ဒုက္ခတွေချည်းပဲ ရောပြွမ်းနေတဲ့ဘုံ၊ လူ့ဘုံဆိုတာကတော့ ဒုက္ခ၊ သုခ နှစ်ထွေရောနေတဲ့ဘုံလို့ ကျွန်တော်က ဗဟုသုတမျှဖြစ်ပါတယ်။

အကုသိုလ်သင်္ခါရကိုရော၊ ကုသိုလ်သင်္ခါရကိုရော မသိမှ အဝိဇ္ဇာကို အခြေခံပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့က ဟောဒီလူ့ဘဝမှာ ဒုက္ခရယ်၊ သုခရယ် နှစ်ခုကိုတော့ တစ်လှည့်စီ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ကြရမှာပဲ။

အဲဒီတော့ လူ့ဘုံက ဒုက္ခသုခတွေ ရောပြွမ်းနေတဲ့ဘုံ။ အပါယ်ဘုံကတော့ ဒုက္ခတွေချည်းပဲ ပြည့်သိပ် နေတဲ့ဘုံ။ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံကတော့ သုခနဲ့နေထိုင်ရတဲ့ဘုံလို့ ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ နာယုမှတ်သား ယုံကြည်ထားပါတယ်။

ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကိုခင်လို့၊ ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်လို့ လာရောက်ဆွေးနွေးတဲ့ ညီတွေ၊ ညီမတွေ မညံ့လို့ လူဖြစ်နေတာလို့ အားပေးစကားလေး ပြောလိုက်ရတာကိုက သုံးဆယ့်တစ်ဘုံဆိုတာ ဘာလဲ။ ဘဝသံသရာမှာ ဘာတွေကျူးလွန်ခဲ့သလဲဆိုတာကို အကျဉ်းအားဖြင့် ရှင်းပြလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။

အားလုံးရဲ့အနီးမှာ ကျွန်တော် လာရောက်ပြီး စကားပြောနေပါတယ်။ ဒီလိုပြောတဲ့အခါမှာ မေတ္တာစေတနာကို ဦးထိပ်ထားပြီး ပြောတာဖြစ်တဲ့အတွက် အမှားအယွင်း လိုအပ်ချက်ရှိခဲ့ရင်တော့

ကိုယ့်အနီး ကိုယ့်အပါးမှာ ကိုယ့်ဆွေ ကိုယ့်မျိုး ကိုယ့်ညီအစ်ကို
မောင်နှမတစ်ယောက်က ပြောနေသလို နှလုံးသွင်းပြီး ခြင်းချက်ရှိရင်
ခွင့်လွတ်ပေးပါလို့ ဝန်ကြားချင်ပါတယ်။

လူ့အတွေး

အရမ်းကိုညံ့ခဲတဲ့အတွက် လူဖြစ်နေတာပဲလို့ သိရှိလက်ခံ
ထားပြီးပြီဆိုရင်တော့ လူဖြစ်တာတော့ ဟုတ်ပြီ။ ဥပမာ ဘုံရှိတယ်၊
အဲဒီထဲမှာ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကယ်၊ လူ၊ နတ်၊
ဗြဟ္မာဆိုတဲ့ သတ္တလောကရှိတယ်။

အဲဒီသတ္တဝါတွေ၊ ဗြဟ္မာသတ္တဝါ၊ နတ်သတ္တဝါ၊ လူ
သတ္တဝါ၊ တိရစ္ဆာန်သတ္တဝါ၊ အသူရကယ်သတ္တဝါ၊ ပြိတ္တာ
သတ္တဝါ၊ ငရဲသတ္တဝါ၊ အဲဒီလိုအထဲထဲမှာမှ ငါက လူဖြစ်နေတာ
ပါလား၊ သို့သော် မိန်းကလေးတစ်ယောက် တွေးရမှာက ဥပမာ
ဘုံသားအချင်းချင်း ငါက မိန်းကလေးဖြစ်နေတယ်၊ ဘာကြောင့်
ယောက်ျားသား မဖြစ်ရတာလဲ?

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် တွေးရမှာက ၃၁ ဘုံမှာ ကျင်လည်နေလျက်နဲ့ ငါက ယောက်ျားဖြစ်လျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ရဟန်းမဖြစ်ရတာလဲ?။

နောက်တစ်ဆင့် ထပ်တွေးရမှာက ရဟန်းဖြစ်ခဲ့ရင်ရော ရဟန်းဖြစ်လျက်နဲ့ ဘာကြောင့် အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် ကို မရရှိသေးတာလဲ?။ အဲဒီလို ဉာဏ်အကောင်းဆုံးလူတစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ လူ့အဖြစ်ကို သေသေချာချာ စတင်တွေးဆကြည့်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာကြောင့် မိန်းကလေးဖြစ်ရတာလဲ?။ မိန်းကလေး ဖြစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ရှိရမယ်။ ဘာကြောင့် ယောက်ျားလေးဖြစ်ရ တာလဲ?။ ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ရှိရမယ်။ ဘာကြောင့် ရဟန်းဖြစ်ရတာလဲ?။ ရဟန်းဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း ရှိရမယ်။

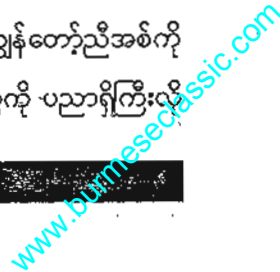
ဘာကြောင့် အရဟတ္တ၊ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် ရရှိသွား တာလဲ?။ မရရှိသေးတာလဲ အကြောင်းရှိရမယ်။ ဒါက တွေးရုံတင် တွေးခိုင်းတာပေါ့နော်။ ဒီအတွေးထဲမှာ ဗဟုသုတနဲ့ ထပ်ပြီးပြော ရမယ်ဆိုရင်တော့ 'မနုဿတဘာဝေါ ဒုလ္လဘော' တဲ့။

'သံသရာခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ လူ့အဖြစ် ရခဲ့တယ်' တဲ့။

ဆိုတော့... ရခဲ့တဲ့ လူ့ဘဝကို မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ျားလေး ဖြစ်ဖြစ်၊ ရဟန်းဖြစ်ဖြစ် ရကိုရနေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ၊ အင်မတန် ခက်ခဲတဲ့ ရဲခဲတဲ့ လူ့အဖြစ်ကို ရနေတာပါလားဆိုပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ ရတဲ့ အဲဒီဘဝ၊ အဲဒီအခြေအနေကို တန်ဖိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက်မှ ဖြစ်မယ်လို့ ဉာဏ်အကောင်းဆုံး၊ သဒ္ဓါအကောင်းဆုံး၊ သတိ အကောင်းဆုံးနဲ့ တွေးတောဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

များသောအားဖြင့်ကတော့ ခေတ်ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ဖို့ စီးပွားရေး ပြေလည်ဖို့၊ တတ်နိုင်ရင် ဖြစ်နိုင်ရင် သူဌေးသူကြွယ် ကြီးဖြစ်ဖို့၊ နာမည်ဂုဏ်သတင်း ကျော်ကြားဖို့၊ အရှိန်အဝါ၊ ဩဇာ အာဏာကြီးမားဖို့၊ ရာထူးဌာနန္တရတိုးတက်ဖို့ အဲဒီအာရုံတွေနဲ့ပဲ ဗြိတ်သန်းခဲ့မိကြတာ များတယ်လို့၊ မှန်ခြင်း၊ မှားခြင်း ကျွန်တော် ဦးစီးဦးဆောင်ပြုပြီး မဝေဖန်ချင်ပါဘူး။

ကျွန်တော့်အသိ၊ ကျွန်တော့်အတွေးကိုပဲ ကျွန်တော်က ပြောမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်အရာကတော့ ဆောင်ရွက်သင့်တယ် လောက်ပဲ ပြောအပ်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ လူစင်စစ်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ညီအစ်ကို မောင်နှမ၊ ဆွေမျိုးသားချင်း မိဘမောင်ဖားတွေကို ပညာရှိကြီးလို့

လို့၊ ပညာတတ်ကြီးလိုလိုနဲ့ တရားဟောတဲ့လေသံမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။

တရားဟောနေတယ်လို့လည်း မတွေးစေချင်ဘူး။ လူတစ်ယောက် လုပ်ကိုလုပ်ရမယ့်။ တွေးကိုတွေးရမယ့်အတွေးကို တွေးစေချင်လို့၊ လုပ်ကိုလုပ်ရမယ့် အလုပ်ကိုလည်း လုပ်ရလိမ့်မယ်လို့ အကြံပေးရုံသက်သက်ပါပဲ။

ဒီနေ့ ကမ္ဘာလောကမှာရော ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှာရော အားလုံးကတော့ ဘဝတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်နေကြတာပါပဲ။ အဲဒီလို ဆောင်ရွက်နေတဲ့အခါ နည်းစနစ်များမှားနေရင် မလိုအပ်ဘဲ ပင်ပန်းမှာကိုတော့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အရင်ဆုံးအတွေးလေးနဲ့ စကြည့်တာ ကောင်းပါတယ်။

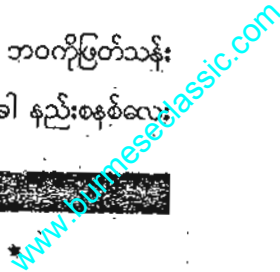
ဉာဏ်ကောင်းကောင်းလေးနဲ့ တွေးရင် ပိုပြီးတော့ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ ဘဝကိုတော့ ပညာတတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာမတတ်တဲ့လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာရှိတဲ့လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာမရှိတဲ့လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီလိုပဲ ရုန်းကန်ဖြတ်သန်းနေကြတာပဲ။ အဲဒီလို ရုန်းကန်ဖြတ်သန်းတဲ့ကြားထဲမှာ ဉာဏ်ကလေးများထည့်လိုက်ရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေမယ်လို့ ကျွန်တော် အကြံပေးချင်ပါတယ်။

ဥပမာနှိုင်းပြရရင် လေးလံတဲ့ ဝန်စည်စလယ်တစ်ခုကို မ၊ဖို့ ရွှေဖို့ သိပ်ခက်ခဲတဲ့အခါ အသိဉာဏ်ပညာဖြစ်တဲ့၊ 'ကုတ်' သဘောတရားနဲ့ ကော်ထုတ်လိုက်ရင် အဲဒီဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဟာ အလွယ်တကူနဲ့ ရွှေလို့ရတဲ့သဘောပေါ့။

လေးလံတဲ့အရာတစ်ခုကို တရွတ်တွန်းပြီး ဆွဲတဲ့အခါ နေထိုင်နေကြနဲ့ကြာသလို အဲဒီအရာရဲ့ အောက်ဘက်မှာ ဘီးများတပ်လိုက်ရင် အလွယ်တကူ ဆွဲငင်ယူဆောင်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့ ဉာဏ်ပညာလေး လိုအပ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ နည်းစနစ်မသိဘဲ ဖြတ်သန်းရုန်းကန်နေကြတဲ့အခါ ပင်ပန်းနေကြသလားလို့ ကျွန်တော် တွေးမိပါတယ်။

ကျွန်တော် တွေးသလို အားလုံးလည်း တွေးကြည့်စေချင်ပါတယ်။ လူတိုင်းကတော့ ကိုယ်သိသလောက် ကိုယ်မှန်တယ်ထင်တာလောက်နဲ့ နေကြတာပဲ။ အားလုံးမှားနေကြတယ်လို့ ကျွန်တော် ခံဆိုလိုပါဘူး။ မလိုအပ်ဘဲ ပင်ပန်းနေကြတယ်လို့ ကျွန်တော် မြင်မိတာပါ။

အဲဒီတော့ အကယ်၍များ မပင်ပန်းဘဲနဲ့ ဘဝကိုဖြတ်သန်းကြရင် မကောင်းဘူးလား?၊ ဘဝဖြတ်သန်းတဲ့အခါ နည်းစနစ်လေး

များသိရင် ပင်ပန်းမှုလျော့နည်းမယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါ
တယ်။ အဲဒီယုံကြည်မှုလေးနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့တာ
ပါ။ အဲဒီတော့ လေးလံတဲ့ပစ္စည်းကြီးကို ရွှေ့နေသလို၊ သယ်နေ
သလို၊ လူ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းရတာလည်း၊ လေးလေးလံလံကြီးဖြစ်နေ
ရင်၊ ရွှေ့လျားလို့ရတဲ့ ဉာဏ်ပညာလေးများ ဖွဲ့သုံးလိုက်ရင်၊ ပေါ့ပါး
သွားလိမ့်မယ်လို့ တွေးကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား?။

ဘာကြောင့် ဆင်းရဲကြသလဲ?

ကျွန်တော်အပါအဝင် ကျွန်တော့်မိဘ ဆွေမျိုးတွေရော
လူသတ္တဝါအားလုံးရော အခြားသောသတ္တဝါတွေရော ဆင်းရဲနေ
ကြတယ်။ အကယ်၍များ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ဆင်းရဲတယ်လို့
သိပြီဆိုတာနဲ့ ဘာကြောင့်ဆင်းရဲသလဲလို့ တွေးရတော့မယ်။
ဒီအကြောင်း ဒီအကြောင်း ဒီအကြောင်းကြောင့် ဆင်းရဲတယ်လို့
သိပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီ ဆင်းရဲတဲ့အကြောင်းတွေကို ဖယ်ပစ်ရတော့
မယ်။

ကျွန်တော် နာယု၊ လှလော၊ မှတ်သား နှလုံးသွင်းတဲ့
အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် 'သေရင် အာဇာနည်၊
ရှင်ရင် သူ့ရဲကောင်း' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာလည်း ပြောထားပြီးပါ

ပြီ။ ဒီစာမျက်နှာကို အသုံးပြုပြီး တောင်းပန်စရာရှိပါတယ်။ အထက်မှာ ပြောပြလိုက်တဲ့ သေရင်အာဇာနည် ရှင်ရှင်သူရဲကောင်းစာအုပ် (စာမျက်နှာ ၁၄၃ မှ ၁၅၄ အကြား) 'ဓာတ်' ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ 'ချမ်းသာတဲ့... ဓာတ်' ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ "Remote contro" ကို (Remove contro)။ "ပရမာနမြူ" ကို ပနာမာဏမြူလို့ သတိပုံမှားထားတာလေးကို ပြင်ဆင်ဖတ်ရှုပေးပါလို့ အနူးအညွတ် ပန်ကြားတောင်းပန်ပါရစေ။ အဲ... ခုနကစကားဆက်ရရင် ဆင်းရဲကြောင်းကတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟပဲ။ အဲဒီသုံးခုကြောင့် ဆင်းရဲပါတယ်လို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ယုံကြည်သက်ဝင်တဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဒေသနာတွေထဲကနေ ထုတ်နုတ်ပြီး ကျွန်တော် ပြောပြထားပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကို ငြိမ်းလိုက်ရင် ချမ်းသာပါလိမ့်မယ်။ ချမ်းသာဆိုတဲ့ နေရာမှာ လက်ရှိပစ္စည်းပစ္စည်းအခြေအနေ ချမ်းသာတာလည်း ပါနိုင်သလို၊ နောက်ထပ်တစ်ဖန် ပူပန်ခြင်းဆိုတဲ့ ဘဝ ဝဋ်ဆင်းရဲ၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ၊ ခန္ဓာဆင်းရဲ၊ ခန္ဓာဆင်းရဲ၊ ခန္ဓာဆင်းရဲ နောက်

ထပ်တစ်ဖန် ဆိုဆင်းရဲ၊ နာဆင်းရဲ၊ သေဆင်းရဲတွေကနေ လွတ်မြောက်တဲ့ ဉာဏ်ချမ်းသာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအထိ ကျွန်တော် ရည်စူးပါတယ်။

အဲဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆင်းရဲတယ်လို့ တကယ်သိတဲ့ လူမှုသာလျှင် ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကို ငြိမ်းရမယ်လို့ ယုံကြည်ပါလိမ့်မယ်။ ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ်။ လမ်းဆေးမှာ ဈေးရောင်းနေရလို့ ဆင်းရဲတယ်။

ဆိုက်ကာနင်းနေရလို့ ဆင်းရဲတယ်။ ဝန်ထမ်းဘဝနဲ့ လစာမလောက်လို့ ဆင်းရဲတယ်။ သူများအခိုင်းခံနေရလို့ ဆင်းရဲတယ်။ အဲဒီလောက်လေး ဆင်းရဲတာကို ဆင်းရဲတယ်လို့ သတ်မှတ်နိုင်သလို၊ ခန္ဓာရှိရင် ဆိုဆင်းရဲ၊ နာဆင်းရဲ၊ သေဆင်းရဲလည်း ရှိနိုင်တယ်ဆိုတဲ့၊ အဲဒီခန္ဓာဆင်းရဲကိုလည်း၊ ဆင်းရဲအဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး၊ အဲဒီဆင်းရဲက လွတ်မြောက်ရမယ့် ချမ်းသာမှုကိုလည်း အာရုံပြုသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် အကြံပြုပါတယ်။

သေချာတာကတော့ ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်အခြေအနေ၊ ကိုယ့်... ပါရမီ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ဉာဏ်ပညာနဲ့သာလျှင် သတ်မှတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်

ပြီး။ ငါ ဘယ်လောက်ဆင်းရဲနေသလဲ? လို့ တွေးရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီဆင်းရဲခြင်းတွေးပြီးရင် ဆင်းရဲရတဲ့အကြောင်းကို ရှာရမှာပဲ။ ရှာပြီးရင်တော့ အဲဒီ ဆင်းရဲစေတတ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တွေကို ပြုခွင်းရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ကြရအောင်။

ဆင်းရဲတဲ့ မိဘနှစ်ပါးကမွေးလို့ ကျွန်တော် ကျွန်မ ဆင်းရဲ ရတာပါလို့ တချို့က ပြောကြတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ဝန်းကျင်မှာ ပေါက် ဖွားခဲ့ရလို့ ဆင်းရဲတာပါလို့ တချို့က ထင်ကြတယ်။ ကျွန်တော် လည်း မသိနားမလည်ခင်က အဲဒီလိုတွေး၊ အဲဒီလို ထင်ခဲ့ဖူးပါ တယ်။

လေ့လာ၊ နာယူရင်းနဲ့ ပြန်သုံးသပ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အခုပေ ဆင်းရဲတယ်၊ အမေ ဆင်းရဲတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါ ဆင်းရဲ တယ်၊ အဖေနဲ့ အမေ တော်တော်ညံ့တာပဲလို့တောင် ကျွန်တော် တွေးဖူးတာကိုး။ သို့သော် ဧကတမမြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဒေသနာတွေ ကို၊ ရဟန်းသံဃာတွေရဲ့ မေတ္တာ ကရုဏာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နာယူမှတ်သား လေ့လာခဲ့ကြရပါတယ်။

အဲဒီ ဆင်းရဲတဲ့ မိဘနှစ်ပါးဆီကို သားသမီးအဖြစ်နဲ့

ရောက်လာတဲ့အကြောင်းကို မည်သူ့ဖန်တီးခဲ့လေသလဲ။ ဘယ်သူ ကျူးလွန်ခဲ့လေသလဲ? မေးခွန်းမျိုးတွေ မေးလိုက်တဲ့အခါကျတော့ တကယ့်တရားခံအစစ်က ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်မှာ အဝိဇ္ဇာ ဦးစီးပြီးတော့ အကုသိုလ် သင်္ခါရလေး ပိုပိုသာသာလုပ်ခဲ့မိရင် ဆင်းရဲတဲ့မိဘဆီမှာ ဇာတိလာဖြစ်တတ်ပါလားလို့ သိလိုက်တဲ့အခါ အဖေနဲ့ အမေကို အပြစ်တင်ချင်တဲ့ ခပ်တုံးတုံးညာဏ်လေးက လွင့် ပြယ်သွားတာပါပဲ။

ဘယ်လောက်ထိ ကျွန်တော်တို့က ဆင်းရဲသလဲဆိုလို့ရင် ဘဝဆင်းရဲတာကိုတော့ အထွေအထူး ကျွန်တော် ပြောမနေတော့ ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဖေ ကုန်တင်ကုန်ချအလုပ်သမား၊ အမေ ဈေးသည်။ အဲဒီ အဖေ အမေမှာ ကျွန်တော်က သားအဖြစ်နဲ့ ရောက်လာတာကိုး။ အဲဒီတော့ ဘဝဆင်းရဲတာကို မပြောဘဲနဲ့ ညာဏ် ဆင်းရဲကာလေးကို နည်းနည်းလောက် ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဧကတမ မြတ်စွာဘုရားက သေသေချာချာ အထပ်ထပ် အခါခါ အမြဲတမ်း ယောပြောထားပါတယ်။

ဆုံးမထားပါတယ်။ ‘ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ

ဆိုတာ မရှိဘူးတဲ့။ အကျဉ်းချုပ်ပြောရရင်တော့ 'ငါ' မရှိဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်မှာပဲ ဘုရားက 'ငါ' မရှိဘူးလို့ ဟောထား ပြောထား ညွှန်ကြားထားပါလျက် အဖေက 'ငါ မင်းအဖေနော်'၊ အမေက 'ငါ မင်းအမေနော်'၊ ဦးလေးက 'ငါ မင်းဦးလေး'နော်၊ အဒေါ်က 'ငါ နင့်အဒေါ်နော်' သင်ကြားပေးကြတဲ့အပြင် ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငါ့နာမည် 'လှမျိုးအောင်' လို့ အယူစွဲစွဲပြီး ငါတိုးတက်မှဖြစ်မယ်။ ငါချမ်းသာမှဖြစ်မယ်။

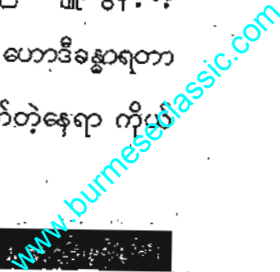
ငါ့ကို လာမထိနဲ့၊ မီးပွင့်သွားမယ်။ ငါ့ကို ဘာမှတ်နေသလဲ? ဆိုတဲ့ ငါလေးကပါ ထပ်စွဲခဲ့တာကိုး။ ဘုရားက 'ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မရှိဘူး' လို့ သွန်သင်ညွှန်ပြထားပါလျက်၊ ငါဟာ မင်းအဖေ၊ ငါက မင်းအမေ၊ မင်းနာမည် 'လှမျိုးအောင်' လို့ ငါလေးတွေကပ်ပေးမယ့် မိဘနှစ်ပါးဆီမှာ လူလာဖြစ်ရလောက်အောင်၊ ကျွန်တော် ဉာဏ်တုံးခဲ့ရတာကိုး။

ဒါဆိုရင် အဲဒီကံကိုရော ဘယ်သူကျူးလွန်ခဲ့တာလဲ?။ သေသေချာချာတွေးမှ ရေရေရာရာမြင်ခဲ့တဲ့အခါ မြင်... ပုထုဇဉ်

အဖေ၊ ပုထုဇဉ်အဖေ၊ ပုထုဇဉ်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကြားထဲမှာ ငါ့ဆွေငါ့မျိုး၊ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်လို့ သိရလောက်အောင်ကို။ လက်ခံရလောက်အောင်ကို။ ငါ့စွဲသွားရလောက်အောင်ကို ဒီနေရာ၊ ဒီဌာန၊ ဒီမိသားစုထဲကို ရောက်လာရမယ့်၊ သင်္ခါရဆိုတဲ့ ကံအမူတွေကို ငါပြုခဲ့လို့ ဒီနေရာမှာ ဇာတိလာဖြစ်တာပဲလို့ သုံးသပ်မိတဲ့အခါမှာ အဓိကတရားခံဟာ ကျွန်တော်ပါလားလို့ ကျွန်တော် သုံးသပ်ဖြစ်တဲ့အခါ ပုထုဇဉ်အဖေ၊ ပုထုဇဉ်အမေ၊ ပုထုဇဉ်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုမှအပြစ်မြင်လို့ မရပါဘူး။

အပြစ်တင်ခွင့် မရှိပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် အမိအဖကို ဘယ်သူမှ ဘယ်အမြင်နဲ့မှ အပြစ်တင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ အပြစ်မမြင်ရပါဘူး။ အပြစ်မပြောရပါဘူး။ အပြစ်ရှိခဲ့တာမှန်ရင်တော့ အဲဒီအပြစ်တို့ ကျွန်တော် ကျူးလွန်ခဲ့တာပါ။

အတိတ်သံသရာတုန်းက အဝိဇ္ဇာဦးစီးပြီး ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ တံတွေကြောင့်၊ ဟောဒီနေရာမှာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်လို့ ဟောဒီခန္ဓာရတာပါလားလို့ နှလုံးသွင်းလိုက်တာနဲ့ ကိုယ်နဲ့ထိုက်တဲ့နေရာ ကိုယ်ချောက်တာပဲလို့ တွေးဖြစ်ပါတော့တယ်။

ချမ်းသာတဲ့မိဘဆီကိုရောက်လာတဲ့ သားသမီးတွေကရော
 သူတို့ အဲဒီလိုရောက်ရတဲ့အကြောင်းတွေ ဖန်တီးခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။
 ဟေ့... သမီး၊ ဟေ့... သား၊ မင်းက ငါတို့ မွေးဖွားပေမယ့်၊
 ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမဆိုတာ မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့
 ငါမစွဲနဲ့ အဖေ အမေဆိုတာ သိထားရုံပဲ။ သားသမီးဆိုတာလည်း
 သိထားရုံပဲ။ လိုအပ်တဲ့တာဝန်ဝတ္တရားကို ကျေပြန်အောင်ဆောင်ရွက်
 ပေးရုံပဲ။ မင်းကလည်း သားသမီးဝတ္တရား၊ ငါတို့ကလည်း မိဘ
 ဝတ္တရား အတိုင်းနေ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မငြိတွယ်ဘဲနဲ့
 ဆောင်ရွက်ကြရအောင်။ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မရှိဘူး။
 အဲဒီတော့ ငါ့အဖေ၊ ငါ့အမေ၊ ငါ့ဆွေမျိုးသားချင်း၊ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ပဲ
 ဆိုပြီး မစွဲပါနဲ့ သားရယ်၊ သမီးရယ်လို့ ဆုံးမတတ်တဲ့ အရိယာ
 မိသားစုထဲကို ဝင်စားသွားတဲ့ ဇာတိမျိုးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သူတွေလည်း
 ရှိနိုင်ပါတယ်။

ဒါဆိုရင်၊ သူတို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ထက် ပိုကံကောင်း
 တာပေါ့။ သေချာတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲနေပါတယ်၊
 သေချာတာကတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ရှိနေသမျှ အိုဆင်းရဲ၊ နာဆင်းရဲ၊

သေဆင်းရဲက စောင့်နေပါတယ်။ ဘဝထူထောင်တဲ့ စားဝတ်နေရေး
 ဆင်းရဲတာအပြင် အိုဆင်းရဲ၊ နာဆင်းရဲ၊ သေဆင်းရဲကလည်း အနား
 မှာ စောင့်နေပြန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တော်တော်ဆင်းရဲပါတယ်။

ချမ်းသာချင်တာ တကယ်လား

လူတိုင်းကတော့ ချမ်းသာချင်ကြတာပါပဲ။ သတ္တဝါတိုင်းလည်း ချမ်းသာချင်ကြတာပဲ။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေးတောင်မှ သက်သောင့်သက်သာ နေချင်ကြတာပဲ။ ဒါကိုလည်း သူတို့ ချမ်းသာချင်တယ်လို့ ကျွန်တော် သုံးသပ်ပါတယ်။

အဲ... တချို့က ပြောတယ်။ စိတ်ပဲ ချမ်းသာချင်တယ်။ 'စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရော'။

ဒါ သေသေချာချာပြောရမယ်ဆိုရင် ဒါ ပြည့်စုံတဲ့ လိုလားမှု မဟုတ်ဘူး။ လူရော စိတ်ရော ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ

ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် ဒီအခွင့်အရေးကို၊ မလိုချင်တဲ့သူ မရှိပါဘူး။ ဒီအခွင့်အရေးကို သတ္တဝါတိုင်း လိုချင်ကြတာပဲ။

အဲဒီတော့ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ တကယ်သိမှ၊ ချမ်းသာမှုဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာသိမှ၊ ချမ်းသာချင်တယ်လို့ ပြောစေချင်တယ်။ ချမ်းသာချင်တယ်လို့ တွေးကြတယ်။ ချမ်းသာချင်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ချမ်းသာချင်တယ်လို့ မျှော်လင့်ကြတယ်။ ချမ်းသာဖို့ ရည်ရွယ်ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီသက်ဆိုင်ရာ လူသားတစ်ယောက်၊ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ သွေဖည်တိုင်း၊ သွေဖည်ချမ်းသာမှုပန်းတိုင်မှာလည်း၊ တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး၊ စီးပွားရေးတစ်ခုရရင် တော်ပြီလား?၊ သွေဖည် ချမ်းသာမှုက ဒါအကုန်ပဲလား။ သူက အဲဒီအဆင့်ရောက်ရင် တော်ပြီလား?။

ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလေးနဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးနဲ့ မိသားစုနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေရရင် တော်ပါပြီဆိုပြီးတော့ ဒီလိုရည်ရွယ်တဲ့ ချမ်းသာမှုက ပြည့်စုံပြီလား?၊ ဘယ်အထိ ချမ်းသာချင်တာလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးရဦးမယ်နော်။

သန္တာန်နယ်

တံဆိပ်ခါး

အဲ... အရိယာစကားနဲ့ ပြောရရင်...

အိုဆင်းရဲ၊ နာဆင်းရဲ၊ သေဆင်းရဲက လွတ်မြောက်တဲ့
၃၁ ဘုံက လွတ်ကင်းတဲ့ သင်္ခါရနယ်မြေက လွတ်မြောက်တဲ့
အသင်္ခါဓာတ်၊ နိဗ္ဗာန်ဓာတ်၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအထိ ရည်ရွယ်သလား?။

ဒါကတော့ မိမိနဲ့ မိမိရဲ့ စိတ်နှလုံး၊ မိမိရဲ့ အသိဉာဏ်ပေါ်
မှာ မူတည်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ရည်ရွယ်ရမှာ ဖြစ်ပါ
တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်အထိရည်ရွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ
ကတော့ ဘယ်အထိ ရည်ရွယ်ပါတယ်၊ ဘယ်အထိ ချမ်းသာချင်ပါ
တယ်ဆိုတာကတော့ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူတိုင်း ဆုံးဖြတ်နိုင်ရပါလိမ့်
မယ်။

ဒါပေမဲ့၊ သေချာတာကတော့ သတ္တဝါတိုင်းဟာ လူတိုင်း
ဟာ၊ ချမ်းသာချင်စိတ် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရပါမယ်။ ဖြစ်မှလည်း မှန်တယ်
လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းကနေ မလွတ်
ချင်တဲ့ သတ္တဝါ လုံးဝမရှိပါဘူး။ သို့သော်...၊ သူတို့ လွတ်မြောက်
ချင်တဲ့ ချမ်းသာမှု၊ သူတို့ရည်ရွယ်တဲ့ ချမ်းသာမှုတစ်ခုကတော့

သူတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူတို့ရဲ့အသိဉာဏ်၊ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်
ဉာဏ်ကသာလျှင်၊ ပိုင်းဖြတ်သွားတာ ဖြစ်တဲ့အတွက်...

ကျွန်တော့်လို သာမန်လူတစ်ယောက်က ဝင်ပြီးပိုင်းဖြတ်
ဆေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

မင်းကတော့ ဘယ်အထိချမ်းသာအောင် လုပ်ပါ။ မင်း
ကတော့ ဘယ်အထိပဲ လုပ်ပါ။ ကျွန်တော် ပိုင်းဖြတ်ပေးဖို့ မသင့်
တော်ပါဘူး။

ပိုင်းဖြတ်ပေးနိုင်လောက်တဲ့ ဉာဏ်စွမ်းအားကြီးလည်း
ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး။ သို့သော် ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်၊
ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝဖြတ်သန်းမှု၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်အခြေအနေအရ
ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဘဝပေါင်းများစွာ၊ သံသရာပေါင်းများစွာ၊
နိဗ္ဗာန်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သိရှိထားပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် နောက်ထပ်တစ်ဖန် ပူပန်ခြင်းမရှိတော့
တဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသာလျှင် အမြင့်မြတ်ဆုံး၊ အတည်တံ့ဆုံး၊
အတိဆုံးလို့မရဆုံးချမ်းသာလို့တော့ ကျွန်တော် သိထားပြီးဖြစ်ပါ
တယ်။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်သိထားတဲ့ အဲဒီ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို အားလုံးသော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအားလုံး သွားကြပါ။ ဖြစ်အောင်လုပ်ကြပါ။ လုပ်မှဖြစ်မယ်။ သိမှဖြစ်မယ်။ အရောက် သွားမှ ဖြစ်မယ်။ လှုံ့ဆော်ရလောက်အောင်လည်း ကျွန်တော်က ဉာဏ်ပညာ မမြင့်မားပါဘူး။

အဲ... အခုလို ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောရမယ်ဆိုရင်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဉာဏ်အဆင့်အတန်းက ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမ၊ ဆွေမျိုးသားချင်း၊ မိဘမောင်ဖားတွေကို၊ မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား တွေကို၊ လောကလူသားတွေကို၊ ကျွန်တော်က ကြေးစည်လေး ထုပေးလိုက်ရုံ၊ အသံပြုပေးလိုက်ရုံ၊ အကြံပြုနိုင်ရုံလောက်ပဲ ကျွန်တော့်မှာ တတ်နိုင်တယ်။ စွမ်းနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်။

ဒါကတော့ နိဗ္ဗာန်တံခါး၊ ဒါကတော့ နတ်ပြည်တံခါး၊ ဒါကတော့ ဗြဟ္မာပြည်တံခါးလို့ ထွင်းဖောက်မြင်ကြရလောက် အောင် ညွှန်ကြားနိုင်တဲ့အထိ ကျွန်တော် မပြည့်စုံပါဘူး။ သို့သော် ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ ဘဝအမြင်အရ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့

ချမ်းသာချင်တဲ့လူ လုံးဝမရှိပါဘူး။ ချမ်းသာချင်တဲ့လူတွေချည်းပဲ။ အဲဒီလူတွေကိုပဲ ကျွန်တော်က မေးမြန်းချင်တာပါ။

‘တကယ်ချမ်းသာချင်တာ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘ချမ်းသာချင်တာ တကယ်လား’

ကျွန်တော် မေးချင်ပါတယ်။ ဒါကို ဥပမာဆောင်ရမယ်ဆိုရင်၊ ဥပမာ ကျွန်တော်က ဘောလုံးကစားဖူးတယ်။ အခုတော့ အပျော်ပဲ ကစားပါတော့တယ်။

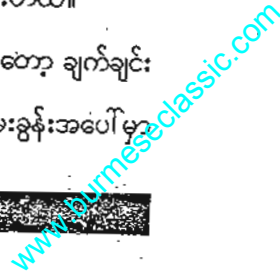
ရပ်ထဲ ရွာထဲက ဘောလုံးကန်ချင်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ‘ကျွန်တော် ဘောလုံးကန်ချင်ပါတယ်’ လို့ ကျွန်တော့်ဆီမှာလာပြီးတော့ အကူအညီတောင်းရင် ကျွန်တော်က သူ့ကို မေးလိုက်တယ်။

‘တကယ်ကန်ချင်တာလား’ လို့

နောက်...

‘ဘယ်အထိကန်ချင်တာလဲ’ လို့ ထပ်မေးတယ်။

‘တကယ်ကန်ချင်တာပါ’ ဆိုတဲ့ အဖြေကတော့ ချက်ချင်း ချက်ပါတယ်။ ‘ဘယ်အထိ ကန်ချင်တာလဲ’ မေးခွန်းအပေါ်မှာ

သူ့ရဲ့ ပိုင်းဖြတ်မှုအားနည်းနေတယ်။ များသောအားဖြင့်ကတော့ ရတနံသလောက် ကန်မယ်၊ မရရင် မကန်ဘူးဆိုတဲ့ အဖြေမျိုး သွားတွေ့တယ်။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် 'ကျွန်တော် မြန်မာ့လက်ရွေးစင် ဘောလုံးသမား ဖြစ်ရမယ်'

'ကျွန်တော်ကတော့ ကမ္ဘာကျော်ဘောလုံးသမား ဖြစ်ချင် တယ်'

အဲဒီလို ပိုင်နိုင်တဲ့၊ တိကျတဲ့ တုံ့ပြန်အဖြေစကား၊ သိပ် မကြားရဘူး။

ဒါဆိုရင် 'လူဆိုတာ ကိုယ် ဘာဖြစ်ချင်တယ်လို့ သိပေမယ့် ဘယ်အထိဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာကို ပိုင်းဖြတ်ဖို့လိုနေ တယ်'လို့ ကျွန်တော် သုံးသပ်မိပါတယ်။ အဲ... စောစောကစကား ကို ဆက်ရမယ်ဆိုရင် အကယ်၍များ အဲဒီ ဘောလုံးကစားချင်တဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်က ဘောလုံးကစားချင်ပါတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က မေးပြီလေ။

'တကယ်ကစားချင်တာလား'

'ဘယ်အထိ ကစားချင်တာလဲ' စုံအောင်မေးပြီ။ သူက လည်း...

'တကယ်ကစားချင်တာပါ၊ တခြား ဘာမှမလုပ်ချင်ပါ ဘူး၊ အဲ... လက်ရွေးစင်ဖြစ်တဲ့အထိ ကန်ချင်ပါတယ်'

'ဘောလုံးသမား လုပ်ချင်ပါတယ်' ဆိုလို့ရှိရင် ဒါ... ဘာပဲ ပြောပြော သူက ဆန္ဒရှိတယ်။ ပန်းတိုင်ရှိတယ်။

ဒါဆိုရင် သူ့ကို ကျွန်တော်က ဘာထပ်ပြောသလဲဆိုလို့ ရှိရင်...

'တကယ်ကစားချင်ရင် ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်'

ကျွန်တော် ဘာစခိုင်းတယ်ထင်ပါသလဲ။ ဘောလုံးကစား ချင်တဲ့သူကို ကျွန်တော်က ဘောလုံးပြတောင် မပြဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘောကန်ဖိနပ်တောင် မစီးခိုင်းဘူး။ သူ့ကို အရေးအကြီးဆုံး ကိစ္စတစ်ခု စပြီးခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

'ဆေးလိပ်ဖြတ်ပါ' လို့။

'ဆေးလိပ်လုံးဝမသောက်ရဘူး'

'မူးယစ်ဆေးဝါး၊ မူးယစ်သေစာ လုံးဝမသုံးစွဲရဘူး'

အဲဒီလို ကျွန်တော် စခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီ ညွှန်ကြားချက်နဲ့ ပဲ၊ အနားကိုပြန်မလာတဲ့သူတွေ တော်တော်များပါတယ်။ အကယ်၍

များ "ဆေးလိပ်ဖြတ်ပါတယ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး အရက်သေစာ မသောက်စားပါဘူး" ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော် သူတို့ကို ဘောလုံး မကန်ခိုင်းပါဘူး။

ပြေးနည်းလေး အရင်သင်ပါတယ်။ ရှေ့ခြေဖျားလေးမှာ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အားလေးတွေ အကုန်ထည့်ပြီး ခြေဖျားလေးထောက် ပြေးတဲ့ ပြေးနည်း အရင်သင်ပါတယ်။

တစ်နာရီကို ဘယ်နှမိုင်နှုန်း ပြေးနိုင်သလဲ?။ သိရအောင် ဘောလုံးကွင်းပတ်ပြီး ပြေးခိုင်းတယ်။ ဟိုဘက်ထောင့် ဒီဘက်ထောင့် ပြေးခိုင်းတယ်။

ပြေးပဲ ပြေးခိုင်းတယ်။ ဘောလုံးကို ထိကို မထိခိုင်းဘူး ဆိုရင်၊ အဲဒီမှာတင် စိတ်စောတဲ့ ဘောလုံးကန်ချင်တဲ့သူ၊ မလာတော့ ပါဘူး။ ဒါ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘောလုံးသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ အခြေခံကတော့ အမောလုံရပါမယ်။ အဲဒီတော့ အမောမလုံစေတဲ့ စောစောက ဆေးလိပ်သောက်တာတို့၊ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲတာတို့ အရက်သေစာသောက်စားတာတို့ အဲဒါတွေ အရင်ရှောင်ရမယ်။

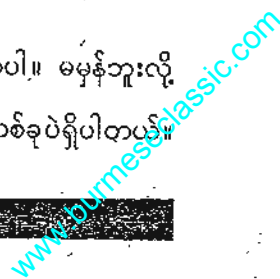
ကမ္ဘာနဲ့အဝှမ်းကို ကျွန်တော် ကြည့်နေတာ။ ဘောလုံး သမား တော်တော်များများဟာ အောင်မြင်ပြီဆိုရင် အသောက် အစားလေး ပါလာသလားလို့။

အဲဒါ မှန်ရော မှန်ရဲ့လားလို့ နည်းပြတွေ၊ ပရိသတ်တွေ၊ ဘောလုံးအသင်းပိုင်ရှင်တွေ၊ အားကစားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရေးကြီး တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။ အဲဒါလေးကို တစ်ချက်လောက်တော့ စောင်းငဲ့ ကြည့်ပေါ့။

ဘောလုံးသမားတွေ အရက်သောက်တာ မှန်ရဲ့လားလို့၊ ဆေးလိပ်မသောက်ရဘူးဆိုတာကတော့ ဘောလုံးသမားတိုင်း သိပါ တယ်။

ဒါပေမဲ့ အခုနက ပွဲလမ်းသဘင်၊ အောင်မြင်မှုဆောင်ရွက် တဲ့အခါမှာ၊ အဲဒီကမ္ဘာနဲ့အဝှမ်းမှာ အဲဒီအောင်မြင်မှုအခမ်းအနား လေးတွေတိုင်းမှာ အဲဒီအကျင့်လေး ယမကာလေးပါနေတာကို ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ အဲဒါ မှန်ရဲ့လား?

ကျွန်တော် မှန်ရဲ့လားပဲ မေးချင်တာပါ။ မမှန်ဘူးလို့ သုံးသပ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သုံးသပ်ရတာ တစ်ခုပဲရှိပါတယ်။

အဲဒီ ယမကာ၊ ဘီယာအရက်ကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပညာရှင်တွေ မြန်မာသူတော်စင်တွေ၊ သူတော်ကောင်းတွေက ဟိုးတုန်းက ခေါ်ခဲ့ တဲ့၊ ဝေါဟာရတစ်ခုရှိပါတယ်။ ဘယ်လိုခေါ်သလဲဆိုတော့ သေရည် လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေတဲ့ အားကစားသမား တွေ၊ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဉာဏ်ပညာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည် ပါတယ်။ ဉာဏ်ပညာကောင်းတဲ့၊ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်တဲ့ အစစ အရာရာ တော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ၊ ပညာရှိတွေက၊ သေရည်လို့ သတ်မှတ်တဲ့အရာကို အောင်မြင်မှုအခမ်းအနားတွေမှာ သုံးစွဲနေတာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဝေဖန်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။

ထားပါတော့။ ဒါက ဖြည့်လို့ပြောတာပါ။ စောစောက ဘောလုံးသမားဥပမာလိုပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က မိန်း ကလေးတစ်ယောက်၊ ကိုးတန်းကျောင်းသူဆိုပါတော့။ ‘စာရေး ဆရာမ ဖြစ်ချင်လို့ပါ’တဲ့။ ကိုးတန်း။

ကျွန်တော်က စ၊ မေးတယ်။ စာရေးဆရာမ ဖြစ်ချင်တာ

လား?၊ စာရေးချင်တာလား? ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ မေးခွန်းအဖြေကို သူ့ကို ထပ်ပြီးစဉ်းစားခိုင်းတယ်။ နောက်ကျမှ သူက ‘စာရေးချင်တာပါ’ ဆိုတဲ့အဖြေ ထွက်လာတယ်။

အဲဒီလိုဆိုတော့ စာရေးချင်ရင် ဘာတွေဖတ်ပါ။ ဘာတွေ မှတ်ပါ။ ဘာတွေ လေ့လာပါ ကျွန်တော် မပြောဘူး။

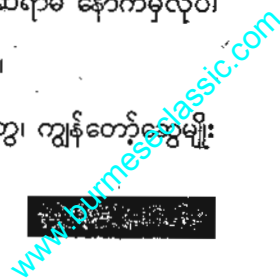
‘တကယ်ရေးချင်တာ ဟုတ်ရဲ့လား?’ ပြန်မေးပါတယ်။ ‘ဟုတ်ပါတယ်’တဲ့။

အဲဒီတော့ အဲဒီမိန်းကလေး ကျွန်တော်က ထပ်ပြောလိုက် တယ်။ ဟုတ်တယ်ဆို၊ ခု အဲဒီ နဝမတန်းကို အောင်အောင်ဖြေ ပြပါလို့၊ ပြောလိုက်တယ်။

(?) နာမည်တော့ ကျွန်တော် မပြောတော့ဘူးပေါ့နော်။

ဆိုလိုတာက တကယ်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင်၊ ဖြစ်ချင်တဲ့ဥစ္စာ ကို နောက်မှလုပ်၊ အခြေခံကိစ္စကို အရင်လုပ်၊ ကိုးတန်းကျောင်းသူ က စာရေးဆရာမ ဖြစ်ချင်တယ်။ စာရေးဆရာမ နောက်မှလုပ်၊ ကိုးတန်းအောင်အောင်ဖြေ၊ အဲဒီသဘောပါ။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ညီအစ်ကိုတွေ၊ ကျွန်တော့်အစ်မမျိုး

သားချင်းတွေ၊ ကျွန်တော့်မိဘမောင်ဖားတွေ၊ ကျွန်တော့်မြန်မာနိုင်ငံ
သူ နိုင်ငံသားတွေ၊ အခု ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်နေတဲ့သူတွေကို ကျွန်တော်
က၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးလေး ကျွန်တော် မေးချင်ပါတယ်။

ချမ်းသာချင်တာ တကယ်လား? လို့။

ချမ်းသာချင်တာ တကယ်ဆိုရင်တော့ ချမ်းသာခြင်းရဲ့
အခြေခံတွေကို ကျွန်တော်တို့ မဖြစ်မနေ လုပ်ကိုလုပ်ရလိမ့်မယ်။

သာမန်အယူအဆ

မိဘတွေရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ အညာသူ အညာသား
တွေ၊ နောက် လောကလူသားတွေ၊ ဆင်းရဲနေတယ်လို့ ကြားတဲ့အခါ
ကျွန်တော် အားလုံးကို ချမ်းသာစေချင်တယ်။

ချမ်းသာစေချင်တဲ့အခါကျတော့ ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေး
တတ်ချင်တယ်။ ဥုံ့ဖြူဆိုပြီး ချမ်းသာလာရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကိုရော၊ လောကလူသားတွေကိုရော
မင်းက ဘာလိုလဲ? ရော... မင်းက ဘာလိုလဲ? 'ရော...'
'မင်းက ဘာဖြစ်ချင်လဲ' 'ဥုံ့ဖြူ ဖြစ်စေ' အဲဒီလို လုပ်ပေးနိုင်ရ
လောက်အောင် ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလိုလုပ်ပေးနိုင်တဲ့ သိဒ္ဓိတန်ခိုး
မရှိဘူး။

တစ်ယောက်ကို ငွေဘယ်လောက်၊ တစ်ဦးကို ငွေဘယ်နှုန်း၊ ရော့... အိမ်မရှိတဲ့လူက အိမ်ဆောက်ဖို့အတွက် ဘယ်လောက်... ဘယ်လောက်...၊ အဲဒီလို စီမံဆောင်ရွက်ပေးနိုင်လောက်အောင်လည်း ကျွန်တော်က မကြွယ်ဝဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ပေးနိုင်တာဆိုလို့ ချမ်းသာတဲ့ နည်းစနစ် နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ မင်း ဘာပေးနိုင်တာလဲ? ဘာပေးချင်တာလဲ? ဆိုရင် နည်းစနစ်ပဲ ကျွန်တော် ပေးနိုင်မယ်ထင်တယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပေးတဲ့ နည်းစနစ်က Perfect ပြည့်စုံတယ်လို့တော့ မဆိုရပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က သာမန်လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါ။ သို့သော် ဆင်းရဲတဲ့ မိဘနှစ်ပါးက ပေါက်ဖွားခဲ့တဲ့ 'လှမျိုးအောင်' ဆိုတဲ့ သာမန်လူတစ်ယောက်က၊ ဘဝကို နည်းစနစ်ပေါင်းများစွာနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်။ မသိနားမလည်ခင်အရွယ်တုန်းက နည်းစနစ်အမှားတွေနဲ့ ဖြတ်သန်းဖူးတယ်။

သူများက တစ်ချက်ဆိုရင် ကိုယ်က ဆယ်ချက်လောက် ရိုက်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်တဲ့ စိတ်ထားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့တယ်။ နည်းစနစ်အမှားတွေရော၊ အတွေးအခေါ်အမှားတွေရော၊ ဖြတ်သန်း

မှုအမှားတွေနဲ့ ရောပြွမ်းပြီးဖြတ်သန်းရင်း ဘယ်နည်းစနစ်က အကောင်းဆုံးလဲလို့ ကျွန်တော့်ဉာဏ်လှုပ်မိသလောက် ရှာဖွေကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဒီနည်းကတော့ ချမ်းသာတဲ့နည်းပဲ။ ဒီနည်းကတော့ မှန်ကန်တဲ့နည်းပဲလို့ ကျွန်တော်အသက်အရွယ်၊ ကျွန်တော့်အတွေးအခေါ်၊ ကျွန်တော့်ဉာဏ်အခြေအနေအရ ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညီတွေ နှမတွေ၊ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ မိဘတွေ၊ လောကလူသားတွေကို 'ဒီနည်းလေးကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ' လို့ သဘောပိုက်ပြီး ကျွန်တော် ပေးကမ်းခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ပညာတတ်ကြီး ပညာရှိကြီးတစ်ယောက် ညွှန်ကြားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အထပ်ထပ် ကျွန်တော် ရှင်းပြချင်ပါတယ်။ အထပ်ထပ် တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ တတ်နိုင်ရင် ဒီလိုစကားမျိုး၊ ဒီလိုစာအုပ်မျိုး ကျွန်တော် ပြောလည်း မပြောဝံ့ပါဘူး။ ရေးလည်း မရေးဝံ့ပါဘူး။

မေတ္တာစေတနာကိုသာ ဦးစီးပြီး ဆောင်ရွက်တာဖြစ်တဲ့ အတွက် တတ်နိုင်ရင် နောက်ထပ်တောင် ဒီလိုစာအုပ်မျိုး ကျွန်တော် မရေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရတော့မှာပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ထက် သိတဲ့ တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ထက်ဖြူစင်တဲ့ ရဟန်းသူတော်ကောင်းတွေ၊ လူသူတော်ကောင်းတွေ၊ ရဟန်းပညာရှိတွေ၊ လူပညာရှိတွေ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အများကြီးပဲ။ သူတို့တွေရေးတဲ့ စာအုပ်တွေက ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး Perfect, Complete ပြည့်စုံပါလိမ့်မယ်။ ပိုပြီးအရာရောက်ပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော့်မှာရှိတာဆိုလို့ စေတနာ၊ မေတ္တာလေးပဲ ရှိတာပါ။ အဲဒီစေတနာနဲ့ ဒီစာအုပ်ကို ရေးချင်တာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ချမ်းသာစေချင်တယ်ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ အကြံပေးမှာဖြစ်တဲ့အတွက် အကယ်၍များ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခင်တဲ့၊ ယုံကြည်တဲ့သူဆိုရင်တော့ ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်က ဘောလုံးကန်ချင်တဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ကို အရင်ဆုံး ဆေးလိပ်ဖြတ်ခိုင်းသလို ကျွန်တော် ဘာကစလုပ်ရမလဲဆိုတာ ပြောပါတော့မယ်။

လူတစ်ယောက်၊ အသိဉာဏ်အသင့်အတင့်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်၊ ဘဝကို ချမ်းချမ်းသာသာဖြတ်သန်းတော့မယ်ဆိုရင်တော့ ဆင်းရဲစေနိုင်တဲ့အကြောင်းတွေအားလုံးကို ဉာဏ်လှမ်းမီသလောက် ဖယ်ခွာရတော့မယ်။

ဒီစကားပြောရင်းနဲ့ ဖြတ်ပြောရမယ်ဆိုရင် ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ပြောထားတဲ့၊

‘သေရင်အာဇာနည်၊ ရှင်ရှင်သူရဲကောင်း’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးကို ဖတ်ဖူးထားရင် ခုပြောတဲ့စကားက ပိုပြီးတော့ နားရှင်းမယ်ထင်ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဘာပြောထားဖူးသလဲဆိုတော့ လောကကို၊ လူ့ကို သတ္တဝါကို၊ ဒေသကို၊ ဆင်းရဲစေနိုင်တဲ့အကြောင်းကတော့ ‘လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ’ပဲ။ အဲဒီ ၃ ခုပဲ ရှိပါတယ်။

အဲဒီ ဆင်းရဲစေနိုင်တဲ့သုံးခုကို ဖယ်ရှင်းရပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် အကြံပြုထားပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ ဆင်းရဲစေနိုင်တဲ့အကြောင်းတွေကို ဖယ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါ။ ဘာလို့ ဆုံးဖြတ်ရတာလဲ?၊ ချမ်းသာချင်လို့ ဆုံးဖြတ်တာပါ။

အဲဒီလို စပြီးဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင် နံပါတ်တစ် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုရင် သီလကို ဆောက်တည်ရပါလိမ့်မယ်။

သီလဆိုတာကတော့ သာမန်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲမြံအောင်ဆောက်တည်ရပါလိမ့်မယ်။ ထို့ထက်တစ်ဖန် ရှစ်ပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလ၊ ရဟန်း

ဆိုရင်တော့ ၂၂၇ ပါးသော သိက္ခာပုဒ်အတိုင်း နေထိုင်ရပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ ကိုယ်ရည်မှန်းတဲ့ ချမ်းသာနဲ့ညီမျှတဲ့ သီလကိုတော့၊ လူတိုင်း လူတိုင်း ဆောက်တည်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်က စတင်အကြံပြုပါရစေ။ ဘာကြောင့် သီလတည်ဆောက်နိုင်ရတာလဲ?။ ဥပမာလေးနဲ့ ကျွန်တော် ရှင်းပြချင်ပါတယ်။

ဧကတစ်ခု၊ နှစ်ခုလောက် ကျယ်ပြောတဲ့ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ။ အဲဒီ ဧကနှစ်ဧကလောက်ကျယ်ဝန်းတဲ့ မြေနေရာမှာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အပင်။ ဥပမာ စပါးပင်ဆိုတာမျိုး စိုက်တော့ ပျိုးတော့ မယ်ဆိုရင် အဲဒီချုံကြားနွယ်ကြားထဲကို မျိုးစပါးစေ့လေးတွေကို ချရုံနဲ့တော့ ဆန်စပါး ပေါပေါများများ ထွက်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အရင်ဆုံး ကောင်းမွန်တဲ့အပင်ကို စိုက်ပျိုးမယ့် အဲဒီမြေနေရာမှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ ရွပ်ယှက်ခတ်နေပြီဆိုရင် အဲဒီချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေကို အရင်ဆုံးခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီးတဲ့အခါ မြေတလင်းဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီမြေတလင်းဖြစ်နေပြီဆိုမှ မြေက မာနေသေးတယ်ဆိုရင်

ထွန်ရယက်ရပါဦးမယ်။ မြေလည်းညက်ပြီ၊ ထွန်လည်း ထွန်ပြီးပြီ။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းလည်း ရှင်းလင်းပြီးပြီဆိုရင်တော့၊ စောစောက ချုပ်ထွေးနေတဲ့ အဲဒီမြေဧကဟာ လယ်ကွင်းလေးလို့ခေါ်ရလောက်အောင် စိုက်လို့မျိုးလို့ ရသွားပါပြီ။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေလည်း ရှင်းပြီးပြီ။ ထွန်ကြောင်းတွေနဲ့ ထွန်ရေးလည်း ငင်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ကိုယ်စိုက်ချင်တဲ့ စပါး၊ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ ဝါ စိုက်လို့ရပါပြီ။

အဲဒီဥပမာလိုပါပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ချမ်းသာအောင် ဆောင်ရွက်တော့မယ်ဆိုရင် အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ မသိမှုနဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးတဲ့သူရဲ အနေအထိုင်အားလုံးကို ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ ရှင်းလင်းသလို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းတဲ့ သီလဆောက်တည်ဖို့လိုပါတယ်လို့ ကျွန်တော် စေတနာရှေ့ထားပြီးတော့ အကြံပြုချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ဘဝ အသက်အရွယ်တစ်ယောက်လုံးမှာ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ 'ငါးပါးသီလကို လုံခြုံစိတ်တက်' ဆိုပြီး သူ့ရဲ့ အမိအဖ ဆရာသမားတွေက ချီးကျူးဂုဏ်တင်တဲ့အနေနဲ့ မုန့်ဖိုးပေးလိုက်တာမျိုး ကျွန်တော် မမြင်ဖူးခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီအခါ ကျွန်တော် မမြင်ဖူး မကြုံဖူးခဲ့သော်ငြား ဒီစာမျက်နှာကို

ဖတ်ပြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းကတော့ အဲဒီလိုကြုံတွေ့အောင် စတင်ဆောင်ရွက်စေလိုပါတယ်။

ဥပမာ မိဘ၊ အဖြစ်နဲ့ လူတစ်ယောက်က ဖတ်ဖူးတယ်ဆိုရင်၊ ဖတ်နေတယ်ဆိုရင်၊ ကိုယ့်ရဲ့သားသမီးတွေ ငါးပါးသီလလုံခြုံတယ်လို့ မြင်ရပြီဆိုရင်၊ ဒါမှမဟုတ် လုံခြုံအောင် 'သင်ပေးထားတယ်။ သင်ထားတဲ့အတိုင်း လုံလုံခြုံခြုံလေးနေနိုင်ပြီဆိုရင်၊ သူ့ကို ချီးမွမ်းစကားလေးပြောပြီးတော့ 'ငါ့သားလေး၊ ငါ့သမီးလေးက ငါးပါးသီလ လုံခြုံလိုက်တာ၊ သိပ်လိမ္မာတာပဲ' လို့ပြောပြီး မုန့်ဖိုးလေးများပေးလိုက်ရင်၊ ကလေးဆိုတာက မက်မောစရာလေးတွေ ရှိရင်၊ ပိုလုပ်ဖြစ်တဲ့သဘာဝ ရှိတာကိုး။

အဲဒီလိုများ တဖြည်းဖြည်းဆောက်တည်လာရင် ကလေးငယ်ဘဝကတည်းက ငါးပါးသီလ အလိုလိုလုံခြုံသွားပါလိမ့်မယ်။ ထို့အတူပဲ။ အမိအဖမဟုတ်ဘဲ အခုမှ အရွယ်ရောက်တဲ့လူတွေဆိုရင်လည်း 'ဪ... ငါတို့ကိုတော့ ငါးပါးသီလလုံလို့ မုန့်ဖိုးပေးမယ့်လူ မရှိသော်ငြားလည်း ငါးပါးသီလစောင့်ထိန်းဖို့ လိုနေတယ်။ ထင်ပါရဲ့လို့ စတင်သတ်မှတ်လိုက်တာနဲ့ လောကကို ချမ်းသာအောင် ဘဝကို ချမ်းသာအောင်လုပ်ဖို့အတွက် အရင်ဦးဆုံး ချွန်ုပ်

ပိတ်ပေါင်းတွေကို ရှင်းတာနဲ့အတူတူပါလားလို့ နှလုံးသွင်းပြီး ဆောင်ရွက်စေချင်ပါတယ်။

မူလတန်းအရွယ်လောက်မှာ စကားလေးတတ်ကာစ။ ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ဆဲတတ်ဆိုတတ်တယ်။ အမိ အဖ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက၊ အဲဒါကိုပဲ တားရမှန်းမသိဘူး။ ဆဲတတ်ဆိုတတ်တယ်။ ပြီးတဲ့အခါ အိမ်မှာချက်ထားတာက အာလူးဟင်း၊ သားလေး သမီးလေး ဘာဟင်းချက်သလဲ? မေးတဲ့အခါ 'ကြက်သားဟင်း' ။ လိမ်ညာမှန်းမသိ လိမ်ညာတဲ့စကားတွေ ပြောတတ်ဆိုတတ်တဲ့အခါ အဲဒီကလေးဟာ သီလမလုံခြုံတဲ့အပြင် သီလကို ဖောက်ဖျက်တဲ့ သဘာဝလေးတွေ သူ့နှလုံးသွေးထဲမှာ ကိန်းပြီး အရွယ်ရောက် လူလားမြောက်တဲ့အခါ သူ့ဟာ စင်ကြယ်တဲ့လူ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။

အဲဒါကြောင့် အရွယ်ရောက်ပြီး မူကြိုတက်တော့မယ်၊ မူလတန်းအရွယ်ရောက်ပြီဆိုတဲ့ ကလေးငယ်လေးရှိခဲ့ရင် တူလေး၊ တူမလေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သားသမီးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် နီးစပ်ရာအသိုင်းအဝိုင်းက၊ ကလေးသူငယ်တွေကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်စကား အရာချောက်မယ်ဆိုရင် 'ငါးပါးသီလ လုံခြုံအောင် ထိန်းရတယ်ကွ' လို့

သင်ပေးတဲ့မိဘမျိုး၊ ညွှန်ကြားတဲ့ဆရာမျိုး လိုအပ်တယ်လို့ ကျွန်တော် အကြံပြုပါရစေ။

အကြောင်းကိုသိမှ အကျိုးကို သိမယ်။ အကျိုးကိုသိမှ အကြောင်းကို ဆောင်ရွက်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ သဘာဝဒေရ ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို ပါဏာတိပါတာ သူများအသက်ကို သတ်လို့ရှိရင် မင်းကိုယ်တိုင်လည်း အသက်တိုတတ်တယ်။ အနာရောဂါဖြစ်တတ် တယ်။ ‘မင်းကိုဆွဲဆိတ်ရင် နာတယ်မဟုတ်လား၊ အေး... တခြား သတ္တဝါလေးတွေကလည်း သူတို့ကို ထိခိုက်ရင် နာတာပေါ့ကွယ်’

အဲဒီလို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ ‘ပါဏာတိပါတာ’ သူများ အသက်ကို သတ်တဲ့ကိစ္စဟာ၊ မလုပ်ကောင်းဘူး သားရဲ့၊ သမီးရဲ့’ လို့၊ ညွှန်ကြားတတ်တဲ့ မိဘမျိုး လိုအပ်ပါတယ်။ ညွှန်ကြားနိုင်တဲ့ ဆရာမျိုး လိုအပ်တယ်။

‘အဲဒီနှုတ်နာ သူများပစ္စည်း မခိုးရဘူးကွ’ ‘သူများပစ္စည်း မယူရဘူးကွ’

‘ယူခဲ့မိရင် ဘာဖြစ်သလဲ’ မေးမယ်။ ပြေတဲ့ မိဘဆရာ သမားက သေသေချာချာမဟုတ်တာတောင်မှ အနီးစပ်ဆုံးလေး မှတ်လွယ်၊ တတ်လွယ်တဲ့စကားမျိုးနဲ့ ပြောပြရမယ်။ ‘သူများပစ္စည်း

ယူခဲ့ရင်လေ မင်းကိုယ်တိုင်က တစ်ချိန်ချိန်မှာ အခက်အခဲရှိခဲ့ရင် ကူညီမယ့်သူ နည်းတတ်တယ်ကွ’

‘ကိုယ်လိုတဲ့အခါမှာလည်း လိုတာမရဖြစ်တတ်တယ်’

‘ဟာ... ဒါဆိုရင် သူများပစ္စည်းခိုးတာ မကောင်းဘူးပေါ့ နော်’

‘အေးပေါ့... အဲဒါကြောင့် သူများပစ္စည်းခိုးတာ မလုပ် ရဘူးနော် သား၊ မလုပ်ရဘူးနော် သမီး’ အဲဒီလို သွန်သင်နိုင်စွမ်း ရှိကြစေချင်ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်နာစေချင်ပါတယ်။

‘ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ’ သူတစ်ပါးရဲ့ အိမ်ရာကို ဖြစ်မှား ရင်...

‘သူတစ်ပါးရဲ့ အိမ်ရာဆိုတာ ဘာလဲဗျ’

‘အဲ... သူတစ်ပါးရဲ့ ခင်ပွန်း၊ သူတစ်ပါးရဲ့ဇနီးကို မနှစ် သက်ရဘူး၊ အဲဒါကို ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ ကျူးလွန်တယ်လို့ ခေါ်တယ်ကွ’

‘ဟာ... အဲဒီလိုများကျူးလွန်ရင် ဘာဖြစ်တတ်သလဲ’

‘အဲဒီလို ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ ကျူးလွန်ခဲ့ရင် မိန်းမ မဟုတ်၊ ယောက်ျားမဟုတ်ဘဝမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်တယ်ကွ၊ မိန်းမလျာ

ဖြစ်တတ်တယ်ပေါ့ကွာ။ အဲ... သေသေချာချာမကျူးလွန်ဘဲနဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့များ ပြစ်မှားခဲ့လို့ရှိရင်...

'ဟာ... ဒီအမျိုးသမီး လှလိုက်တာ၊ ဒီအမျိုးသား တော်တော်ချောတာပဲ' လို့ သူများရဲ့ အိမ်ရာကို စိတ်ကလေးနဲ့များ ပြစ်မှားမိရင်တော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းရတတ်တယ်။ အဲ... စကားနပ်နပ်လေးပြောရရင် 'အသည်းကွဲတတ်တယ်ပေါ့ကွာ' လို့ သင်အံပေးလိုက်ရင် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံကို ကျူးလွန်တဲ့လူ၊ နည်းပါးသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။

'မုသာဝါဒ'

'လိမ်မပြောရဘူးကွ...။ လိမ်ပြောရင် ဘာဖြစ်တတ်သလဲ?'

'လိမ်ပြောရင်၊ မင်း...၊ ပါးစပ် မလှတော့ဘူးကွ၊ သွားတွေလည်း မလှတော့ဘူးကွ၊ ခံတွင်းနဲ့ကလည်း ဆိုးတယ်ကွ၊ ပြီးတဲ့အခါ အရေးကြီးကိစ္စတိုင်း၊ ကိစ္စတိုင်း၊ မင်းပြောလို့ရှိရင် ယုံကြည်တဲ့လူ မရှိတော့ဘူးကွ။ အဲဒါကြောင့် လိမ်ပြောတဲ့စကားကို မင်းမကျူးလွန်ရဘူး'

အဲ... နောက်တစ်ခုက မင်းရဲ့စကားကြောင့် သူတစ်ပါး

ဒုက္ခရောက်အောင် မပြောရဘူး။ အဲဒီလောက် သင်အံပေးရင် ပြည့်စုံလောက်ပါတယ်။

'သူရာမေရယ'

မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲခြင်း၊ အရက်သေစာ သောက်စားခြင်း၊ မလုပ်နဲ့နော်။ အပျော်အပျက်ဆိုပြီး ဘီယာလေးတောင် သောက်နဲ့။

ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ?

ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ?

မေးတဲ့အခါ ကိုယ်က အရင်ဖြေနိုင်ရမယ်။ 'မူးယစ်သေစာ ဘီယာအရက်သောက်မိရင်လေ၊ သောက်ဖြစ်ရင်လေ၊ သောက်နောင်ဘဝမှာ ငရဲကျတတ်တယ်။ သူရာအပူရည်ကိုသောက်တဲ့အခါ လောလောဆယ်တော့ ရစ်သလိုလို၊ မူးသလိုလို၊ ပျော်သလိုလိုတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့၊ နောင်တမလွန်မှာ ပူတတ်တဲ့နေရာ သောက်သွားရောကွ'

'ပူတတ်တဲ့နေရာ ဘယ်နေရာတုန်းဗျ'

'ပူတတ်တဲ့နေရာ ငရဲပေါ့ကွ'

'ငရဲက ဘယ်နှလလောက်ကြာတာတုန်း'

www.burmeseclassic.com

"Non stop."

နာရီမလပ်၊ စက္ကန့်မလပ် ပူပင်တဲ့ဘုံမိမာန်ကြီးပေါ့။ ပူပင်တတ်တဲ့ နေရာဌာနကြီးပေါ့။ နာရီစက္ကန့်၊ ရက်လနှစ် မကဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ သိပ်ပြင်းထန်ရင် ကာလများစွာကြာတတ်တယ်။ ကမ္ဘာနဲ့ချီပြီး ကြာတတ်တယ်။ နှစ်ပေါင်းကုဋေချီပြီး ကြာတတ်တယ်။ အဲဒီ ငရဲဆိုတဲ့ အပူဒေသကြီးမှာ အကြာကြီးခံရတယ်။

အဲဒီလိုခံပြီးရင်လေ ဒီထက်မြင့်မြတ်တဲ့ဘုံတွေကို ရောက်ခဲ့ရင်တောင်မှ လူမဖြစ်ဘူးတဲ့။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တယ်၊ ဝက်ဖြစ်တယ်၊ ဝက်ဖြစ်ရင်လည်း ဝက်အကောင်း မဖြစ်ဘူး။ ဝက်အရူးဖြစ်တတ်တယ်။ ဝက်အရူးတောင်မှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မဟုတ်ဘူး။ အကြီးပေါင်းရာချီပြီး ဖြစ်တတ်တယ်။ ပြီးတဲ့အခါ ခွေးရူးဖြစ်တတ်တယ်။ ဖြစ်ရင်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မဟုတ်ဘူး။ အကြီးပေါင်းရာချီပြီး ဖြစ်တတ်တယ်။

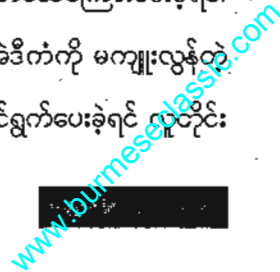
အဲဒါပြီးရင်၊ ပြီးပြီလားဆိုတော့ အဲဒီ သူရာမေရယက အချိန်က ဘယ်လောက်အထိထပ်ရှိသလဲဆိုရင် လူပြန်ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ လူကောင်းမဖြစ်ဘူးတဲ့။ စိတ်မနှံ့တဲ့ စိတ္တဇရောဂါသည်လို ရူးနှမ်းတဲ့ဘုံတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒီလောက်နဲ့ ပြည့်စုံသွားပြီလား? ဒီလောက်

ကုန်သွားပြီလား? အဲဒီကံ မကုန်သေးဘူး၊ ငရဲလည်းကျ၊ တိရစ္ဆာန်အရူးတွေလည်းဖြစ်၊ လူရူးလည်းဖြစ်တဲ့အပြင် အဲဒီကိစ္စတွေ ပြီးသွားရင်တောင်မှ သာမန်လူ ကောင်းတဲ့လူဖြစ်ခဲ့ရင်တောင်မှ၊ မူးတတ်တဲ့ ရောဂါသည်မျိုး ဖြစ်သေးတယ်။

ဟာ... ဒါဆိုရင် သူရာမေရယ အရက်သေစာသောက်စားခြင်းဟာ တော်တော်ဆိုးတာပေါ့နော်။ တော်တော်ဆိုးတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ပါဏာတိပါတာ - သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခြင်း၊

- အဒိန္နာဒါနာ - သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်း၊
- ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ - သူတစ်ပါးအိမ်ရာကို ပြစ်မှားခြင်း၊
- မုသာဝါဒါ - လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်း၊

သူရာမေရယ - မူးယစ်သေစာ၊ အရက်သေစာသောက်စားခြင်းဆိုတဲ့ ကံငါးပါးကိုကျူးလွန်ရင် တော်တော်အခြေအနေဆိုးဝါလားလို့ မိဘဆရာသမားတွေက လူလုပ်မယ့်၊ လူဖြစ်မယ့် မူလတန်းအရွယ် ကလေးလေးတွေကိုများ ကြိုတင်သင်ကြားပေးခဲ့ရင်၊ နားဝင်အောင် ပြောပြထားရင်၊ သူတို့က အဲဒီကံကို မကျူးလွန်တဲ့အခါ ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ တစ်ခုခုများ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရင် ဂုဏ်တိုင်း

လူငယ်တိုင်း ငါးပါးသီလမြဲပြီးသား ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

ငါးပါးသီလမြဲရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ?

ကျွန်တော်က ချမ်းသာချင်သလား? လို့ မေးထားပြီးပြီ။

ချမ်းသာချင်တာ တကယ်လားလို့ မေးထားပြီးပြီ။

ချမ်းသာချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီငါးပါးသီလကို နံပါတ်

(၁)အနေနဲ့ စတင်ဆောင်ရွက်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော်က အကြံပြုပါတယ်။ မညွှန်ကြားပါဘူး။ အကြံဖြူရုံသက်သက်ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စေတနာအဆင့်အတန်းက ကြေးစည်လေးတီးပြီး လှုံ့ဆော်အသံပြုရုံသက်သက်ပါပဲ။ အကြံပြုရုံလောက်ပါပဲ။

တိုက်ရိုက်ကြီး ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုရလောက်အောင် ကျွန်တော် မတော်မတတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ထပ်ပြောပါရစေ။ မေတ္တာစေတနာကို ဦးစီးပြီးပြောခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ချမ်းသာချင်တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တကယ်သတ်မှတ်တဲ့လူက တော့၊ ငါးပါးသီလကို အနည်းဆုံး စောင့်စည်းရပါလိမ့်မယ်။ အများဆုံးကတော့ ရှိသမျှ သီလပေါင်းများစွာကို လက်လှမ်းမီသလောက် စောင့်စည်းရပါမယ်။

အဲဒါ သီလဝိသုဒ္ဓိ သီလစင်ကြယ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီတော့ ချမ်းသာချင်ရင် နံပါတ်တစ်အစကတော့ သီလဆောက် တည်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သူရာမေရယကံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ကျွန်ခဲတာလေး ထည့်ပြောချင်ပါသေးတယ်။ သူရာမေရယကံက တမလွန်ကျမှ စော စောက ငရဲကျတာတို့ ဘာတို့ဖြစ်တာ၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာရော ဘာဖြစ် သလဲ? ဆိုတော့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ လူအထင်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့် စကား အရက်မူးပြီးပြောရင် သိပ်မယုံချင်ကြဘူး။

ပြီးတော့ အသက်ကြီးရင့်လာတဲ့အခါမှာ၊ ခြေတုန် လက် တုန်ရောဂါ ဖြစ်တယ်။ အသည်းရောဂါ ဖြစ်တတ်တယ်။ ပြီးရင် သူငယ်ပြန်တတ်တယ်။ နောက် မှတ်ဉာဏ်ကင်းမဲ့တတ်တယ်။

ဆိုလိုချင်တာက ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေက အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာတဲ့အခါမှာ အကောင်းမွန်ဆုံးဉာဏ်နဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို ရင်ဆိုင်ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် သူငယ်ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး။ သူငယ်ပြန်ပြီဆိုတာနဲ့ သူ့ရဲ့အာရုံ မှားမှာပဲ။ မှားတယ် ဆိုတာနဲ့ မောဟပဲ။ မောဟဆိုတာနဲ့ မောဟနဲ့ သေခြင်းတရားကို

ရင်ဆိုင်ပြီးဆိုရင်တော့ တမလွန်မှာ အပါယ်ရောက်မှာပဲ၊ တိရစ္ဆာန် ဖြစ်တတ်တယ်။

အဲဒီတော့ ပစ္စုပ္ပန်မှာကို သူငယ်ပြန်တတ်တယ်။ မှတ် ညဏ်နည်းတတ်တယ်။ လူ့အထင်သေးတတ်တယ်။ ဆိုမှတော့ ဒီ... သူ့ရာမေရယကံကတော့ အထူးစောင့်ထည်းသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထပ်ပြီးအကြံပြုချင်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာ အရက် ဆိုင်တွေ တော်တော်များနေတယ်လို့ မြင်လို့ပါ။ နောက် ကိုယ်ချင်း လည်း စာလို့ပါ။

ကျွန်တော် အရက်သောက်ဖူးပါတယ်။ ရန်ကုန်သားဆို တော့ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ အရက်ဆိုင်တော်တော်များများ ကျွန်တော် ရောက်ဖူးပါတယ်။ အင်းစိန်ရုံးတံတားကြီးအောက်က အရက်ဆိုင် လည်း ကျွန်တော် ရောက်ဖူးပါတယ်။ ဟိုတုန်းက မြေနီကုန်း ဖန်းခြံဘေးနားက အရက်ဖြူဆိုင်တွေလည်း ကျွန်တော် ရောက်ဖူး ပါတယ်။ လှည်းတန်းဘက်က ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာရှိတဲ့ အရက် ဆိုင်တွေလည်း ကျွန်တော် ရောက်ဖူးပါတယ်။

နောက် ၁၉ လမ်းက အရက်ဆိုင်တွေလည်း ရောက်ဖူးပါ တယ်။ ပန်းဆိုးတန်းက အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှာရောင်းတဲ့ အရက်ဆိုင် လည်း ကျွန်တော် ရောက်ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော် မရှက်ပါဘူး။ မသိလို့သောက်ခဲ့တဲ့ ကာလတွေကိုး။

ဘာပြောချင်တာလဲဆိုတော့ အဲဒီလို ညနေစောင်းလေး သောက်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အပေါင်းအသင်းကောင်းရင် နေ့ခင်း ပိုင်းတောင် တစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်၊ နောက်နေ့မနက်ကျတော့ လည်း၊ ခေါင်းကိုက်လို့ဆို ခေါင်းကိုက်ပျောက်အောင် မောနင်းပက် ကလေးသောက်လိုက်၊ ဒီသံသရာတွေနဲ့ မူးလိုက်၊ ပျော်လိုက်၊ သောက်လိုက်၊ စားလိုက်လုပ်နေရုံနဲ့ ကျွန်တော် အသိဉာဏ်မလွတ် အောင်နေတဲ့အခါ အရက်မူးပြီးရင် Taxi နဲ့ ငှားမပြန်နိုင်တဲ့အခါ ဘတ်(စ်)ကားနဲ့ ပြန်ရတယ်။

ဘတ်(စ်)ကားနဲ့ပြန်တဲ့အခါ ယာဉ်နောက်လိုက် (စပါယ် ယာ)ကို ကျွန်တော် တီးတိုးလေးကပ်ပြောတယ်။ *ကျွန်တော် အရက်သောက်ထားတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းလေး တွဲပေးပါ'လို့။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် ဝရန်းသုန်းကားများဖြစ်ရင်

ထိန်းပေးဖို့ပေါ့နော်။ ကျွန်တော်က သတိပေးတာ၊ စပါယ်ယာက သဘောကောင်းပါတယ်။

ဆွဲတင်ပေးတဲ့ စပါယ်ယာရှိတယ်။ ကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်းရပ်ပေးတဲ့ ဒရိုင်ဘာရှိတယ်။ အဲ... ကျွန်တော်က ကားပေါ်ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဘေးနားမှာရှိတဲ့ ခရီးသွားတွေ၊ ကျွန်တော့်နားကနေ ဖယ်သွားတာကို လေး၊ ငါးခါထက်မနည်း ကျွန်တော်ကြုံရပါတယ်။

အရက်သောက်တတ်တဲ့၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်သောက်နိုင်လို့၊ သောက်တဲ့ ယမကာလုလင်တစ်ယောက်၊ ကားပေါ်တက်လာတာ သူတို့ ဖယ်ခွာတယ်။ သူတို့အိတ်ထဲက ရှိတဲ့ပစ္စည်းပစ္စယကို ဓားနဲ့ခွဲမယ့် ခါးပိုက်နှိုက်တော့ သူတို့ မမြင်ဘူး။

အဲဒီတော့ 'ဟာ... အရက်သမားက ခါးပိုက်နှိုက်ထက် တောင် လူတွေရွံတတ်ပါလား' လို့ ကျွန်တော် မူးမူးနဲ့တွေးဖူးပါတယ်။

၁၉၉၅၊ ဇွန်လ ၉ ရက်နေ့ကစပြီး မူးယစ်ဆေးဝါး၊ မူးယစ်သေစား၊ မူးတတ်တဲ့အရာအားလုံးကို ရပ်တယ်လို့ ကျွန်တော်...

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလဲ? ဘာသာ၊ သာသနာကြီးကို နားလည်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတောမတိုးတဲ့အလုပ်ပဲလို့ တွေးပြီး ကျွန်တော် ဖယ်ပစ်လိုက်တာပါ။

ဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့စေတနာကို ကျွန်တော့်ရဲ့ညီအစ်ကိုတွေ၊ မောင်နှမတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ တွေးမိလောက်ပြီ ထင်ပါတယ်။

စိတ်စစ်စစ်

သီလတော့ ဆောက်တည်ပြီးသွားပြီ။ သီလလိုခြံရံမယ် ဆိုတာလည်း လက်ခံပြီးသွားပြီဆိုရင် ဘဝကို ချမ်းသာဖို့လမ်း ကြောင်းကို ရည်ရွယ်ပြီး လျှောက်လှမ်းမယ့်လူတစ်ယောက်။ တလင်းလေးရှင်းသွားပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ ကို၊ ဖယ်လိုက်ပြီး၊ ထွန်စရာရှိတာ ထွန်ပြီးသွားပြီဆိုတဲ့ ဥပမာနဲ့ပဲ ကျွန်တော် နှိုင်းပြောပါရစေ။

အဲဒီတော့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ မရှိတော့ဘူး။ မာကျောနေတဲ့ မြေနေရာလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ စိုက်လို့ပျိုးလို့ရတဲ့ မြေနေရာလေး ဖြစ်သွားပြီဆိုရင်၊ စိုက်တော့ ပျိုးတော့မယ်။

သို့သော် ပျိုးကျဲသလို မျိုးစေ့လေးကို တလင်းပေါ်မှာ ကျဲလို့ဖြစ်ပေမယ့် တကယ်တမ်း စိုက်ပျိုးရတော့မယ်ဆိုရင်တော့ ပျိုးပင်လေးတွေကို ပြန်နုတ်ပြီး တန်းတန်းမတ်မတ် စိုက်ရပါလိမ့် မယ်။

ထို့အတူပဲ သီလစင်ကြယ်သွားပြီးတဲ့လူဟာ နောက်တစ်ခု။ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ စိတ်စင်ကြယ်ဖို့ လိုပါတယ်။ စိတ်တည်ကြည်ဖို့ လိုပါတယ်။

ဂေါတမဗုဒ္ဓ ဟောကြားဖူးတဲ့ ဒေသနာတစ်ခုမှာ မြစ်ရေ ဟာ လှုပ်နေတယ်။ နောက်နေတယ်။ နက်နေတယ်။ အဲဒီအတွက် ကြောင့်၊ မြစ်အောက်ကြမ်းပြင်ကို မမြင်ရသလိုမျိုးတဲ့။ လူရဲ့စိတ်က လည်း ညစ်နေ၊ နောက်နေ၊ လှုပ်နေလို့ရှိရင် အမှန်တရားကိုမြင်ဖို့ ခဲသင့်ပါတယ်။

ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ စိတ်စင်ကြယ်ဖို့၊ စိတ်ဖြောင့်မတ်ဖို့၊ စိတ်တည်ကြည်ဖို့ သို့တယ်လို့ ကျွန်တော်က အကြံပြုပါတယ်။

သီလလည်း ဆောက်တည်ပြီးပြီ၊ စိတ်စစ်စစ်၊ စိတ်တည်

စိတ်အဖြစ်နဲ့သာ ရှိနေဖို့ လေ့ကျင့်အားထုတ်ဖို့ လိုပြန်ပါတယ်။
အဲဒါကိုတော့ အလွယ်ပြောရရင် စိတ်ကိုကျင့်တဲ့အကျင့်တစ်ခုခု
ဆောင်ရွက်ရပါလိမ့်မယ်။ ဗုဒ္ဓဝါဒအရ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့
'ကမ္မဋ္ဌာန်း'လေးဆယ် ရှိပါတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်တယ်လို့
ခေါ်ပါတယ်။

ကမ္မဋ္ဌာန်းလေးဆယ်ဆိုတာက၊ စိတ်ကို တည်ကြည်အောင်
ကျင့်သုံးတဲ့ နည်း ၄၀ လို့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်ပါတယ်။ အဲဒီလို
ပဲ နားလည်ပါတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းလေးဆယ်လုံးကို ကျွန်တော်
မနီးစပ်ပါဘူး။ ကသိုဏ်းတွေလည်း ပါနိုင်ပါတယ်။ နုဿတိတွေ
လည်း ပါနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီထဲက သုံး၊ လေး
ငါးခု လောက်ကိုပဲ ထိတို့ဖူးပါတယ်။

အဲဒီထဲက ဘယ်နည်းကောင်းပါတယ်လို့ ကျွန်တော်
မညွှန်ကြားရပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ သင့်တင့်တဲ့နည်းစနစ်
ကိုသာ ရွေးချယ်စေချင်ပါတယ်။ သီလဆောက်တည်ပြီးပြီး
ဆိုတဲ့အရာ တည်ကြည်ဖို့၊ သမာဓိတည်ကြည်ဖို့ လိုအပ်တယ်
ကျွန်တော် ညွှန်ကြားချင်ပါတယ်။

အဲဒီအတွက် ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ရပါတယ်။
ဘယ်လိုအားထုတ်ရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ဒီစာမျက်နှာ
ပေါ်ကနေ ကျွန်တော် နားလည်သလောက် အကြံပေးချင်ပါတယ်။
အကျဉ်းချုပ်ပြောရရင် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ပွင့်တော်မူ
ခဲ့တဲ့ ဘုရားအားလုံး ကန်တော့ရပါမယ်။ ပြီးလို့ရှိရင် ဘုရားရှင်တွေ
သီက သီလခံယူရပါမယ်။

အဓိကကတော့ ဘုရားကိုသက်သေထားပြီး တပည့်တော်
အမှုတွေ မကျူးလွန်တော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်တာကို သီလခံယူ
ဘယ်လို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။

ပြီးတဲ့အခါ စကြဝဠာတစ်ခုလုံးကို ၃၁ ဘုံလုံးကို မေတ္တာ
ရပါမယ်။ မေတ္တာပို့ပြီးရင်တော့ ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း
အချို့ခုနဲ့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာ အားလုံးကို
အားထုတ်လို့ နှလုံးသွင်းပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ရပါမယ်။ အားထုတ်
ပြီးရင်တော့ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ သံသရာတစ်လျှောက်လုံးကနေ အခု
ပြုခဲ့တဲ့ ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ သမထ ဘာဝနာ၊
ဘာဝနာ ကုသိုလ်ကို ၃၁ ဘုံ ကျင်လည်ကုန်သေး

သုခိတ၊ ဒုက္ခိတ ဝေနေယျ သတ္တဝါအားလုံးကို၊ ကိုယ် ရလိုသလို
ရပါစေဆိုပြီး အမျှဝေရပါတယ်။

ဒါဟာ နေ့စဉ် လူတစ်ယောက်လုပ်ရမယ့် သာမန်အလုပ်
တစ်ခုပါ။ အဲဒီတော့ စိတ်ကို စိတ်စစ်စစ်ဖြစ်အောင်၊ တည်ကြည်
အောင် ဘယ်လိုလေ့ကျင့်သလဲ? ကျွန်တော် တတ်နိုင်ရင် မပြော
ချင်ပါဘူး။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ထေရဝါဒထွန်းကားနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့
သာသနာ့နယ်မြေမှာ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယတွေ အများ
ကြီးရှိပါတယ်။ အဲဒီကဲ့ပဲ သွားစေချင်တယ်လို့ ကျွန်တော် အကြံ
ချင်ပါတယ်။

အခုလို ဒီစာမျက်နှာပေါ်က ညွှန်ကြားတဲ့အခါမှာ နည်း
စနစ်တွေမှားသွားရင် တစ်ကြောင်းမှားတာနဲ့ အားလုံးဒုက္ခရော
သွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် မညွှန်ကြားတော့ပါဘူး
အကျဉ်းချုပ်လေး ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အလွယ်ကူဆုံး ကမ္မဋ္ဌာ
ဖြစ်တဲ့ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း။ တင်ပျဉ်ခွေလေးခွေ၊ ခါးလေးဆန့်
ထား၊ လက်ဖဝါး ဘယ်ဘက်ပေါ် ညာဘက်တင်၊ တတ်နိုင်

ဥကမလေးနှစ်ချောင်းကိုထိ၊ စိတ်အာရုံအကုန်လုံးကို နှာခေါင်းဝ
နာပို့။ ဝင်လေသိ၊ ထွက်လေသိ လုပ်နိုင်သလောက်လုပ်၊ ဘယ်
အရုံကိုမှ စိတ်က မခံယူဘဲနဲ့ အဲဒီ ဝင်လေထိသွားတဲ့နေရာ၊
ထွက်လေထိသွားတဲ့နေရာလေးကို၊ သိနေအောင်၊ ငါတတ်နိုင်
သလောက် လုပ်လိုက်ဦးမယ်လို့၊ ဆုံးဖြတ်တာ အဲဒီအတိုင်းလေး
လုပ်နေတာလည်း ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းပါပဲ။

ကျွန်တော် အဲဒီလောက် အကျဉ်းချုပ်ပဲ ပြောပါရစေ။
ညွှန်စနစ်အတိအကျကိုတော့ ဆရာတော် ဒုမားတော်တွေက ညွှန်
ကြားရင် ပိုပြီးအန္တရာယ်ကင်းပါလိမ့်မယ်။ အဲ... ထပ်ဆင့်ပြီးတော့
အသိပေးရဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
အာနာပွားများတာပဲဖြစ်ဖြစ် နှလုံးသွင်းရမှာက ငါ အခုကနေ
အောက်တစ်နာရီအတွင်း လုပ်လိုက်ဦးမယ်။ ငါ အခုကနေ နောက်
တစ်နာရီအတွင်း လုပ်ရဦးမယ် လုပ်လိုက်ဦးမယ်။

ပြီးရင်တော့ ရုံးတက်မယ်၊ ပြီးရင်တော့ ကျောင်းသွားမယ်၊
အဲလို ဝေယျာဝစ္စ ရှိနေသေးရင်တော့ မလုပ်စေချင်ပါဘူး။

ငါက အခုအချိန်ဟာ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို ရင်ဆိုင်တဲ့ အချိန်ပဲလို့နလုံးသွင်းပြီးကျင့်ရင် ပိုပြီးမှန်ကန်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် လက်ခံထားပါတယ်။ များသောအားဖြင့်က တစ်နာရီ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်တယ်။

ပြီးလို့ရှိရင်တော့ ဘယ်ကိုသွားဦးမယ်၊ ဟိုကိုသွားဦးမယ် ဒီကိုသွားဦးမယ်ဆိုပြီးတော့ အဲဒီစိတ်ကလေးနဲ့ ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တဲ့ အခါမှာ၊ ဒီ...၊ စပြီအားထုတ်တဲ့အချိန်ကနေ ပြီးတဲ့အချိန်ထိ ကိုယ့်ရဲ့အသက်၊ ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာ ဖြဋ္ဌိမယ်လို့ အယူအဆလေး ဖြစ်သွား တတ်ပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းစတင်တာနဲ့ ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံးထွက် သက်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ နောက်ဆုံးအာရုံဖြစ်တယ်လို့ပဲ နလုံးသွင်းပြီးထိုင် ရင် ပိုပြီးသင့်မြတ်တယ်လို့ ကျွန်တော် အကြံပြုချင်ပါတယ်။

ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်တဲ့ နည်းစနစ်ကိုတော့ ကျွန်တော် ဒီစာမျက်နှာကနေပြီး မပြောရဲပါဘူး။ မှားသွားမှာ စိုးလို့ပါ။ ဆိုတာက သီလစင်ကြယ်ပြီးသားပုဂ္ဂိုလ်က စိတ်စင်ကြယ်ဖို့အတွက် ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ရတယ်လို့သာ ကျွန်တော် အကြံပေးပါဦး

သီလစင်ကြယ်သွားပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းလည်း အားထုတ်တဲ့ အခါမှာ စိတ်လည်း စင်ကြယ်သွားတတ်ပါတယ်။ အဲဒါကို ဒေသနာတွေမှာ ကျွန်တော် ကြားနားဖူးတာက သီလစင်ကြယ်တာ ကို သီလဝိသုဒ္ဓိလို့ ခေါ်ပါတယ်။

စိတ်စင်ကြယ်တာကို စိတ္တဝိသုဒ္ဓိလို့ ခေါ်ပါတယ်။ စိတ်စင် ကြယ်သွားပြီး သီလစင်ကြယ်သွားပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ်အလုပ်တစ်ခု လုပ်ဖို့ရှိပါတယ်။

အဲဒါကတော့ ဝိပဿနာဆိုတဲ့၊ ဘာဝနာအဆင့်ကို ကူး ရတာဖြစ်ပါတယ်။ ဝိပဿနာ ဘာဝနာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ စိတ် စင်ကြယ်အောင် ဆောင်ရွက်တာကိုတော့ သမထဘာဝနာလို့ ခေါ်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း၊ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း၊ သုဘကမ္မဋ္ဌာန်း၊ မရဏနုဿတိ စသဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းလေးဆယ် ပြုပါတယ်။

အဲဒီထဲက တစ်ခုခုကိုဆောင်ရွက်တာဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာလို့ ကျွန်တော် မှတ်သားဖူးပါတယ်။ အဲဒီတော့ သီလ စင်ကြယ်ပြီးပြီး၊ စိတ်လည်း စင်ကြယ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ဘာဝနာ

www.burmeseclassic.com

ကမ္ဘာ့ဌာနထဲမှာ အမြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ကူးရပါ
မယ်။

ကူးမှလည်း တကယ့်ချမ်းသာအစစ်ကို မျက်မှောက်ပြုပါ
လိမ့်မယ်။

ဉာဏ်စစ်စစ်

ဘယ်လိုလူ၊ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ ထိုက်သင့်တဲ့
ဉာဏ်ကတော့ ကိုယ်စီရှိကြတယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။
ဘယ်အရာ အချမ်းသာဆုံးလဲ? ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်မှုဟာလည်း
ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဒီစကားတွေကို ကျွန်တော် ပြောနေတာကိုက
အားလုံးကို ချမ်းသာစေချင်လို့ ပြောနေတာကိုး။

သို့သော် ဘယ်အရာက အချမ်းသာဆုံးလဲလို့ သတ်မှတ်
လိုက်တဲ့အခါ သတ်မှတ်တတ်တဲ့အခါ ကိုယ်ရှိတဲ့ ဉာဏ်ပညာနဲ့သာ
သတ်မှတ်လို့ရပါတယ်။ အရိယာသူတော်စင်တွေ သတ်မှတ်တဲ့
ချမ်းသာမှုကတော့ ဉာဏ်ချမ်းသာဟာ အမြင့်ဆုံးလို့ သတ်မှတ်ပါ
တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့က ကျွန်တော်တို့၊ ကျွန်တော်တို့၊
ကျွန်တော်တို့တွေထက် ပိုပြီးဉာဏ်ကောင်းတာကိုး။

ဉာဏ်နည်းနည်းနဲ့ လူကတော့ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၊ တိုက်တာ အိမ်ခြေစီးပွား၊ ရာထူးဌာနန္တရတိုးတက်မှုသာလျှင် အချမ်းသာဆုံးလို့ ထင်မြင်တတ်တာကိုး။ ဒါဆိုရင် ဘယ်အရာက အချမ်းသာဆုံးလဲ ဆိုတာကတော့ ကိုယ်တိုင်သတ်မှတ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဉာဏ်စစ်စစ်ဆိုတာ ချမ်းသာမှုစစ်စစ်ကို ညွှန်ပြနိုင်တဲ့ အစွမ်းအစတစ်ခုပဲလို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ အဲဒီတော့ သီလစင်ကြယ်သူ၊ စိတ်စင်ကြယ်သူဟာ ဉာဏ်ကလည်း မြင့်မြတ်စင်ကြယ်ပြီးတော့ ပိုပြီးထက်မြက်ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ဉာဏ်စစ်စစ်ဆိုတာ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်လား၊ နိဗ္ဗာန်ဉာဏ်လား။ လက်ရှိဘဝ ချမ်းသာကြွယ်ဝရုံ၊ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်က အကြီးဆုံးလား၊ ဘွဲ့ကလေးရရင် တော်ပါပြီ၊ ရာထူးလေးရရင် တော်ပါပြီ၊ အလုပ်ကလေးရရင် တော်ပါပြီဆိုတဲ့ ဉာဏ်လောက်သာလျှင် သတ်မှတ်မလား? ။

အဲဒါကတော့ မိမိကိုယ်တိုင်ရဲ့ သဒ္ဓါတရားပေါ်မှာ မှတည်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတဲ့အတွက် ဘယ်အရာဟာ အမြင့်ဆုံးလို့ ကျွန်တော် မညွှန်ပြလိုပါဘူး။ သို့သော် ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောပါ။

ဆွေးမျိုးသားချင်းတွေကို ကိုယ်ကဲ့သို့ ကိုယ့်မိသားစုကဲ့သို့ သဘောထားပြီး ပြောပါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က ရင်းရင်းနှီးနှီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ဘဝ နေထိုင်စားသောက်မှု၊ စားဝတ်နေရေးကိစ္စကို ကျွန်တော်သာဆိုရင် ဒုတိယကိစ္စလို့ သတ်မှတ်ပါတယ်။

မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်ဉာဏ်ရဖို့ ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာကို သိကိုသိရမယ့်ကိစ္စ၊ ပထမကိစ္စလို့ ကျွန်တော် သတ်မှတ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အကယ်၍များ ဉာဏ်စစ်စစ်ကို တွေ့ကယ်လိုလားတယ်ဆိုရင်တော့ ဝိပဿနာလို ဉာဏ်ပညာကိုသိမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ခုနုပြောသလို စိတ်က စင်ကြယ်ပြီးပြီ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းလည်း အထိုက်အလျောက် အားထုတ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ဝိပဿနာဉာဏ်ဆိုတဲ့ အကောင်းဆုံး၊ အကြီးကျယ်ဆုံး၊ အမြင့်မြတ်ဆုံးဉာဏ်ကို ဆောင်ရွက်ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် သာမန်စိတ်တည်ကြည်ရုံနဲ့တော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ပညာဉာဏ် ဗဟုသုတတွေ နာကြားဖို့အတွက် သုတမယဉာဏ်ဆိုတာကနေစပြီး အမြင့်ဆုံး အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ

ကိုသိတဲ့ဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်အထိ ကျွန်တော်တို့ လေ့လာ ဆောင်ရွက်ရပါတော့မယ်။

ဒါဆိုရင် မင်းကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုဆောင်ရွက်သလဲ? မေးမယ့်သူ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဉာဏ်မီသလောက် ပြောပြ ပါ့မယ်။ ဩကာသကန်တော့ခန်းကနေစပြီး ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုး ပါတယ်။ ပြီးရင် 'အဟံဘန္တေ တိသရဏေနသဟ အာဇီဝ ဋ္ဌမက၊ သီလံ ဓမ္မယာစာမိ အနုဂ္ဂဟံကတ္တဝါ သီလံဒေဝ မေ ဘန္တေ။

ပြီးရင် 'နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ' ဘုရားကန်တော့ပါတယ်။ ပြီးရင် ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ကျွန်တော် သရဏဂုံ တည်ပါတယ်။ ပြီးရင် ကျွန်တော် သီလခံယူပါတယ်။

ပြီးရင် ကတ္ထုသံမြတ်စွာဘုရား၊ ကောဏဂုံမြတ်စွာဘုရား၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရားနဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်တို့အားလည်း ကောင်း၊ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသော မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့အားလည်းကောင်း၊ ဂင်္ဂါဝါဠု သံစုမက ပွင့်ခဲ့ ကြကုန်သော ဘုရားရှင်တို့အားလည်းကောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်

သူမြတ်တို့အားလည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်တို့၏ တရားဒေသနာတော် တို့အားလည်းကောင်း၊ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက ရဟန္တာအရှင် သူမြတ်ကြီးတို့အားလည်းကောင်း၊ အခြားသောရဟန္တာများအား လည်းကောင်း၊ သမုတိသံဃာတော်အရှင်သူမြတ်တို့အားလည်းကောင်း၊ သံသရာဘဝအဆက်ဆက်မှ ယခုဘဝတိုင် မွေးဖွားသန့်စင် စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသော မိဘနှစ်ပါးတို့အားလည်းကောင်း၊ ဘဝ သံသရာအဆက်ဆက်ကနေ ယခုအထိ သင်အံ့ညွှန်ကြားပြသခဲ့ကြ သော ဆရာသမားတို့အားလည်းကောင်း၊ ဘဝသံသရာအဆက်ဆက်၊ ထောက်ပံ့ကူညီခဲ့ကြသော ကျေးဇူးရှင်များအားလည်းကောင်း။ ဘုရား တပည့်တော်သည် ဝိပဿနာဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်ပါသည် အရှင်ဘုရား။

ဤကဲ့သို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်ရသော ကောင်းမှုကံ(စေတနာ)ကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်၏ ဝိပဿနာ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းသည် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်ဉာဏ်ကို အထောက်အပံ့ပြုရပါစေ အရှင်ဘုရား။ ဒီလို ဆုပန်တယ်။

ပြီးတဲ့အခါ ဘုရားရှင်တွေအားလုံးက တပည့်တော်၏ ဓမ္မာနုလုံးအိမ်တွင်းသို့ ကျောင်းသင်္ခမ်းအမှတ်ဖြင့် သီတင်းသုံးပေး

တော်မူပါ။ ကြွမြန်းတော်မူပါဆိုပြီး အာရုံပြုတယ်။ ပြီးရင် တတ်နိုင်သလောက်၊ ဉာဏ်မီသလောက် စကြဝဠာတစ်ခွင်လုံး အနန္တစကြဝဠာတစ်ခွင်လုံး၊ ၃၁ ဘုံလုံးကို မေတ္တာပို့တယ်။

ပြီးရင် ကျွန်တော် နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်တယ်။ တရားအားထုတ်ပြီးတဲ့အခါ အနိစ္စဆိုတာ ဒါပါလား၊ ဒုက္ခဆိုတာ ဒါပါလား၊ အနတ္တဆိုတာ ဒါပါလား။ ဒီအနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်မှာ ဖြစ်နေတာပါလား။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြစ်နေတယ်၊ ပျက်နေတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ထောက်ပံ့ထားတာက ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ လေးခုပါလား။ အဲဒီ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရကလည်း အဆက်ဆက်၊ အဆက်ဆက်၊ ထောက်ပံ့သော်ငြား၊ ပျက်ပျက်၊ ပျက်ပျက်နေတတ်ပါလား။

ဒါဆို ဒီလို ပျက်ပျက်နေတဲ့ခန္ဓာကို ဘယ်သူဆောင်ရွက်တာလဲ?

ဇာတိက ဆောင်ရွက်တာပါလား။

ဒီဇာတိကို ဘယ်သူက ဦးဆောင်နေတာလဲဆိုတော့ တဏှာက ဦးဆောင်နေပါလား။ အဲဒီတဏှာကို ဘယ်သူက

ဦးဆောင်နေသလဲဆိုတော့ အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ မသိမှုက ဦးဆောင်တာပါလား။

ဒါဆို ခု ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဉာဏ်အာရုံ၊ အသိတရားအားလုံးက လောဘာငြိမ်းရဲ့လား၊ ဒေါသငြိမ်းရဲ့လား၊ မောဟငြိမ်းရဲ့လား၊ လောဘာ၊ ဒေါသ၊ မောဟများ ရှိနေသလား? သုံးသပ်ရပါတယ်။ သုံးသပ်တဲ့အခါ လောဘာ၊ ဒေါသ၊ မောဟတင်းစင်နေရင် ဒါဆိုရင် လောဘာတဏှာ၊ ဒေါသတဏှာ၊ မောဟတဏှာကင်းစင်နေတာ ဇာတိကင်းစင်နေတာပါလား။ ဇာတိကင်းစင်တယ်ဆိုရင် ဇရာ၊ မရဏ၊ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒေါမနဿဆိုတဲ့ အခြားသောတရားတွေ မလာတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

ဒါဆိုရင် ဇာတိငြိမ်းရင် ဇရာ၊ မရဏငြိမ်းတယ်။ ဒါဆိုရင် အခုအားထုတ်နေခြင်းက ဇာတိငြိမ်းနေတယ်။ တဏှာငြိမ်းနေတယ်ဆိုရင် နောင်ခန္ဓာမလာတော့တဲ့ နှလုံးသွင်းမှုပါလား။ နောင်ခန္ဓာမလာတော့ဘူးဆိုရင် ဒါဟာ နိဗ္ဗာန်သဘာဝပါလား။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဒီသဘောနဲ့တူပါရဲ့ဆိုပြီး နိဗ္ဗာန်ကိုညွတ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုတဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလို ဆောင်ရွက်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများဖြစ်ခဲ့ရင် ဘဝသံသရာအစကနေ အခုအချိန်ထိ ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်ကို၊ ၃၁ ဘုံ ကျင်လည်ကြကုန်သော သုခိတ၊ ဒုက္ခိတ ဝေနေယျ သတ္တဝါအားလုံးကို ကျွန်တော်ရသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ရသကဲ့သို့ ရကြပါစေလို့ အမျှဝေပါတယ်။

ဂုဏ်ယူပြောပြရမယ်ဆိုရင် ကတ္တသံမြတ်စွာဘုရား၊ ကောဏဂုံမြတ်စွာဘုရား၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၊ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားတို့ရဲ့ ဓာတ်တော်၊ ဓမ္မတော်လေးဆူစလုံး တစ်စုတစ်စည်းတည်းရှိတဲ့ စေတီ၊ ကမ္ဘာတခွင်လုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာပဲရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် သိထားပါတယ်။

ဒါဆိုရင်၊ ကျွန်တော့်မြန်မာပြည်ဟာ တကယ့်သာသနာ့နယ်မြေပဲလို့ ကျွန်တော်က ဂုဏ်ယူစွာနဲ့ ပြောပြချင်ပါတယ်။ ရွှေရောင်လွမ်းတဲ့ မြန်မာပြည်လို့ ကမ္ဘာက၊ သိသလိုမျိုး သာသနာ့ရောင်လွမ်းတဲ့ မြန်မာပြည်လို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ခံယူထားပါတယ်။

အဲဒီတော့ သာသနာ့နယ်မြေမှာနေပေမယ့် ဘုရားမကြိုက်တဲ့ အလုပ်တွေများ လုပ်နေမိရင် ဘုရားမကြိုက်တဲ့အလုပ်နဲ့များအစီးအပွားတွေ ရှာနေရင် အဲဒီစီးပွား မခိုင်မာလောက်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ကတော့ တွေးသိထားပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရုပ်ကွက်အနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ရွှေတိဂုံဆေတီကြီးကို လမ်းထိပ်ကထွက်ဖူးရင်တောင် မြင်ရတဲ့နေရာလေး၊ တကယ့်သာသနာ့နယ်မြေအစစ်ပေါ့။ အဲဒီနယ်မြေမှာ နေထိုင်နေသူက၊ အသောက်အစား၊ အလောင်းအစားတွေ ဖက်တွယ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်လည်း ခဏပါပဲ။ သာသနာ့နယ်မြေမှာနေလျက်နဲ့ သာသနာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အလုပ်ကို လုပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ အင်မတန်ကို မှားယွင်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှလုံးသွင်းဖြစ်ပါတယ်။

ထို့အတူပဲ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးမှာ လေးဆူဓာတ်ပုံရွှေတိဂုံဆိုတဲ့ ဘုရားရှင်လေးဆူရဲ့ ဓာတ်တော်တွေရှိတဲ့ ဟောဒီမြန်မာပြည်မှာ နေထိုင်သူများအားလုံးကလည်း ဘုရားဟန်တားတဲ့ကိစ္စတွေကို ချောင်ကြည့်နေထိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ မဆင်းရဲလောက်ပါဘူး။ လူ

ဆင်းရဲရင်တောင် ဉာဏ်မဆင်းရဲလောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အာမခံ
ချင်ပါတယ်။

မမြင်ရတဲ့စွမ်းအား

ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေထဲမှာ ဘုရားအကြောင်း၊
ဘုရားအကြောင်း ပါနေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ခေတ်လူငယ်တွေ
လုံးကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ ကျွန်တော်က ပြောပြစရာတစ်ခု
ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက တွေးဖူးတဲ့အတွေး
ပါ။

ဘုရားရင်ပြင်တော်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်ဘုရားကျောင်း
ရင်ရှေ့မှာပဲဖြစ်ဖြစ် တင်ပျဉ်ခွေ၊ မျက်လုံးလေးမှိတ်၊ ခါးလေး
ဦးထိုင်ရုံနဲ့ ဘာရမှာလဲ? အလုပ်ထလုပ်မှ ပိုက်ဆံရမှာပေါ့၊
စာကျက်မှ စာရမှာပေါ့၊ စာကျက်မှ စာမေးပွဲအောင်မှာပေါ့ပေါ့။

ကျွန်တော် တွေးခဲ့ဖူးသလိုမျိုး တွေးနိုင်တဲ့လူငယ်တွေ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်။

အဲဒီလိုလူငယ်တွေများရှိရင် ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာစစ်နဲ့ ကျွန်တော့်လိုမဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ဉာဏ်မီသလောက် ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဘုရားခန်းထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုရားရင်ပြင်တော်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် အခင်းလေးတစ်ခုခင်းပြီး တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၊ ခါးလေးဆန့်ဆန့်ထား၊ မျက်လုံးလေးပိတ်ပြီးတော့ ဝင်လေထွက်လေကိုပဲ ကြည့်နေ ကြည့်နေ၊ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကိုပဲ ဓာတ်ခွဲနေ ခွဲနေ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တရှုနေ ရှုနေ သေချာတာကတော့ အဲဒါ စီးပွားရှာနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ စာကျက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဘာမှလည်း ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေနဲ့ အပုံလိုက်ကြီးရောက်မလာပါဘူး။ သို့သော် သီလဆောက်တည်ထားတဲ့ အရှိန်အဝါ သမာဓိတည်ကြည်ရာ တည်ကြည်ကြောင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့ အရှိန်အဝါ၊ ဉာဏ်ပညာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုသော်လည်းကောင်း

သာကကိုသော်လည်းကောင်း ဖြိုခွင်းနေတဲ့ ဉာဏ်ပညာတွေက ဘာ ဘယ်စကုပ်နဲ့မှ ဖမ်းယူလို့မမြင်နိုင်ပါဘူး။

အဲဒါကို ကျွန်တော်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြောရမယ် ချီရင်၊ အဲဒါ မမြင်ရတဲ့ စွမ်းအားတွေ... ဖော်ထုတ်နေတယ်လို့ပဲ အရပ်စကားနဲ့ ပြောပါရစေ။

ဘာကြောင့် မမြင်ရတဲ့စွမ်းအားကိုရဖို့ လုပ်ရသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က သာမန်လူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သာမန်လူတွေဖြစ် ဘာနဲ့အညီ မနက်ဖြန် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာတောင် ကြိုသိနိုင်တဲ့ ဉာဏ်စွမ်းအား မရှိပါဘူး။

ဘဝဆိုတာကလည်း၊ မနက်ဖြန် မနက်ဖြန် မနက်ဖြန် မနက်ဖြန်ပေါင်းများစွာကို ဆက်လက်ဖြတ်သန်းရမယ့် ခရီးကြမ်းကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။

မနက်ဖြန် မပြောနဲ့ နောက်တစ်နာရီမှာ ဘာဖြစ်မလဲလို့ ကြိုသိနိုင်စွမ်းဖို့ အင်မတန်ခဲယဉ်းပါတယ်။ အဲဒီတော့ မမြင်ရတဲ့ မနက်ဖြန်တွေ၊ မမြင်ရတဲ့ အနာဂတ်ကာလတွေ၊ မမြင်ရတဲ့ မနက်ဖြန်ရဲ့ မမြင်ရတဲ့အနာဂတ်ရဲ့ လောကဓံတရားတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့

www.burmeseclassic.com

ဆိုရင်တော့၊ ကျွန်တော်တို့၊ ကျွန်တော်တို့၊ ကိုယ်စီမှာ မမြင်ရတဲ့
စွမ်းအားတွေရှိဖို့ လိုအပ်တယ်လို့များ ကျွန်တော်က ပြောရင် လူငယ်
တွေ လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်။

မမြင်ရတဲ့ လောကဓံတွေ၊ မမြင်ရတဲ့ မနက်ဖြန်တွေကို
ရင်ဆိုင်ဖို့ ဒီကနေ့ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာအပြည့်နဲ့ သာမန်မျက်လုံး
နဲ့ မမြင်ရတဲ့ ဉာဏ်ပညာစွမ်းအားနဲ့များ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း ဖြိုခွင်း
လိုက်မယ်ဆိုရင် လောကဓံတရားတွေကို ကျွန်တော်တို့ အောင်နိုင်
မယ်လို့ ကျွန်တော် အကြံပြုချင်ပါတယ်။

အားလုံးကို ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ငယ်ငယ်
တုန်းက ဘုရားရှိခိုးနေရုံနဲ့ ဘာရမှာလဲ။ တရားထိုင်လို့ရော ဘာထူး
မှာလဲ? ဒီလိုမျိုး ကျွန်တော် တွေးခဲ့ဖူးတာကိုး။ အဲဒီလို တွေးနေ
တဲ့လူငယ်တွေရှိခဲ့ရင် မမြင်ရတဲ့ စွမ်းအားတွေရဖို့ လိုအပ်တယ်လို့
ကျွန်တော်က အကြံပြုချင်တာပါ။

မမြင်ရတဲ့ စွမ်းအားဆိုတာကတော့ လက်ညှိုးထိုးပြလို
မမြင်လောက်ပါဘူး။ မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်း နှိုင်းပြရမယ်ဆိုရင်
တော့ ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံးမှာ အချို့နေရာဒေသတွေမှာ အသုံးပြုနေကြ

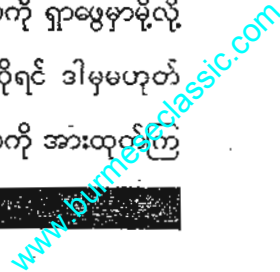
တဲ့ ပေါက်ကွဲစေတတ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေက သေးသေးလေးလေးတွေ
ပါ။

လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဥပမာ မိုင်းမုံလို
ဒီဒီးနမိုက်လို ပေါက်ကွဲစေတတ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ သေးသေး
လေးတွေပါ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအရာတွေပေါက်ကွဲသွားတဲ့အခါမှာ အဆောက်
အအုံအကြီးကြီးတွေ ပြိုပျက်သွားတာကို ကြားဖူး၊ မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူး
ကြပါလိမ့်မယ်။

ဒါဆိုရင် ဒီအနိဋ္ဌာရုံ လောကီပစ္စည်းလေးမှာတောင် မမြင်
ရတဲ့စွမ်းအားက အများကြီးရှိတတ်ရင် ကျွန်တော်တို့ လူ့ဉာဏ်နဲ့၊
ဘုရားရဲ့နည်းစနစ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နေတဲ့ မမြင်ရတဲ့စွမ်းအား
ဆိုတာကတော့ အဲဒီထက်မက ကြီးမားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်
လက်ညှိုးထိုးပြပါရစေ။

မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရှာဖွေမှာမို့လို့
ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို အားထုတ်တော့မယ်ဆိုရင် ဒါမှမဟုတ်
သမာဓိတည်ရာတည်ကြောင်း သမထဘာဝနာကို အားထုတ်ကြ

မယ်ဆိုရင် သီလလည်း လိုအပ်သလောက် ဆောက်တည်ပြီးပြီ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုလည်း လုပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဘာလေးသတိထား သင့်သလဲဆိုတော့၊ ငါ တရားအားထုတ်နေတယ်၊ ငါ တရားကျင့် နေတယ်၊ ငါ သီလဆောက်တည်ထားတာပဲ၊ ငါ သမာဓိတည် ကြည်တယ်ဆိုတဲ့ 'ငါ'စိတ် ဖယ်စေချင်တယ်။

ဘာနဲ့ ဖယ်ရမှာလဲ? ပေါက်တူးနဲ့ ပေါက်ထုတ်ရမှာ လား? ဓားနဲ့လှီးထုတ်ရမှာလား။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဉာဏ်လေးနဲ့ ဖယ်ထုတ်ရမှာပါ။ ဉာဏ်သိမ်မကူတတ်ဘူးဆိုရင် သုတမယဉာဏ် အားဖြင့် ဖယ်ရမှာပါ။

မြတ်စွာဘုရားက မှာထားတယ်။ 'ငါ၊ သူတစ်ပါး ယောက်ျား၊ မိန်းမ မရှိဘူး' လို့ မှာထားတယ်။ အဲဒီတော့ ငါက 'ငါ တရားကျင့်နေတယ်' 'ငါ တရားထိုင်နေတယ်' 'ငါ သီလ ဆောက်တည်ထားတယ်' ဆိုပြီး ငါစွဲနဲ့ 'ဒါကတော့... ငါ့အလုပ်' 'ဒါကတော့ ငါ့ရာထူး' 'ဒါကတော့ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်' 'ဒါကတော့ ငါ့အမိ၊ ငါ့အဖ' 'ဒါကတော့ ငါ့နှမ' 'ဒါကတော့ ငါ့ချစ်သူ' 'ဒါကတော့ ငါ့သူငယ်ချင်း' ပဲလို့ ငါတွေ့ကပ်နေရင် မှားနိုင်တယ်လို့

သုတမယဉာဏ်လေးနဲ့ ဆင်ခြင်ပြီးမှ အားထုတ်ရင် ပိုပြီးမှန်ကန် လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထပ်မံအကြံပြုချင်ပါတယ်။

စာနဲ့ ပေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ခန္ဓသံယုတ်၊ အာနန္ဒ သုတ်။ အဲဒီထဲမှာ ဘုရားမိန့်ကြားထားတာ ရှိပါတယ်။

'သူမပါ၊ ငါမနေ့၊ သဘောသက်သက်မျှသာ ရှိပါ တလားဟူ၍ မသိတတ်ကြသဖြင့်၊ ငါမဟုတ်သော ခန္ဓာငါးပါး ကို ငါဟုစွဲကြ၏။ ထို ငါဖြင့် တရားရချင်၊ တရားသိချင်၊ တရားပေါက်ချင်လာကြ၏။ ငါမဟုတ်သော၊ တရားကို ငါရှေ့ ထားကာ ရှာလေသမျှ ဒုက္ခနှင့်တွေ့ကြပေလိမ့်မည် အာနန္ဒာ'

ဒါကတော့ သုတမယဉာဏ်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် ပြောပြ တာပါ။ အကယ်၍ တရားအားထုတ်တဲ့အခါမှာ ဘာတွေမြင်သလဲ၊ ဘာတွေတွေ့သလဲ၊ ငါမြင်တယ်လို့ မတွေးဖို့၊ မြင်တဲ့သဘောလေး က မြင်တယ်၊ သိတဲ့သဘောလေးက သိတယ်၊ အဲဒီ မြင်သဘော လေး၊ သိသဘောလေးကလည်း ပျက်တတ်ပါလားလို့ နှလုံးသွင်း လိုက်ရင် ငါဖယ်ပြီးသားဖြစ်တယ်။

စာသဘောနဲ့ပြောရရင် ငါဖယ်ပြီးရင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖယ်

ပြီးသားဖြစ်တယ်။ ငါကပ်နေရင်တော့ သက္ကာယ၊ သက္ကာယဆိုရင် တော့၊ အပါယ်ရောက်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ တရားအားမထုတ် တတ်ရင် ငါစိတ်နဲ့ အားထုတ်နေရင် လုပ်နေတာက တရား၊ ရောက် သွားမှာက အပါယ်ပါပဲ။ အဲဒီတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းမပေးရဲဘူးဆိုတာ အဲဒါကို ကျွန်တော် ဆိုလိုတာပါ။

ကမ္မဋ္ဌာန်းမပေးတတ်ရင် ကမ္မဋ္ဌာန်းမှားသွားရင်း တရား အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ကို တစ်ခါတည်း၊ သံသရာဆက်လည်သွားတတ် ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုတော့ သေသေ ချာချာ မပေးရဲပါဘူး။

လိုအပ်တဲ့အကြံဉာဏ်လောက်ကို နိဗ္ဗာန်ဆော်သဘောမျိုး လောက်နဲ့ပဲ ကျွန်တော် ပြောပြချင်တာပါ။ အထူးသတိထားရမှာက ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မရှိဘူးလို့ ဂေါတမမြတ်စွာ ဘုရားကိုယ်တိုင် သေသေချာချာမှာကြားဖူးတယ်။

အဲဒီတော့ ဘယ်အလုပ်ကိုလုပ်လုပ်၊ ဘယ်ခေဒနာဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ခုက္ခကိုတွေ့တွေ့ ငါတွေ့တယ်၊ ငါနဲ့စားရတယ်လို့ မသုံးသပ် ဘဲနဲ့ 'သဘောသက်သက်ပါလား' လို့ ပျက်တတ်တဲ့သဘောသက်

သက်ပါလားလို့ နှလုံးသွင်းစေချင်လို့ ကျွန်တော်က မေတ္တာရှေ့ထား ပြီး သတိပေးချင်တာပါ။ သတိပေးပါရစေ။

ဟီရိသြတ္တပ

ဒီစကားက ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတိုင်း ကြားဖူးနားဝ ရှိတဲ့ စကားပါ။ 'ဟီရိသြတ္တပ' အရှက်အကြောက်တရား။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ရှက်သင့်တာကို ရှက်ရမယ်၊ ကြောက်သင့်တာကို ကြောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ တရား။

ဟာ... ဟိုကောင်မလေးကတော့ မလုံမခြုံဝတ်နေတယ် ဟေ့။ တော်တော်ကို အရှက်မရှိဘူး။ အဲဒီလို သာမန်အရှက်ကင်းမဲ့ တာကို မဆိုလိုဘူး။ ရှက်သင့်တာကို ရှက်ရတယ်၊ ကြောက်သင့် တာကို ကြောက်ရတယ်။ အဲဒါ ဟီရိသြတ္တပတရား။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ပြောသင့်တယ်ထင်လို့ ဥပမာ တစ်ခုလောက်ကို ကျွန်တော် ပြောပြချင်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်က ကျွန်တော် နယ်ဒေသတစ်ခု နှာ သွားပြီးတော့ ဟောပြောပွဲ ဟောရပါတယ်။ စာပေဟောပြော ပွဲဆိုသော်ငြားလည်း၊ ကျွန်တော်က ပြောတဲ့နေရာတိုင်းမှာ လောဘ ငြိမ်းဖို့၊ ဒေါသငြိမ်းဖို့၊ မောဟငြိမ်းဖို့ ပြောဖြစ်ပါတယ်။ လောဘ အဖြစ်တတ်သလဲ? တမလွန်မှာ ပြိတ္တာဖြစ်တတ်တယ်။ ဒေါသ က၊ တမလွန်မှာ ငရဲကျတတ်တယ်။ မောဟ၊က၊ တမလွန်မှာ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တတ်တယ်။

လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း လောဘကြောင့် ပြိတ္တာကဲ့သို့ သော၊ ဘဝနေထိုင် ရင်ဆိုင်ရတယ်။ ဒေါသကြောင့် ငရဲကဲ့သို့သော ဘဝမျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတယ်။ မောဟကြောင့် တိရစ္ဆာန်ကဲ့သို့သော ဘဝရုန်းကန်မှုတွေ ရင်ဆိုင်ရတယ်။ ဒါကတော့ ကျွန်တော် 'သေ ရင် အာဇာနည်၊ ရှင်ရှင် သူရဲကောင်း' ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးထဲမှာ ပြောပြီးပါပြီ။ အခုပြောချင်တာက အဲဒီနယ်ဒေသမှာ အဲဒီ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟငြိမ်းဖို့ပြောပြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော် ခေတ္တနားနေတဲ့ အချိန်မှာ တူမ၊အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာပြီးတော့ အကြံဉာဏ်တောင်းပါတယ်။

အသက်နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်၊ ရုပ်ချောချောလေးပါ။ သူ ရုပ်ရှင်
မင်းသမီး ဖြစ်ချင်ပါတယ်တဲ့။ ဖြစ်နိုင်ပါသလား? တဲ့၊ လုပ်ရ
မလား? တဲ့ ကျွန်တော့်ကို လာအကြံတောင်းပါတယ်။ ရုပ်က
ဖြစ်နိုင်တဲ့ရုပ်ပါ။ အသက်ကလည်း ၂၂ နှစ်၊ ကျောင်းကိစ္စလည်း
ပြီးသွားပြီလို့ ပြောပါတယ်။

ဘာကြောင့် ငါ့ဆီကိုလာပြီး အကြံတောင်းတာလဲ?
ဆိုတော့ သူ့အမိ၊ သူ့အဖက မောင်လှမျိုးဆီမှာသွားပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်
ချက်ယူလိုက်ပါတဲ့။ အဲဒီလိုပြောခိုင်းလို့တဲ့။ ဆုံးဖြတ်ချက်ယူခိုင်း
လို့တဲ့။

ကျွန်တော် အင်မတန်တာဝန်ကြီးပါတယ်။ အဲဒီတော့
ကျွန်တော်ကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်တဲ့ သဘောအရ
ဆုံးဖြတ်ချက်တော့ မပေးနိုင်ဘူး၊ လုပ်သင့် မလုပ်သင့် ကိုယ့်
ဘာသာကိုယ် စဉ်းစား၊ ဒါပေမဲ့... ဒါလေးတော့ ပြောပြမယ်ဆိုပြီး
ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ငါ့တူမလေးက မင်းသမီးလုပ်မယ်ဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံ
မှာ၊ သရုပ်ဆောင်ရတာ ရှိမယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သီချင်းဆိုရတာ

မယ်၊ အဲဒီလို သရုပ်ဆောင်တဲ့အခါ၊ သီချင်းဆိုတဲ့အခါမှာ မလုံ
လုံဝတ်ရတဲ့ကိစ္စမျိုး ကြုံတဲ့အခါ ဝက်မှာလား’ ဆိုတော့

‘ဒါကတော့ ခေတ်ကာလအခြေအနေအရပေါ့’ တဲ့။

စကတ်တိုတိုလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပခုံးသားပေါ်ပေါ်လေးပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ ဝတ်ပြီးတော့ သီချင်းဆိုမှာလား? ဒါမှမဟုတ် ထိုင်မသိမ်း
အင်္ကျီလေး၊ ချိတ်လုံချည်လေးဝတ်၊ ပေါလေးခြုံပြီး တည်တည်ငြိမ်
ငြိမ်လေး သီချင်းဆိုမှာလား? အဲဒီလိုပဲ ခေတ်ကာလအရ လှုပ်ခတ်
ပြီးဆိုမှာလားဆိုတော့ သူကလည်း ဖြေပါတယ်။

‘ခေတ်ကာလအရပေါ့’ တဲ့။

ဒါဆိုရင် လောဘစိတ်တစ်ခုဖြစ်ရင် ကုဋေတစ်သိန်း ကိန်း
တယ်၊ လောဘစိတ်တစ်ခု လက်တစ်ဖျောက်စာလောက်ဖြစ်ရင်
ကုဋေတစ်သိန်း ကိန်းတယ်။ နှလုံးသွေးထဲမှာ လောဘစိတ်ဖြစ်တိုင်း
ဖြစ်တိုင်း အဲဒီလူ... (သတ္တဝါ)တွေမှာ ပြိတ္တာဓာတ် ကိန်းကိန်းသွား
တယ်။ လက်တစ်ဖျောက်စာလောက် လောဘဖြစ်တာနဲ့ ပြိတ္တာဓာတ်
တ၊ ကုဋေတစ်သိန်းကိန်းတယ်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုလိုက်ရင် အနည်း
ဆုံး ၃၊ ၄ မိနစ် ကြာလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ လက်တစ်ဖျောက်ဆိုတာ
တတော့ တစ်စက္ကန့်ရဲ့ ၄၈ ပုံ ၁ ပုံလို့ မှတ်သားဖူးတယ်။

အဲဒီတော့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ၃၊ ၄ မိနစ်ဆိုရင် စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ အဲဒီတော့ ကုဋေပေါင်းများစွာ ပြိတ္တာဓာတ်ကိန်းပြီ။ ဘာဘာက မလုံတလုံလေးဝတ်ပြီးတော့ သီချင်းဆိုမိတယ် ဆိုပါတော့။ အောက်ကကြည့်တဲ့ ပုရိသယောက်ျား ပရိသတ်တွေက ငါ့တူမလေး၊ ငါ့သမီးလေးဆိုပြီးတော့ ကြည့်မှာလား? ရေရေလည်လည် လှတယ်၊ ရေရေလည်လည် လန်းတယ်ဆိုပြီးတော့ မက်မောပြီးတော့ ကြည့်မှာလား? ဖြေကြည့်ပါဦးဆိုတော့...

သူက အဖြေမှန်ပါတယ်။ 'မက်မောပြီးကြည့်မယ်' လို့ ချက်ချင်းဖြေကြားပါတယ်။ မက်မောမိခဲ့ရင် မက်မောမိသူရဲ့နှလုံးသွေးထဲမှာ လောဘဓာတ်တွေ ကိန်းသွားနိုင်ပါတယ်။ လောဘဓာတ်ကိန်းသွားပြီဆိုတော့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ၃၊ ၄ မိနစ်ကြာခဲ့ရင် ကုဋေပေါင်းများစွာ ကိန်းသွားပြီပေါ့။ ဒါဆိုရင် ကိန်းအောင်လုပ်တာ ဘယ်သူလဲ။

မေးလိုက်တဲ့အခါ သူ့စိတ်ထဲကပဲ ဖြေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ပါးစပ်က အဖြေထွက်မလာဘူး။ ကျွန်တော်က ထပ်ပြောပါတယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးဥပဒေမှာ သုံးစွဲတဲ့လူဟာ ခုနစ်နှစ်လောက် ထောင်

သူမယ်ဆိုရင် ဖြန့်ဖြူးတဲ့လူဟာ ဘယ်နှစ်နှစ်လောက် ထောင်ကျ ဘတ်သလဲ? ဆိုတော့ ဆယ်နှစ်လောက် ကျတတ်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ငါ့တူမလေးက ဖြန့်ဖြူးသူလား၊ သုံးစွဲသူလား။ သူက အဲဒီမှာ ထပ်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ 'ကျွန်မ မလုပ်တော့ပါဘူး' တဲ့။

ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ခေတ်ကာလမှာ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘာသာနာထွန်းကားရာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဝတ်စားဆင်ယင်နေကြတဲ့ အဝတ်အစားလေးတွေရဲ့ အခြေအနေကို မိဘများ၊ ခံရာများ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းများက ဒီတိုင်းကြည့်နေကြတော့မှာလား?

ဒီတိုင်းလှတယ် ထင်နေတာလား? အဲဒါကတော့ ကျွန်တော် အကြံမပေးရဲပါဘူး။ စဉ်းစားစေချင်ရုံတစ်ခုအနေနဲ့ ဒီအကြောင်း ပြောတာပါ။ အဲဒီတော့ ဟိရိသြတ္တပဆိုတာ 'ဟယ်... အရှက်ကို ချီတူး၊ မလုံတလုံနဲ့' အဲဒီအဆင့် မဟုတ်ဘူး၊ ရှက်ရမယ့်အရာကို ချက်ဘူး၊ ကြောက်ရမယ့်အရာကို မကြောက်ဘူးဆိုရင် အဲဒါ ဟိရိသြတ္တပ မရှိတာ။

ဒါဆိုရင် မလုံတလုံဝတ်ခဲ့မိတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက် ဘာ ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ? သူတစ်ပါးစော်ကားမှာ၊ ဒုတိယ

ကြောက်။ အဲဒီလို မလုံတလုံဝတ်မိတဲ့အတွက် အပါယ်ဓာတ်ကို နှိပ်
အပါယ်ကျသွားမှာကို ပထမ ကြောက်လို့ ကျွန်တော်ကများ ပြော
ခွင့်ရရင် တီးတိုးလေးဖြစ်ဖြစ်၊ နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် ပြောပြခဲ့
ပါတယ်။ အင်မတန် စေတနာကြီးလွန်းလို့ ပြောပြတာပါ။

ကျွန်တော် တစ်ခါက စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ရေးဖူးပါ
တယ်။ လုံမလေးဆိုတာ မြန်မာမိန်းကလေးတွေကို ခေါ်တာပါ။
လုံလုံခြုံခြုံလှပနေတဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေကို လုံမလေးလို့ ခေါ်
တာပါ။ မလုံတလုံလှနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ
ဝေါဟာရမှာ ခေါ်စရာဝေါဟာရ မရှိပါဘူး။

ဒါကတော့ သက်ဆိုင်ရာ မိဘ၊ ဆရာသမား၊ အသိုင်း
အဝိုင်းတွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော့်ကိစ္စကတော့ လင်
နှိပ်ဓာတ်မီးလေး ထိုးပြရုံလောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က
လမ်းသရဲလို နေထိုင်ဖူးပါတယ်။ လူငယ်သဘာဝ ပလက်ဖောင်
ပေါ်မှာ၊ အုတ်ခုံပေါ်မှာ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
မြန်မာ့ရိုးရာ၊ မြန်မာ့ရိုးရာနဲ့ ရိုးရာစကားလုံးကြီးကိုပဲပြီး ကျွန်တော်
ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

‘အပါယ်ပဲ’

‘အပါယ်ဆိုတာကို ကြောက်တတ်ဖို့တစ်ခုပဲ ပြောနေတာ

ကျွန်တာကတော့ ကျွန်တော့်ထက် သိတဲ့၊ တတ်တဲ့ အရာ
သက်တဲ့လူတွေပြောရင် ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်။

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ

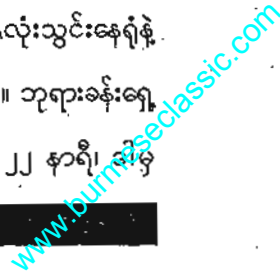
ကြားဖူးနားဝ စကားလုံးပါပဲ။ လူတစ်ယောက် လူတစ်
ယောက်တိုင်းကို ၂၄ နာရီ လောကကြီးက ပေးထားပါတယ်။
အဲဒီလူတွေ လူတွေ ကိုယ်စီပိုင်တဲ့ ၂၄ နာရီကို အကောင်းဆုံး
အသုံးချနိုင်တဲ့လူက တိုးတက်မယ်။ လက်ထွတ်စပါယ် အသုံး
တဲ့လူက တိုးတက်မှုမရှိဘူး။ ဒါကတော့ သာမန်ဦးနှောက်နဲ့တင်
နားလည်နိုင်ပါတယ်။

ချမ်းသာမယ့်လမ်းကို လျှောက်လှမ်းမယ့်လူတစ်ယောက်
အနေနဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ဓာတ်တွေဝင်မလာအောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ကတော့
ဒီထက်ပိုပြီး တွေးရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်
ဥပမာပေးပြီးတော့ ပြောပြပါရစေ။ ကျွန်တော်က ဘုရား၊ တရား

သော ကြည်ညိုဖို့၊ အနန္တော အနန္တငါးပါးကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းဖို့၊
သော သမာဓိ ပညာနဲ့ နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ လက်လှမ်း
သလောက်၊ ဉာဏ်လှမ်းမီသလောက် ကျင့်ကြံဖြစ်ပါတယ်။

ဥပမာ ဘုရားခန်းထဲမှာ ၁ နာရီ၊ ၂ နာရီ လောဘာငြိမ်း
ကြောင်း၊ ဒေါသငြိမ်းကြောင်း၊ မောဟငြိမ်းကြောင်း ဆောင်ရွက်
ပြီးတယ်ဆိုပါတော့။ ဘုရားခန်းထဲကထွက် ငါ လောဘာ၊ ဒေါသ၊
မောဟ တစ်နာရီလောက်ငြိမ်းအောင်လုပ်ပြီးပြီဆိုတဲ့ နှလုံးသွေး လေးနဲ့
အသားလေးနဲ့ အပြင်ထွက်၊ လမ်းရောက်တော့ ဘတ်(စ်) ကားစီး၊
မဟုတ် Taxi စီး၊ လမ်းသွားလမ်းလာ လူပေါင်း များစွာတွေ၊
ဒေါသဖြစ်စရာတွေတော့ ဒေါသကဖြစ်၊ မကျေနပ်စရာတွေတော့
ညည်း၊ စိတ်ထဲက မကျေနပ်ဖြစ်တယ်။

အဲဒီလို ဖြစ်မိပါများတဲ့အခါကျတော့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
တီထွင်မိတယ်။ ဟာ... ဘုရားခန်းထဲမှာ ဘုရားရှေ့မှာ တင်ပျဉ်
ထိုင်၊ မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး သုံးသပ်နေရုံနဲ့၊ နှလုံးသွင်းနေရုံနဲ့
သော၊ ဒေါသ၊ မောဟငြိမ်းတာ မဟုတ်ပါလား။ ဘုရားခန်းရှေ့
၂ နာရီငြိမ်းတယ်ဆိုရင် ကျန်တဲ့နာရီပေါင်း ၂၂ နာရီ၊ ဒေါ့

မဟုတ် အိပ်ပျော်တဲ့အချိန် နတ်လိုက်ရင် ကျွန်တို့နာရီတွေမှာ မငြိမ်ဘူးဆိုရင် ဘုရားခန်းထဲမှာ၊ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ၊ ဘုရားထိုင်ရေ့မှာ၊ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရေ့မှာ လောဘာငြိမ်းကြောင်း၊ ဒေါသငြိမ်းကြောင်း၊ မောဟငြိမ်းကြောင်း ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံသံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဘယ်လိုပဲရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ ဘုရားခန်းကနေလည်း ထွက်ရော လောဘာဖြစ်စရာရှိတော့လည်း... ဖြစ်၊ ဒေါသဖြစ်စရာရှိတော့လည်း... ဖြစ်သလို၊ ဒါနဲ့စောစောက၊ ရေချိုးခဲ့ပြီး နောက်တော့လည်း ရွံပေသွားတာပါလားလောဘာ၊ ဒေါသနဲ့ ထိတွေ့တဲ့အခါမှာ နှလုံးသွင်းဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော် သိလိုက်တာ၊ တွေးမိတာကတော့ ဘုရားခန်းထဲမှာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတာတစ်ခုတည်း ဝိပဿနာမဟုတ်ဘူး။ ဘတ်(စ်)ကားစီးတဲ့အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လမ်းလျှောက်တဲ့အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစီးအပွားရှာနေတဲ့အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့် ဒေါသဖြစ်စရာ ကြုံတော့လည်း ဒေါသရဲ့အစာတခြားစိတ်ကလေး မွေးလိုက်၊ လောဘာဖြစ်စရာကြုံတော့လည်း လောဘာရဲ့အစား တခြားစိတ်ကလေးမွေးလိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်လို့။

ဒါမှသာလျှင် တကယ်ငြိမ်းတာ၊ ဒါမှသာလျှင် ဝိပဿနာဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးဖြစ်ပါတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ဘုရားခန်းထဲမှာထိုင်၊ အပြင်လည်းထွက်ရော ဒီအတိုင်းပဲဆိုရင်တော့ မောင်ပေလိုက် ရေချိုးလိုက် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ ဝိပဿနာဆိုတာ ထိုင်ပြီးမှတ်နေရုံတစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လျောင်း၊ ထိုင်၊ ရပ်၊ သွား အရိယာပုဒ်လေးပါးအလုံးမှာ လောဘာငြိမ်းဖို့၊ ဒေါသငြိမ်းဖို့၊ မောဟငြိမ်းဖို့၊ အတတ်နိုင်သလို ကိလေသာစင်ကြယ်ဖို့ သတိလေးနဲ့ထိန်းသိမ်းနေရတာပါလား။ ကျွန်တော် တွေးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအတွေးလေးကို လက်ဆောင်ဆင်ပေးပါတယ်။

အိမ်နံရံမှာတောင် ကျွန်တော်စာတစ်ကြောင်း ရေးထားပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဒေါသဦးစီးခဲ့ဖူးတဲ့လူဆိုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်မယ်ထင်လို့ ရေးထားတာပါ။

‘ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူမှ လုပ်နိုင်တာ’တဲ့။

အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေက ‘ဘာအတွက် ရေးထား

တာလဲတဲ့။ ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ရေးထားတာလို့။

ကျွန်တော့်နှလုံးသွေးထဲမှာ ဒေါသ၊ အဝင်မခံနိုင်လို့ပါ။ နှလုံးသွေးထဲမှာ၊ နှလုံးသားထဲမှာ၊ စိတ်ထဲမှာ ဒေါသဝင်သွားလို့တော့ သေချာတယ်။ အဲဒါ ငရဲဓာတ်ပါပဲ။ အဲဒီတော့ ဘယ်သူကြောင့်မှ ငရဲဓာတ်အဝင်မခံနိုင်တဲ့အတွက် ဘယ်သူက စော်ကားစော်ကား ခွင့်လွှတ်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားပါတယ်။

ခွင့်လွှတ်ဖို့ခဲယဉ်းရင် ဘုရားကို နှလုံးသွင်းပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ။ 'ကျွန်တော့်နှလုံးသွေးအတွက်ပါ'။ အဲဒီတော့ ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ ဉာဏ်ကောင်းမှ လုပ်လို့ရတဲ့အလုပ်ပဲလို့ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ အိမ်နံရံမှာ အဲဒီစာလေး ရေးထားတာဖြစ်ပါတယ်။

လောဘမကြီးဖြစ်အောင်၊ ဒေါသမဖြစ်မိအောင်၊ မောဟမဦးစီးအောင်၊ သတိနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး နေထိုင်ဖို့လိုပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ကိုယ့်ကိုစော်ကားတဲ့လူကို ဘယ်လိုခွင့်လွှတ်သလဲ? အမျိုးမျိုး

ခွဲပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့...၊ လောဘဆင်းရဲကြောင်း၊ ဒေါသဆင်းရဲကြောင်း၊ မောဟဆင်းရဲကြောင်း ယုံကြည်သက်ဝင်ပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် အထူးသဖြင့် စော်ကားတဲ့လူနဲ့တွေ့ရင်...

'အင်း... တစ်ချိန်ချိန်တုန်းကများ၊ ငါ သူများကို ဒီလိုအပြုအမူမျိုးနဲ့များ စော်ကားမိတယ် ထင်ပါရဲ့' လို့ တွေးလိုက်ပါတယ်။ စော်ကားနေတဲ့လူကိုကြည့်ပြီးတော့လည်း 'သူ မသိလို့ ပြောတာဆိုတာနဲ့ တူပါရဲ့' အဲဒီလိုနှလုံးသွင်းပြီး အဲဒီနေရာကနေ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖယ်ခွာခဲ့ပါတယ်။

လူဆိုတော့ တစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစ ပြန်ပြောဖြစ်တာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါသ၊ မပါအောင် ပြောပါတယ်။ နှလုံးသွင်းမှုကတော့၊ ဒီလိုအပြုအမူမျိုး သံသရာတစ်လျှောက်မှာ၊ ငါ... ပြုမူဖူးခဲ့မယ်... ထင်ပါရဲ့။ လာစော်ကားနေတဲ့ လူက အကြွေးရှင် ဒါမှမဟုတ် အကြွေးရှင်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဒီလိုထဲတွေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အလိုလို ခွင့်လွှတ်ပြီးသားဖြစ်သွားပါတယ်။

သတိများသိပ်ကောင်းရင် ကိုယ့်ကို ဒီလိုဆောင်ရွက်တဲ့အတွက် နောင်အချိန် နောင်ကာလမှာ ဒီလိုအစော်ကားခံရတဲ့စား

ကနေ သူ...၊ ကင်းစေးပါစေလိုတောင် ကျွန်တော် သတိကောင်းတဲ့ အချိန်မှာ ဆုတောင်းပေးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ...၊ ဘာကဦးဆောင် သလဲဆိုတော့ သတိက ဦးဆောင်တာပါ။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်အချိန်တုန်းကတောင် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းကိစ္စ ကြုံရပြီဆိုရင် ကိုယ်လုပ်လို့ ကိုယ်ခံရတာ ကိစ္စ မရှိ။ ကိုယ်မလုပ်ဘဲ သူများအရှက်ခွဲစရာနဲ့ ကြုံပြီဆိုရင်၊ ကျွန်တော် ကတော့၊ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကို လေ့လာထားတဲ့ ဉာဏ်ပညာနဲ့ နှလုံးသွင်းလိုက်တာပါပဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို အရှက် ခွဲနေပြီဆိုရင်၊ ဪ... ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား လူပေါင်းများစွာရှိတဲ့ တရားပွဲမှာ စိဉ္စာမာဏမိန်းမယုတ်က လက်ညှိုးထိုးပြီး သူနဲ့ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိတယ်လို့ စွပ်စွဲခွဲစဉ်တုန်းက ဘယ်လိုများ နေပါလိမ့်၊ ဘယ်လိုများ ခံစားရပါလိမ့်၊ ဘယ်လိုများ တည်ငြိမ်ပါ လိမ့်၊ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းလိုက်တာ။ နောက် ဒုတိယအဆင့်အနေနဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကို အရှက်ခွဲနေတုန်းက လူတွေအများကြီးပဲ။ ငါ့ကိုအရှက်ခွဲတာ လူနည်းလိုက်တာ၊ တော်ပါသေးရဲ့။ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော် နှလုံးသွင်းတယ်။

စိတ်တွသိပ်ညစ်နေပြီ၊ စိတ်တွေ သိပ်ရှုပ်နေပြီ။ ငယ်ရွယ် ြင်အခါတုန်းက စိတ်တွေတွေ့နေပြီဆိုရင် မသိစဉ်အချိန်ကာလတုန်း ကတော့ သက်သာရာ သက်သာကြောင်း ဟိုအရာလေးသုံးစွဲလိုက်၊ အမကာလေး သောက်လိုက်နဲ့ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီကာလတွေ တော်တဲ့အခါမှာကျတော့ စိတ်တွေ ထွေနေပြီ၊ စိတ်တွေ ညစ်နေ ပြီ၊ စိတ်တွေ ရှုပ်နေပြီဆိုရင် ဪ... ကိလေသာဟူသမျှ မြူမြူ မထင်၊ ကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဘုရားသာဆိုရင် ငါ့လိုပဲ စိတ်ညစ်လိုက်တာလို့ တွေးမှာမဟုတ်ဘူး။

ကိလေသာတောင်မှ မြူတစ်စက်တောင်မရှိတဲ့ မြတ်စွာ ဘုရား၊ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ညစ်မှာတုန်း၊ အဲဒီတော့ စိတ်ညစ်နေမယ့် အတူတူ စိတ်လုံးဝမညစ်တတ်တဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကို အာရုံ ပြုပြီး ဘုရားစာလေး ဆိုနေလိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီလိုလေးတွေးပြီး ဖတ်ဖူး မှတ်ဖူးထားတဲ့ ဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘုရားရဲ့ ဂါထာတစ်ခုခုကို ကျွန်တော် ရွတ်နေဖြစ်ပါ တယ်။

အဲဒါကလည်း၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ မည်

ပတ်ချင်လို့ပါ။ နှလုံးသား မညစ်ပတ်ချင်လို့ပါ။ နှလုံးသွေး မညစ်
ပတ်ချင်လို့ပါ။ စိတ်နှလုံး မညစ်ပတ်ချင်လို့ပါ။ စိတ်နဲ့ နှလုံးက
ကပ်နေတာ၊ စိတ်ညစ်ရင် နှလုံးညစ်မယ်။ နှလုံးသွေး ညစ်မယ်။
ပြီးရင် တစ်ကိုယ်လုံးညစ်မယ်။

အဲဒါတော့ လောဘကြောင့်၊ ဒေါသကြောင့်၊ မောဟ
ကြောင့်၊ စိတ်ညစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ဓာတ်တွေ ကျွန်တော့်ခန္ဓာ
ကိုယ်ထဲ ရောက်တော့မယ်။ အဲဒီလို တွေးပါတယ်။ တွေးပြီးတာနဲ့
အဲဒီတော့၊ ဆင်းရဲမယ့်ကိစ္စတော့၊ တွေးမနေတော့ဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော်
အဲဒီသုံးခုကို ရတဲ့နည်းနဲ့ ဖယ်ပါတယ်။

ဆင်းရဲတဲ့ဓာတ်တွေကိုဖယ်မှ ချမ်းသာမယ်လို့ ကျွန်တော်
က ယုံကြည်သက်ဝင်ထားပြီး ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကိုလည်း သတိက
သာ ဦးဆောင်ပါတယ်။ သတိက ဘယ်လောက်ထိ အသုံးဝင်လဲလို့
ဆိုရင်၊ ဉာဏ်မကောင်းရင်တောင် သတိကောင်းရင် တော်ပါသေး
တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က နေရာတော်တော်များများမှာ ခဏ
ခဏပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် လူတော်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်
က ခပ်ညံ့ညံ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ မညံ့အောင် ကြိုးစားနေတာပါလို့
ကျွန်တော် မကြာမကြာ ပြောခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဉာဏ်မကောင်းဘူးဆိုပါတော့။ ဉာဏ်မကောင်း
ရင်၊ သတိကောင်းရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ သတိကောင်းချင်တဲ့
အတွက် သတိမကောင်းစေတဲ့ဘယ်အရာကိုမှ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်
ထဲ၊ မထည့်ပါဘူး။ သတိလက်လှတ်ဖြစ်စေမယ့် မူးယစ်ထုံထိုင်း
စေတဲ့အရာတွေ၊ ယစ်မူးစေတဲ့အရာတွေ ကျွန်တော် မထည့်တော့
ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာကြာပြီ။ ဒါမှ သတိကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော်
က ယုံကြည်ထားတယ်လေ။

www.burmeseclassic.com

အကြွေးရှိရင် ကျေအောင်ဆပ်

ကျွန်တော့်ဘုရားခန်းထဲမှာ ရေးထားတဲ့ စာကြောင်းလေးတွေကို ဖတ်ပြချင်ပါတယ်။

['ကိုယ်ပြုခဲ့သမျှ ကံတွေအားလုံးကို ဉာဏ်ကောင်းမှ တွေ့မယ်၊ ကံကို ဉာဏ်နဲ့ကြည့်၊ သတိနဲ့ခံယူ၊ မပူစေနဲ့။

‘အပူ = ငရဲ’]

['အကြွေးရှိရင် ကျေအောင်ဆပ်’]

['ဉာဏ်နည်းရင် ကံမွဲမယ်’]

['သံသရာအကြွေးအားလုံး လက်ရှိနန္ဒာမှာ၊ ဉာဏ်ထည့်ပြီး မဆပ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ နောင်မှာ အပါယ်ခန္ဓာနဲ့ ဆပ်ရလိမ့်မယ်’]

အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို ပြောချင်

တာက၊ အကြွေးရှိရင်တော့ ဆပ်ရလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူတွေ ဆပ်ခဲ့သလဲ? အရင်ဆုံး ကြည့်ရအောင်။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ဝမ်းတော်လားပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရတယ်၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်ကြီး ဓားပြသတ်လို့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရတယ်၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကြီး သွေးအန်ပြီးတော့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရတယ်။

ဘုရားကိုယ်တော်တိုင်၊ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးတွေကိုယ်တိုင်၊ အကြွေးတွေကို ကျေအောင်ဆပ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ သာမန်လူတွေ ဒီထက်မက အကြွေးတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဆပ်ရလိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ညီမအရွယ်တွေ၊ ကျွန်တော့်ညီအရွယ်တွေက မေးကြပါတယ်။ မသိခင်တုန်းက ကျူးလွန်မိပြီလေ။ သိတဲ့အချိန်မှာ ဆင်ခြင်ပြီလေ။ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ပြီး... ခံရတာလဲ၊ မေးကြတယ်။ ကျွန်တော်... အကျဉ်းချုပ်ပဲ၊ ဖြေမိတယ်။ မသိလို့၊ စားမိတဲ့ ငြုပ်သီး၊ ဆက်ပြီး... စပ်နေတတ်တယ်။ မသိလို့ပါ။

ဆိုပေမဲ့...။ အဆိပ်သောက်မိရင်၊ သေတယ်။ ...မနေ့က သောက်ခဲ့တဲ့၊ ရေခဲရေကြောင့်... ဒီနေ့... ဆီးအောင့်သလိုပေါ့...။ ဆိုပြီး ရှင်းပြဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့... ထပ်မေးကြတယ်။ ထွက်ပေါက်မရှိဘူးလား?။ ထွက်ပေါက်တစ်ပေါက်တည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြုခွင်းထားရင် သုညတ္တဖြစ်အောင် ရှုမှတ်ထားနိုင်ရင် သံသရာအကြွေးအားလုံး၊ ကံကြမ္မာအကြွေးအားလုံး အတိတ်ကာလရဲ့ အကြွေးအားလုံး ဆပ်နိုင်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော် အကြံပြုဖြစ်ပါတယ်။

ပြောချင်တာက ဝိပဿနာ။ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို အထူးရှုမှတ် ဖြုခွင်းထားနိုင်ရင် အကြွေးအားလုံးကို ကျောအောင် ဆပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် စကားလက်ဆောင်ပေးဖြစ်ပါတယ်။

ပေးတာမှာ ထွက်ပေါက်မရှိတဲ့နေရာ လုံးဝမရှိပါဘူး။ ထွက်ပေါက်ရှိပါတယ်။ ထွက်ပေါက်က ရှိပြီးသားပါ။ ရှာချင်ဖို့နဲ့ ရှာတတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ နယ်ဒေသက ညီအရွယ် စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်နေတဲ့သူတွေ ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ စီးပွားရေးအပါအဝင် ခုနပြောတဲ့ ဝိပဿနာကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်ကြပါတယ်။

‘ဉာဏ်ပညာကိစ္စလည်း မထက်မြက်၊ စီးပွားရေးကိစ္စလည်း၊ မတိုးတက်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုလှမျိုးရေ အကြံပေးပါဦး’ ကျွန်တော်က အစ်ကိုအရွယ်ဆိုတော့ ကိုယ်ထင်တာလေး၊ ညီညာဉာဏ်မိသလောက်လေး အကြံပေးဖြစ်ပါတယ်။

‘ငါ့ညီတို့ အမှန်အတိုင်းတော့ ဖြေပါ။ စကားမှားရင်လည်း နှင်းသွတ်ပါ။ မိဘနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား’

အဲဒီမှာ သူတို့ကလည်း အမှန်အတိုင်းဖြေပါတယ်။ စိတ်ဆိုးပါဘူး။

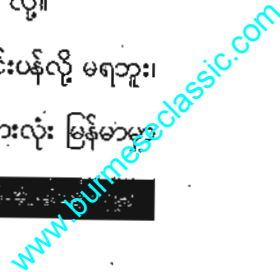
‘အဖေနဲ့ အဆင်မပြေဘူးဗျာ၊ အဖေက သောက်တယ် အားတယ်ဗျာ၊ မကြိုက်ဘူးဗျာ၊ ခဏခဏ စကားများနေတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ ငါ့ညီ၊ အဲဒါ အဓိကပြဿနာပဲ။ အဲဒီအဖေကို စိတ်ဆိုးဖူးသလား’

‘စကားတောင် မပြောပါဘူးဆိုမှ စိတ်ဆိုးလို့ပေါ့’တဲ့။

‘အဲဒါကို အမြန်ဆုံးတောင်းပန်လိုက်ပါ’လို့။

‘တောင်းပန်တာတောင် ပါးစပ်နဲ့ တောင်းပန်လို့ မရဘူး၊ ဝန်ချတောင်းပန်ရတယ်။ ဝန်လေးတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး မြန်မာမှာ

ရှိတယ်လေ၊ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ပခုံးပေါ်ရှိနေရင် လေးနေတာကို အဲဒီ လေးနေတဲ့ဝန်ကြီးကို ချလိုက်ရတယ်၊ ဝန်ချလိုက်ရတယ် အဲဒါမှ ပေါ့သွားတယ်၊ ပြီးရင် တောင်းပန်ရတယ်၊ အဲဒါမှ ရှင် သွားတာကိုး၊

ဒါက ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ? ကိုယ်ချင်းစာလို့ ပြော တယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အမေကို သိပ်စိတ်ဆိုးဖူးပါတယ်၊ ဘဝကိုဖြတ်သန်း၊ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းကို အနည်းအများ နည်းနည်း ပါးပါးလျှောက်၊ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ သုံးသပ်တဲ့အခါ အမေကို စိတ်ဆိုးဖူးတယ်လေ၊ အဲဒီတော့ သတိဝင် တဲ့အချိန်မှာပဲ အမေကို လက်အုပ်ချီပြီး...

'အမေ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတစ်ခုခုနဲ့ ပြစ်မှားဖူး တယ်၊ ပူအောင်ပင်အောင်လည်း လုပ်ဖူးတယ်၊ အဲဒီအတွက် သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ' လို့ အကြွင်းမဲ့နှလုံးသားနဲ့ ရှိခိုးလိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော့် အမေကလည်း...

'ဟဲ့... မိဘက ဘယ်သားသမီးမဆို ခွင့်လွှတ်ပြီးထား ပါ' တဲ့။ အဲဒီလိုပြောလိုက်တာ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံးကို စောင့် ခြုံလိုက်သလို (စောင့်ခံခြုံလိုက်တာထက်) ပိုပြီးလုံခြုံသွားပါတယ်။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်လုပ်တဲ့ နည်းစနစ်လေးကိုပဲ ကျွန်တော့် ဦးဆောင်မှုကို ကျွန်တော် ပေးဖြစ်ပါတယ်။ အမိအဖတစ်ယောက် ဘာကံနဲ့များ စိတ်မခန့်မသင့်ဖြစ်နေခဲ့ရင် မိဘမှားချင် မှားပါစေ၊ နှိပ်က ကျူးလွန်မိတဲ့အတွက် အမြန်ဆုံးသာ ဝန်ချတောင်းပန် နိုင်ပါ။ တရားဝင် သူတို့က ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားအောင်တောင်းဆိုလိုက်ပါ။

အကယ်၍များ သေသွားခဲ့ပြီဆိုရင် တောင်းမန်ရတာ မဟုတ်ဘဲခက်လိမ့်မယ်။ 'ခွင့်လွှတ်ပါတယ်' ဆိုတဲ့စကားကို ကြား ခဲ့ရတော့ပါဘူး။ အဲဒီတော့ မသေခင်မှာ မိဘက 'ခွင့်လွှတ်ပါ သယ်' လို့ ပြောလို့ရနေတဲ့အချိန်မှာ ဖနောင်လေးတစ်ချက် ပေါက်ဖူး တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မျက်စောင်းလေး တစ်ချက်ထိုးဖူးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်လေးခဏဆိုးဖူးတာပဲဖြစ်ဖြစ် အမြန်ဆုံးဝန်ချတောင်းပန် ရှိခိုး နိုင်ပါ။

အဲဒါဆိုရင်တော့ ဉာဏ်ပညာတွေပိတ်နေတာ၊ အစီးအပွား တွေ ပိတ်နေတာ၊ အလုပ်အကိုင်တွေ အဆင်မပြေတာတွေက အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်။

အကြွေးရှိရင် ကျေအောင်ဆပ်'ဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံ အကြွေးက မဆပ်နိုင်ရင် တောင်းပန်ထားလို့ရတဲ့ သဘောပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ ကျူးလွန်မိပြီ။ ဘယ်လိုဆပ်ရမှန်းမသိ။ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ပညာကလည်း မထက်မြက်။ အဲဒီအခါ တောင်းပန်လိုက်ရင် ဘာပဲပြောပြော အကြွင်းမဲ့မကျေတာတောင်မှ အကြွေးက နည်းနည်းဟန်တားသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် နှလုံးသွင်းဖြစ်ပါတယ်။

နောက်...။ ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာကိုပဲ ဆောင်ရွက် ဆောင်ရွက်။ လောကီအစီးအပွားကိုပဲ ဆောင်ရွက်ဆောင်ရွက်။ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေဘူးဆိုရင်၊ နောက်တစ်ခု ကျန်ပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ဆရာတော် သမားတော်တွေ တစ်နိုင်လုံးကို ပြော ကျပါ။

ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်လုံး ဘဝပေါင်းများစွာ ဖြစ် သန်းဖူးကြတယ်။ အဲ... ငါ့သံသရာ ဘယ်လောက်များရှည်ခဲ့သလဲ လို့တွေးလိုက်ရင် အဋ္ဌကထာဆရာတော်တွေတွက်ပြတဲ့ သံသရာ သက်ကြီးက ဉာဏ်နဲ့တောင် လိုက်မမီပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် တို့ ဉာဏ်မီသလောက် တွေးကြည့်တာ။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားက လေးသင်္ချေနဲ့ ကုမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရတယ်တဲ့။

ဪ... မြတ်စွာဘုရားလိုပုဂ္ဂိုလ်တောင် လေးသင်္ချေနဲ့ ကုမ္ဘာတစ်သိန်းဆို၊ ငါတို့ရဲ့ သံသရာကလည်း ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီလို တွေးရတယ်။ အဲဒီလို တွေးပြီးတဲ့ အခါမှာ၊ အဲဒီကမ္ဘာပေါင်းများစွာရဲ့ ဘဝဘဝပေါင်းများစွာမှာ ဘဝ တစ်ခု တစ်ခုတိုင်းမှာ ရိုသေသင့်တဲ့လူတွေကို၊ မရှိမသေ စော်ကား ခြိတာတွေ၊ ကျူးလွန်တာတွေ တော်တော်များခဲ့မယ် ထင်တယ်။

အဲဒီက အမှု အမှုတွေကို အခုလက်ရှိဘဝမှာ စုခံမယ်ဆို ခင်၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်နဲ့တောင် မလောက်ပါလားလို့ တွေးဖြစ်တဲ့အခါမှာ ဆရာတော်၊ သမားတော်တွေ ညွှန်ကြားအကြံပေးတဲ့ နောက်ထပ် တစ်ခုကို လုပ်ဖို့လိုလာပြန်တယ်။

အဲဒါကတော့ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးဆိုတဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကျူးလွန်မိတဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေ လူတိုင်းမှာရှိနိုင် ပါတယ်။ အဲဒီ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးကို ရှိခိုးကန်တော့ တောင်းပန် နှိလိုပါတယ်။

ဘုရား။ ဘုရားဆိုတာ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ဂေါတမ၊ ဝါဠု သဲစုမက ဖွင့်တော်မူခဲ့ကြသော မြတ်စွာဘုရားတွေ အားလုံး...

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ

နောက် အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်

ကြီးတွေ၊

နောက် အခြားသောရဟန္တာတွေ၊

ပြီးတော့ မိခင်

ပြီးတော့ ဖခင်၊

ပြီးတော့ တတ်သိလိမ္မာအောင် သွန်သင်ညွှန်ကြားပေးတဲ့ ဆရာ(ပညာသင်ဆရာ)၊ ပြီးတော့ သီလသိက္ခာ၊ သမာဓိသိက္ခာ ပညာသိက္ခာတွေကို ဖြည့်ကျင့်စောင့်စည်းထားတဲ့ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်(အရိယာသူတော်ကောင်းများ)၊ ပြီးတော့ တရားဟောတဲ့ ဆရာ၊ ဘယ်ဟာ ကုသိုလ်၊ ဘယ်ဟာ အကုသိုလ် အကြံပြုပေးတဲ့ ဆရာ (တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့။)

ပြီးတော့... ရဟန်းသူတော်ကောင်း၊ လူသူတော်ကောင်း (သီလမြဲသောပုဂ္ဂိုလ်)

ပြီးတော့ ထမင်းတစ်လုပ်၊ ရေတစ်မူတ်လောက် ကိုယ့်ဘဝကို အထောက်အပံ့ပေးဖူးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်၊

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဆယ်မျိုးကို ပြစ်မှားကျူးလွန်ဖူးရင် ဘဝ၊ ကနလန်မထူတတ်ပါဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ဝိပဿနာ

ဉာဏ်ပညာကိုပဲ အားထုတ် အားထုတ်၊ လောကီအစီးအပွားကိုပဲ ဆောင်ရွက် ဆောင်ရွက်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို (ဘုရားကိုတိုင်တည်ပြီးတော့) ရှိခိုးတောင်းပန်ဖို့ လိုပါတယ်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးနဲ့ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက ရဟန္တာကြီးတွေ ကံကြွေး၊ ဝဋ်ကြွေးတွေကို မတုန်မလှုပ် ပေးဆပ်သွားကြတယ်။ ပေးဆပ်သွားပြီးတော့ သူတို့က (ပရိနိဗ္ဗာန်) ပြုသွားကြတယ်။ နောက်ထပ်တစ်ဖန် မွေးဖွားခြင်းမရှိတဲ့ သေခြင်းမျိုးနဲ့ သေသွားကြတယ်။ အန္တိမဈာပနလို့ ခေါ်တယ်။ နောက်ထပ်ဈာပန မရှိတော့ဘူး။

အဲဒါတွေကို အားကျစိတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့က ဉာဏ်လှမ်း ဒီသလောက် လောကဓံအားလုံးရယ်၊ ကံကြွေး ဝဋ်ကြွေးအားလုံးရယ်ကို ဉာဏ်ပညာနဲ့ ပေးဆပ်မယ်လို့ နှလုံးသွင်းရင် သေချာပေါက် ချမ်းသာပါလိမ့်မယ်။

www.burmeseclassic.com

ဖယ်ခွာပြီး ကျင့်ကြံရမှာလားတဲ့?။ သိချင်ကြပါတယ်။ အဲ...
ပြတ်ပြတ်သားသားပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ လူဝတ်ကြောင်ကိုစွန့်ပြီး
လူရပ်လူရွာကို စွန့်ပြီးကျင့်ကြံရင်တော့ အမြန်ခရီးရောက်တာပေါ့။
ခြောက်နေတဲ့ထင်းတုံးကို မီးမွှေးတဲ့အခါ မြန်မြန်မီးတောက်သလို
ပဲ။

ရပ်ထဲ ရွာထဲ ခန္ဓာထဲ

ကိလေသာအစင်ကြယ်ဆုံး ရဟန်းဘဝကိုခံယူပြီး ကျင့်ကြံ
အားထုတ်ရင်တော့ မြန်မြန်ခရီးရောက်ပါတယ်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့က လူသားတွေဖြစ်နေတဲ့အတွက်
လူရပ် လူရွာမှာနေထိုင်ရင်း...။ ကျင့်ကြံအားထုတ်လို့ မရဘူးလား
လို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က
ရေစိုနေတဲ့ ထင်းတုံးတွေပေါ့။ အဲဒီတော့ မီးမွှေးရတာပါပဲ။ မီးခိုး
တအူအူနဲ့ ခရီးတော့ သိပ်မရောက်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်
တော့လည်း မီးအားများရင် ဒီထင်းအစိုကလည်း ထင်းအခြောက်လို
ခရီးရောက်နိုင်ပါတယ်။

နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာက အမြင့်မြတ်ဆုံးချမ်းသာလို့ ဘုရားနဲ့တကွ
ရဟန္တာကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတွေ၊ သူတော်ကောင်း သူတော်စင်တွေ
က၊ အကြံပြုပြီးတဲ့အခါမှာ နိဗ္ဗာန်လမ်းကိုလျှောက်တာ အကောင်းဆုံး
ပဲလို့ ကျွန်တော် သုံးသပ်ဖို့လိုတယ်။ အဲဒီလို သုံးသပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ
လောဘငြိမ်းကြောင်း၊ ဒေါသငြိမ်းကြောင်း၊ မောဟငြိမ်းကြောင်းကို
အခြေခံပြီးတော့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြတယ်။ လိုအပ်လို့ အားထုတ်ကြ
ရတာကိုး။

အဲဒီမှာ တချို့က ဒီကိစ္စဆောင်ရွက်တာဟာ အစီးအပွား
မလုပ်ရတော့ဘူးလား၊ ရပ်ရွာကိုစွန့်၊ တောထဲဝင် လူဝတ်ကြောင်ကို

အဲဒီအတွက် ကျောင်းသားကျောင်းသူ၊ အစီးအပွားလုပ်နေ
တဲ့သူအားလုံး လုပ်လို့ရပါတယ်။ လူဝတ်ကြောင်နဲ့ကို ဆောင်ရွက်

လို့ရပါတယ်။ သက်ဆိုင်ရာဥပဒေအဆင့်ဆင့်နဲ့ တိုးတက်ပြီးတဲ့အခါ ကျမှ၊ လိုအပ်တဲ့အခါ လူဝတ်ကြောင်ကို စွန့်ရတာပါ။ အဲဒီတော့ ရပ်ထဲရွာထဲမှာနေရင်းနဲ့ ဟောဒီခန္ဓာထဲမှာ ကိလေသာငြိမ်းကြောင်းကို ဆောင်ရွက်လို့ရပါတယ်။

အနည်းဆုံး ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်မယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ရတနာ ၃ ပါးကို ကြည်ညိုမယ်၊ လေးစားမယ်၊ ရိုသေမယ်၊ ဘာဝနာတစ်ခုခုနဲ့ နေမယ်၊ မေတ္တာပို့ အမျှဝေမယ် ဆိုရင်လည်း၊ ဒါ၊ ဘာဝနာမည်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ လေး၊ ငါးလလောက်က ကျွန်တော့်အဖေအင်္ဂါတော်စပ်တဲ့သူနဲ့ ဒီကိစ္စကို အခြေအတင် ဆွေးနွေးဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော်က အညာသူ အညာသား ဆွေမျိုးသားချင်း အားလုံးကိုတောင် ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်လို့ ပြောထားမှတော့ ကျွန်တော့်အမေရဲ့ညီမ ကျွန်တော့်အဒေါ်ကိုလည်း ချမ်းသာစေချင်တာပေါ့။ သူက ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက နေရာဒေသမှာ ကျောင်းဆရာမ လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းဆရာမကို တပည့်တွေက မေးတယ်။ ဘုရားဆိုတာက ဘာလဲ? တဲ့...။

သူက...၊ 'ဘုရားဆိုတာ အတူတူပဲ၊ မကောင်းတာကို ဘယ်ဘုရားမှ မညွှန်ဘူး' တဲ့။ အဲဒီလို ဖြေလိုက်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ ရင်ဘတ်ဖိုပြီး 'တော်တော်မှားလိုက်တာ အဒေါ်ရယ်' လို့။ ဘုရားဆိုတာ အတူတူပဲဆိုတဲ့စကား မပြောပါနဲ့လို့။

'ဒါန၊ သီလ နေရာတိုင်းမှာ ရှိနိုင်ပါတယ်လို့၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာဆိုတဲ့ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်တဲ့ကိစ္စကတော့ ဗုဒ္ဓဝါဒမှာပဲ ရှိတယ်ဆိုတာလောက် ကွဲကွဲပြားပြား၊ ခွဲခွဲခြားခြားလေးတော့ ဆရာမ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောတတ်ဖို့လိုတာပေါ့' လို့ ကျွန်တော်က အကြံပေးဖြစ်ပါတယ်။

စကားစပ်ရင်းနဲ့ပဲ လောဘငြိမ်းကြောင်း၊ ဒေါသငြိမ်းကြောင်း၊ မောဟငြိမ်းကြောင်းဆိုတဲ့ ဆင်းရဲကြောင်း ၃ ပါးကို ပယ်သတ်ဖို့၊ မပယ်သတ်နိုင်ရင်တောင်မှ လျော့နည်းအောင်နေဖို့ ကျွန်တော်က အကြံပေးစကားပြောတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်အဒေါ် ကျောင်းဆရာမက...၊ 'နင့်လိုဆိုရင် တောထဲမှာသွားနေမှ ရမယ်' တဲ့။ လူ့လောက လူ့ရုပ် လူ့ရွာထဲမှာတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟငြိမ်းဖို့ မလွယ်ဘူးတဲ့။ အဲဒီလိုပြောတဲ့အချိန်မှာ အနားမှာ

ကျွန်တော့်အမေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က စိတ်ဓာတ်ကျစွာနဲ့ ‘မေမေ... ဒီကိစ္စ၊ ဒီကိစ္စတွေကိုတော့ မေမေ့ကိုပဲ ကျွန်တော် ပြောပါတော့မယ်။ တခြားဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို မပြောတော့ပါဘူးလို့ ကျွန်တော် အမေကို တိုင်တည်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျစွာနဲ့ ပြောဖြစ်ပါတယ်။

‘မေမေကတော့ သားလာပြောတဲ့အချိန်တိုင်းမှာ စိတ်မဆိုးဖို့၊ ခံယူဖို့ အဲဒါကိုတော့ တောင်းပန်တယ်’ လို့။ ‘မေမေက နားမထောင်ဘူး၊ မလိုက်နာဘူးဆိုရင်တောင်မှ အမေတစ်ယောက် တည်းကိုပဲ အထပ်ထပ်ပြောတော့မယ်။ တခြားလူတွေ မပြောတော့ဘူး။’

သားက လမ်းသရဲပါ။ လမ်းသရဲလိုနေတဲ့ ထိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ကတောင် ဒီလိုပြောနေရင် တကယ်မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပိုပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို အာရုံစိုက်သင့်တယ်။ ဘယ်နှယ် ရပ်ထဲရွာထဲ လုပ်လို့မရဘူးဆိုတဲ့စကားက ဉာဏ်နည်းလွန်းတယ်။ အဲဒီတော့ မပြောချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အမေကို တိုင်တည်ပြီး ကျွန်တော် ပြောဖူးပါတယ်။

တစ်လ၊ နှစ်လလောက်ခြားတော့ ကျွန်တော့်အဒေါ်က ထပ်ပြီးဆွေးနွေးပါတယ်။ ‘ငါ နှင့် ဘုန်းအားလို့ ပြောနေတာ’ တဲ့။ ‘ရပ်ထဲ ရွာထဲ အဲဒီလို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟငြိမ်းလို့ မရဘူးနော်’ တဲ့။ ကျွန်တော်က ကျွန်း ဘုံအဒေါ်ကို အဲဒီအချိန်မှ ထပ်ပြီး နှလုံးသွင်းပါတယ်။ ‘အဒေါ် ကျွန်တော် စေတနာတော်တော်ရှိနေလို့ ထပ်ပြောပါရစေ၊ မှားနေတယ်’ လို့။ သူကလည်း ထပ်ပြောပါတယ်။ ‘ငါမမှားဘူး၊ နင်မှားနေတာ’ ...တဲ့။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ကလည်း စာရေးနေတဲ့လူဆိုတော့ စကားနိုင်ရာနိုင်ကြောင်း အကြောင်းပြချက်တစ်ခုနဲ့ ပြောဖြစ်ပါတယ်။ ‘အဒေါ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ချစ်ခင်နှစ်သက်တယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီမိန်းကလေးက အဲဒီယောက်ျားလေးကို ‘ငါ့ကိုချစ်ရင် နင် အရက်မသောက်ရဘူးနော်’ လို့ပြောရင် အဲဒီယောက်ျားလေးက ဘာလုပ်မလဲဆိုတော့ ‘သူ အရက်မသောက်ဘဲနေမှာပေါ့’ တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ‘သူက အဲဒီကောင်မလေးကို ချစ်တာကိုး’

‘ဒါဆိုရင် အဲဒီကောင်မလေးကို ချစ်တဲ့အတွက် ချစ်တဲ့

လူရဲ့စကားကို နားထောင်တဲ့သဘောပေါ့နော် 'အင်းပေါ့'တဲ့။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်က အဒေါ်ကို မေးချင်တယ်။ 'အဒေါ် ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရဲ့လား'လို့။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်အဒေါ်ကလည်း စိတ်မကင်းစွာနဲ့ ပြောတယ်။ 'ချစ်တာပေါ့'တဲ့။ 'ကျွန်တော့်ကိုချစ်ရင်၊ ကျွန်တော့်စကားလေးကို နားထောင်ပေးပါလား၊ လိုက်နာပေးပါလား' အဲဒါကို သဒ္ဒါလို့ခေါ်တယ် အဒေါ်၊ ချစ်လို့လိုက်နာတာဆိုတော့ 'အင်း... အဲဒါဆိုလည်း နားထောင်မယ်'တဲ့၊ 'လိုက်နာမယ်'တဲ့။

'နင်က ငါနားလည်အောင် ထပ်ရှင်းပြပေါ့'တဲ့။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကျမှုတစ်ဝက် သက်သာပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော် စကားဥပမာပေးခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဒေါ်ပြောသလိုပဲ လူရပ် လူရွာကင်းဝေးတဲ့ ဟိုးတောနက်ထဲက သစ်ပင်အောက်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်က အခင်းလေးခင်းပြီး လောဘငြိမ်းကြောင်း၊ ဒေါသငြိမ်းကြောင်း၊ မောဟငြိမ်းကြောင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ချင်တယ်ပေါ့။ စိတ်ကူးလေးနဲ့ ကျင့်ကြံကြည့်ရအောင်။

'ကျွန်တော်က တရားအားထုတ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် ထိုင်

နေတဲ့အပင်ပေါ်မှာ အသံသာတဲ့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်က လာနားပြီးတော့ သူ့ရဲ့သဘာဝအရ တီတီတာတာလေး တွန့်ကျူးနေတယ် ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်ကလေ အဲဒီငှက်အသံလေးက၊ သိပ်သာယာတာပဲလို့ နှလုံးသွင်းဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲကို ဘာရောက်လာတာလဲ အဒေါ်?

'အေး... အဲဒါ လောဘရောက်လာတာပေါ့'တဲ့...။

သူ က၊ ဖြေတတ်ပါတယ်။ ဖြေပေးပါတယ်။

'ဟာ... ဒီငှက်ကလည်း အတော်ဆူတာပဲ၊ တခြားအကိုင်းသွားနားရင် ကောင်းမယ်၊ ငါ တရားအားထုတ်နေတာကို သူ့ရဲ့ သီကျူးတဲ့အသံက နှောင့်ယှက်လိုက်တာလို့ စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်စိတ်နှလုံးထဲကို ဘာရောက်တာလဲ အဒေါ်'

'ဟဲ့... အဲဒါ ဒေါသဖြစ်တာနေမှာပေါ့'တဲ့။

'ဟုတ်ပြီ၊ ဒီငှက်ကလေးက ဒီအကိုင်းမှား နားနေတယ်၊ ပြီးတော့လည်း သာသာယာယာ လာတွန့်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ ငါက သူ့အသံနားထောင်ရမှာလား?၊ ဒီအပင်အောက်မှာပဲ ဆက်နေရမှာလား?၊ ဒါမှမဟုတ် အခြားအပင်အောက်ပဲ ပြောင်းရ

မလား? ဒါမှမဟုတ် ဟိုနားက ဂူထဲသွားပြီး အားထုတ်ရမှာ
လား? အဲဒီလို သို့လော သို့လော ဝေဝေဝေဖြစ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရ
ခက်နေတာကရော ကျွန်တော့်နှလုံးသွေးထဲ ဘာရောက်နေတာ
တုန်း?

‘ဟဲ့... အဲဒါ ဝေဝေဝေဖြစ်ရင် မောဟပေါ့’

‘ဒါဆိုရင် အဒေါ်ရယ်၊ လူသူကင်းဝေးတဲ့ တောနက်ထဲမှာ
ကျွန်တော် လောဘငြိမ်းကြောင်း၊ ဒေါသငြိမ်းကြောင်း၊ မောဟ
ငြိမ်းကြောင်း အားထုတ်နေပါလျက်နဲ့ ဒီငှက်တွန်သံလေးတစ်ခု
ကြောင့်၊ ကျွန်တော့်မှာ၊ လောဘရော၊ ဒေါသရော၊ မောဟရော
ဝင် မလာဘူးလား အဒေါ်’

‘ဪ... ဟုတ်သားပဲ’ တဲ့။

ဒါဆို ကျွန်တော် မြို့ထဲမှာ ဘတ်စ်ကားစီးကြည့်လိုက်
ဦးမယ် အဒေါ်၊ ဘတ်စ်ကားစီးပြီး စပါယ်ယာက ကျွန်တော့်ကို
ပိုက်ဆံတစ်ထောင်တန်ပေးလျက်နဲ့ ပိုက်ဆံပြန်မအမ်းဘူး၊ ကျွန်တော်
က ပြန်အမ်းစေချင်လိုက်တာလို့ တွေးလိုက်ရင် လောဘဖြစ်မှာပေါ့
နော်၊ ဪ... သူလည်း အကြွေမရှိလို့ မအမ်းတာထင်ပါရဲ့၊
အဲ... သူမအမ်းရင်လည်း နောက်ပြီးကျရင် တောင်းလိုက်ဦးမယ်၊

တောင်းလိုက်လို့ မအမ်းရင်လည်း ငါ့ကံပဲပေါ့လို့ တွေးလိုက်ရင်
သွေးထဲကို လောဘလာပါတော့မလား’

‘အင်း... မလာဘူးပေါ့’ တဲ့။

‘ဒီစပါယ်ယာကတော့ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်၊
တင်တိုင်ရောက်လို့မှ မပေးရင်တော့ တွေ့ပြီသာမှတ်၊ အဲဒီလိုတွေး
ဆိုက်ရင် ဒေါသမလာဘူးလား?’

‘လာတယ်’

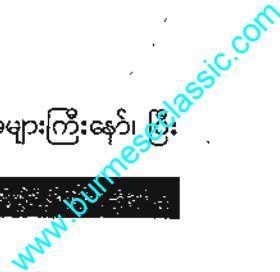
‘အဲဒီလိုမတွေးဘဲနဲ့ ငါ ချိုချိုသာသာလေး ပြောကြည့်
ဦးမယ်၊ သူ သတိရတော့လည်း ပေးတာပေါ့၊ သူ မပေးနိုင်တော့
လည်း ငါ့ကံပဲပေါ့၊ အဲဒီလိုလေး နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် ဒေါသမငြိမ်း
ဘူးလား?’

‘ငြိမ်းတာပေါ့’

‘ဒါဆိုရင် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်တဲ့ မောဟ
ရော လာပါဦးမလား?’

‘မလာဘူး’

‘ဒါဆို ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ လူတွေအများကြီးနော်၊ ပြီး

တော့ မြို့လယ်ခေါင်မှာ လူတွေအများကြီး၊ နေတတ်ရင် လေထာ
လည်းမဝင်အောင်၊ ဒေါသလည်းမဝင်အောင်၊ မောဟလည်းမဝင်
အောင်နေလို့ မရဘူးလား အဒေါ်

‘အင်း... ရသားပဲ’

‘ဒါဆိုရင် တောထဲမှာပဲ ကျင့်လို့ရမယ်ဆိုတဲ့စကား နည်း
နည်းမှားနေသလားလို့’

‘အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ နင်ပြောသလိုဆိုရင်တော့
နေလို့ထိုင်လို့ရမှာပေါ့’ တဲ့။

ကျွန်တော်က ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော့်မိဘ ဆွေမျိုး
သားချင်းတွေကို ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က
လူတွေလေ။ စီးပွားရှာရဦးမယ်။ အလုပ်အကိုင်တွေ လုပ်ကြရဦး
မယ်။

သွားရင်းလာရင်း ရင်ဆိုင်ရင်းနဲ့ပဲ လောဘာဖြစ်စရာ၊ ဒေါသ
ဖြစ်စရာ၊ မောဟကိန်းစရာတွေ ကြုံကြရဦးမယ်။ အဲဒီလို ကြုံတိုင်း
ကြုံတိုင်းမှာ သတိလေးနဲ့ ဖယ်ခွာလိုက်ရင်လည်း မြို့လယ်ခေါင်
လူရပ်လူရွာထဲမှာ ဝိပဿနာဘာဝနာ ပွားများလို့ရနိုင်ပါတယ်လို့

ကျွန်တော်က အလုပ်မအားတဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဆွေမျိုးသား
ချင်းတွေကို ရည်ရွယ်ပြီး ဒီစကားလေး ပြောတာပါ။

အားလုံး လက်ခံနိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။

သာသနာ့နယ်မြေ မြန်မာပြည်

ချမ်းသာတဲ့နည်းလမ်းတွေကို တွေ့ထားပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ချမ်းသာရာ ချမ်းသာကြောင်း ဆောင်ရွက်တဲ့ ညွှန်ကြားတဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို ကြည့်ညှိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခု ထပ်ဖြော ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နေတဲ့ ရပ်ကွက်က၊ ခြေလှမ်း... လေး၊ ငါးဆယ်လောက်လှမ်းလိုက်ရင် အဲဒီလမ်းထိပ်ကနေ ဟိုးအရှေ့ဘက်ကို လှမ်းဖူးလိုက်ရင် ကတ္တုသံမြတ်စွာဘုရား၊ ကောဏဂုံ မြတ်စွာဘုရား၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရားနဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင် တို့ရဲ့ ဓာတ်တော် မွေတော်တွေ ဌာပနာထားတဲ့ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ကြီးကို ဖူးမြင်ရပါတယ်။

ရွှေတိဂုံစေတီနဲ့ နီးတယ်ဆိုပါတော့။ ဒါကို ကျွန်တော်က

အမြဲတမ်းဂုဏ်ယူဖြစ်ပါတယ်။ အဲ... ဘုရားရဲ့ဘေးနားမှာ ဘုရားရဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်နယ်မြေမှာ ငါနေထိုင်တာပဲ။ ဒါက သာသနာ့နယ်မြေပဲလို့ ကျွန်တော် သတ်မှတ်ပါတယ်။ မသိနားမလည်ခင် အချိန်တုန်းကတော့ ဒီရပ်ကွက် ဒီနေရာမှာ နေလျက်နဲ့ကို ကျွန်တော်က သောက်သောက်စားစားလေးလည်း နေထိုင်ဖူးတယ်၊ ရမ်းရမ်းတားကားလေးလည်း နေထိုင်ဖူးတယ်။ အလောင်းအစားလေးလည်း လုပ်ဖူးတယ်။ သတိဝင်တဲ့နေ့မှာ နှလုံးသွင်းကြည့်တဲ့အခါ တူတော့၊ ခြောက်... သာသနာ့နယ်မြေမှာ နေနေလျက်နဲ့ သာသနာ့နဲ့ မအပ်စပ်တဲ့ အလုပ်တွေကို ငါလုပ်မိခဲ့ပါလားလို့ တွေးဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဘုရားရှင်တွေရဲ့ ဓာတ်တော် မွေတော်တွေ ဌာပနာပြု၊ တည်ထားကိုးကွယ်ထားတဲ့ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးရှိတဲ့ သာသနာ့နယ်မြေ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဒါမှမဟုတ် သာသနာ့နယ်မြေ မြန်မာပြည်မှာနေထိုင်တဲ့လူ၊ ဘုရားမကြိုက်တဲ့ သာသနာမကြိုက်တဲ့ အလုပ်တွေကို ငါသာဆက်လုပ်နေရင် ဆင်းရဲတော့မှာပဲလို့ ကျွန်တော် နှလုံးသွင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကလေးငယ်တွေကို

ပြောပြနေကျတစ်ခု ရှိပါတယ်။ ဂေါတမြတ်စွာဘုရားက ငါ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မရှိဘူးလို့ ပြောတယ်။ ငါတို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာထင်နေလဲ? မြင်သမျှအရာ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက် မယ်ထင်တဲ့အရာတွေကို ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဆွေမျိုးသားချင်း ဆိုပြီး အဲဒီလိုလေးလည်း စွဲနေတယ်။

ပြီးတော့ သူရာမေရယ မစ္စပမာဒဋ္ဌာနံ သေရည်သေရက် သောက်စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြပါလို့ ဂေါတမြတ်စွာဘုရားက ဟောထားရက်နဲ့ ညွှန်ကြားထားရက်နဲ့ အရက်သေစာတွေ သောက် စားနေကြတယ်ဆိုရင် မင်းတို့ ငါတို့တွေအားလုံး ပူးပေါင်းပြီး ဘုရားကို တော်လှန်နေသလိုများ ဖြစ်နေမလားလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားစရာလေး ပြောပြဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလောက်ပဲ ပြောလို့ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။

ဘာတွေပြောနေတာလဲ

အခု ဒီစာမျက်နှာရောက်နေတဲ့အထိ ကျွန်တော့်ညီအစ်ကို ဆောင်နမတွေထဲကနေ နားလည်တာရှိသလို၊ နားမလည်တဲ့လူအချို့ ထည်း ရှိနိုင်တယ်။ ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်? လို့တောင် တွေး စရာဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်။ ပြောတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားအားလုံး၊ ကျွန်တော်ဆွေမျိုးသားချင်းအားလုံး တို့အညာအရပ်က အညာသူ အညာသားအားလုံးနောက် မြန်မာ လူမျိုးအားလုံး၊ လောကလူသားအားလုံးကို ကျွန်တော်က ချမ်းသာ ဆေချင်တယ်။

ချမ်းသာမယ့်နည်းစနစ်ကို ချမ်းသာမယ့်အကြောင်းအရာ တွေကို ကျွန်တော် ပြောနေတာလို့ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော် ရှင်းပြနိုင်ဖို့ပဲ

မယ်။ ဒါပေမဲ့ 'ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်' လို့ တွေးကောင်းလည်း
တွေးနိုင်တယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော် အပြစ်မတင်ဘူး။ အဲဒီလို
ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူးလို့ တွေးမိခဲ့တဲ့ ညီ၊ ညီမ၊ သူငယ်ချင်း
အပေါင်းအသင်းတွေ ရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အဖေ
အတွေ့အကြုံနဲ့ တစ်ခုထပ်ပြောချင်ပါတယ်။

လောလောဆယ် ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိဘူးဆိုရင်
ဒီစာအုပ်လေးကို ထပ်သိမ်းထားလိုက်ပါဦး။ နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်း
များစွာကြာမှ ပြန်ပြီးဖတ်လိုက်ပါ။ အရွယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း
ဉာဏ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခံယူဖို့ အခက်အခဲရှိနေရင်၊ နောင်
တစ်ချိန်ကျမှ နားလည်သွားတာလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။

အဲဒါကို ကျွန်တော်က၊ ကျွန်တော့် life နဲ့ ကျွန်တော်
ဥပမာပြောရရင် ကျွန်တော် မူလတန်းအရွယ်လောက်တန်းက ရုပ်ရှင်
ရုံတစ်ရုံမှာ ကျွန်တော့်အမေနဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားကို သွား
ကြည့်တယ်။ လက်မှတ်တန်းစီဝယ်ရတယ်။ ဇာတ်ကားနာမည်က
'ပန်းတွေနဲ့ဝေ' တဲ့။ ဒါ နိုင်ငံကျော်ဇာတ်ကားပေါ့နော်။ အချစ်
ကား။

ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ကြည့်တယ်။ တန်းစီတယ်။ လက်မှတ်
တန်းသွားရင် ရုံထဲဝင်လို့မရတော့ဘူး။ လက်မှတ်မပါတဲ့အတွက်။
လက်မှတ်က ကုန်သွားတာ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ကြည့်
လို့ မရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် မူလတန်း
အရွယ်။ ဒါလုပ်ရင် လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်လေးပဲ ရှိတာကိုး။
ကျန်တာ လက်မှတ်ရတာ မရတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်သလဲဆိုရင် ကျွန်တော့်
အမေကို အတင်းဆွဲပြီး အဲဒီရုံထဲကို မရရအောင်ဝင်တာ။ နောက်
ဆုံး ရုပ်ရှင်ပြခါနီးအထိကို ကျွန်တော် ရုံထဲဝင်ပစ်တာ။ ရုပ်ရှင်ရုံ
မှောင်ကျသွားတဲ့အခါ လက်မှတ်မပါဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်အမေက
ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲပြီး ရုံထဲမှာ မတ်တတ်။

ကျွန်တော်ကတော့ အပြင်ထွက်ရင် ငိုမှာ။ အတင်းဆွဲခေါ်
တာ။ မအေကို။ အဲဒီတော့ ရုံမှာ တာဝန်ရှိတဲ့လူတွေကို ကျွန်တော့်
အမေက သွားပြောတာ။ ကလေးက အတင်းဆွဲခေါ်လာလို့ပေါ့နော်။
ငိုလို့။ လက်မှတ်ကလည်း မရလို့ ရုံထဲဝင်လာမိတယ်။ အဲဒီတော့
ဟို ပိုက်ဆံလေးယူပြီးတော့ ခုံလေးတစ်ခု ကြားခုံလေးတစ်ခု

စီစဉ်ပေးပါလို့ ကျွန်တော့်အမေက သွားဆွေးနွေးတယ်။ ဒီရုံမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို။ အဲ... ဝန်ထမ်းတွေက လည်း ကျွန်တော်မှတ်မိတာက သဘောကောင်းတယ်။ ပိုက်ဆံ လုံးဝမယူဘဲနဲ့ ကြားခုံလေးနှစ်ခုံချပြီး ကျွန်တော်တို့သားအမိ နှစ်ယောက်ကို နေရာပေးတယ်။ ပိုက်ဆံလုံးဝမယူဘူး။

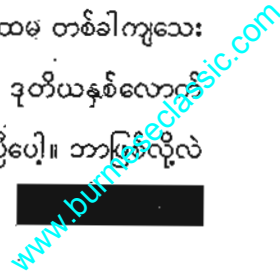
ကျွန်တော် အဲဒီ ‘ပန်းတွေနဲ့ဆေး’ ဇာတ်ကားကို ကျွန်တော် ကြည့်တယ်။ ဘာမြင်ရသလဲ? ဘာမှတ်မိသလဲဆိုတော့ အဲဒီဇာတ် ကားထဲမှာပါတဲ့ ဇာတ်လိုက်မင်းသားက သူ့ရည်းစားကို သူ့ အဆောင်မှာ သွားစောင့်တော့ လက်ကို နှင်းဆီပန်းလေး စူးမိ တယ်။

ကျွန်တော် အဲဒါမှတ်မိတယ်။ နောက်တစ်ခါ အဲဒီ သူ့ ရည်းစားနဲ့ လက်ထပ်သွားတဲ့ ခင်ပွန်းက ကားမှောက်ပြီး သေသွား တယ်။ နောက်တစ်ခါ သူက အသည်းကွဲပြီးတော့ ခံစားနေရတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အသက် ငါးဆယ့်ငါးလောက်၊ ငါးဆယ်လောက် ရှိသွားတဲ့အချိန်မှာ နဂိုရည်းစားဟောင်းနဲ့ အဲဒီအချိန် အဲဒီအရွယ်မှာ ပြန်တွေ့တယ်။

‘ပန်းတွေနဲ့ဆေး’ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တ လက်မှတ်တန်းစီတယ်။ မရဘူး။ ရရ မရရ တန်းစီရင် ရကို ရရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဝင်ကြည့်တာ။ ကြည့်လည်းကြည့် ရော။ ပြီးလည်းပြီးရော။ ကျွန်တော် ဘာမှန်းမလည်ဘူး။ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာတယ်။

ဒါ ကျွန်တော်မှတ်မိလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ခံစားမှု၊ နည်း နည်းလေးပိုပြောရရင် ကျွန်တော့်ဉာဏ်၊ အခြေအနေ၊ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ ဒါတောင်နော်။ လက်မှတ်တန်းစီတာ မရဘဲနဲ့ကို ကျွန်တော် ဝင်ပြီးကြည့်ရတဲ့ဇာတ်ကား၊ ကြည့်ပြီးတော့ ‘ဟင်... ဘယ်လိုကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး’ ကျွန်တော် အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။

နောက် လေး၊ ငါး၊ ဆယ်နှစ်ကြာတော့ အဲဒီ ပန်းတွေနဲ့ဆေး ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားကို လမ်းဆေးမှာ ပိတ်ကားထောင်ပြီး ပြတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ကိုးတန်းကျောင်းသား လောက်ရှိပြီ ထင်တယ်။ ကိုးတန်းတောင် ပထမ တစ်ခါကျသေး တာဆိုတော့ ကြားပြီးပြောရရင် ကိုးတန်း၊ ဒုတိယနှစ်လောက် ဖြစ်မယ်။ နည်းနည်းလေးအရွယ်ရောက်နေပြီပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ

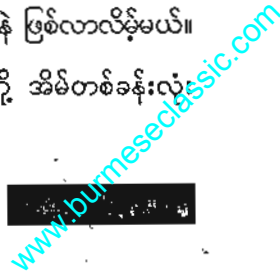

ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ရှစ်တန်းမှာလည်း တစ်ခါကျတယ်။ အဲဒီတော့ ရှစ်တန်းဒုတိယနှစ်နဲ့ ကိုးတန်းဒုတိယနှစ်ကို ဖြတ်သန်းတဲ့ အရွယ်ဆိုတော့ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော် စကားနုတ်နုတ်လေးနဲ့ ညီတွေ ညီမတွေကို ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောရရင်၊ ရင်ခုန်တတ်စအရွယ်ပေါ့။ အဲဒီတော့ အဲဒီလမ်းမှာပြန်တဲ့ 'ပန်း တွေ့နဲ့ဝေ' ။ မြော်... ငါငယ်ငယ်တုန်းက ကြည့်တဲ့ ဇာတ်ကားပါလားဆိုပြီးတော့ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ရပ်ကြည့်တာ။

ကျူရှင်ကအပြန် ည ၉ နာရီလောက် လမ်းဘေးမှာ ကျွန်တော် ရပ်ကြည့်နေတာ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘာမှန်းမသိတဲ့ ဇာတ်ကား။ အခု ရင်ခုန်တတ်စအရွယ် အသက်ဆယ့်လေး၊ ငါး၊ ခြောက်နှစ် မတ်တတ်လေးရပ်ပြီးကြည့်။ ဟာ... ကျွန်တော့် အသည်းထဲမှာ တော်တော်ခံစားရတယ်။ သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် ကွေကွင်းသွားရတာပါလား။ ချစ်သူနဲ့ကွေကွင်းတဲ့ဇာတ်ကို သူ ခံစားရပါလား။ လက်ကို နှင်းဆီဆူးသွားတာ သိပ်မနာဘဲနဲ့ အသည်းကွဲတာ ပိုနာပါလား။ 'ပန်းတွေ့နဲ့ဝေ' ကျွန်တော့်မှာ ကားလည်း ပြီးရော လမ်းဘေးမှာကြည့်တဲ့ 'ပန်းတွေ့နဲ့ဝေ' ကျွန်တော် တော်တော်ခံစားရတယ်။

လက်မှတ်လည်း ဝယ်စရာမလိုဘူး။ လက်မှတ်မပါဘဲနဲ့ လည်း ရုံထဲဝင်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး။ င... မီးဘေးမှာ အလကား ကြည့်ရတဲ့အချိန်ကျမှ 'ပန်းတွေ့နဲ့ဝေ' ဆိုတာ သိချင်းရော၊ နာမည်လေးရော၊ ဇာတ်ဝင်စကားလုံးတွေ ၂ နောက် ဇာတ်လိုက် မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေရဲ့ ကြေကွဲစရာ ကွေကွင်းမှုတွေရော။ ဟာ... ကျွန်တော် တော်တော်ခံစားရတယ်။ မနှိုင်းကောင်း နှိုင်း ကောင်း။ ဒါဆို 'ပန်းတွေ့နဲ့ဝေ' ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားက ပြောင်းသွား တာလား? ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုက ပြောင်းသွားတာလား? ။

ကျွန်တော်က ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော့် နှစ်ခံစားမှုက အဲဒီကျမှ နားလည်တာကိုး။ မနှိုင်းကောင်း၊ နှိုင်းကောင်း။ ထို့အတူပဲ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်လောက်က ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ စာအုပ်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတယ်။ ဝင်လေသိ ထွက်လေသိလေး လုပ်စမ်းပါ။ တစ်နာရီလောက် လုပ်စမ်းပါ။ နှစ်နာရီလောက် လုပ်စမ်းပါ။ မင်းတို့ မျက်လုံးလေးနားမှာ၊ နှာခေါင်းလေးနားမှာ အလင်းရောင်လေး ထိန်ခနဲ ထိန်ခနဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဘယ်လောက်ထိ ဖြစ်လာမလဲဆိုရင် မင်းတို့ အိမ်တစ်ခန်းလုံး လင်းသွားလိမ့်မယ်။

ဘာတွေရေးမှန်းလဲ မသိဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော် အဲဒီစာအုပ်ကို ချောင်ထိုးထားလိုက်တယ်။ နောင် လောကကို ဖြတ်သန်းဖို့ အတွက် နည်းစနစ်ကို ရှာတဲ့အခါမှာ သမထနည်း၊ ဝိပဿနာနည်းဆိုတာ ရှိတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် စောစောက ဝင်လေ ထွက်လေလေး၊ သိစမ်းပါဆိုတဲ့ကိစ္စလေး စလုပ်ဖြစ်တဲ့အခါမှာ စောစောက ဆရာတော်ကြီး ပြောခဲ့တဲ့ကိစ္စ၊ အဲဒီစာအုပ်လေးကို ပြန်ဖတ်တဲ့အခါမှာ အဲဒီကျမှ နားလည်တယ်။ ဟိုတုန်းက ဖတ်တာ နားမလည်ဘူး။

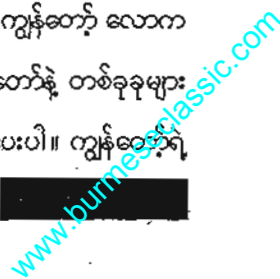
ဒါဆို ဘာဖြစ်တာလဲ? ဆရာတော်ကြီး ရေးသားခဲ့တဲ့ မှာကြားခဲ့တဲ့ ဩဝါဒကစဲ ပြောင်းသွားတာလား? ကျွန်တော့်ရဲ့ ဉာဏ်အခြေအနေ ပြောင်းသွားတာလား? ကျွန်တော့်ရဲ့ ဉာဏ်အခြေအနေ ပြောင်းသွားတာ။

အဲဒီတော့ 'ပန်းတွေနဲ့ဝေ' ကို ကျွန်တော် ကြည့်ခဲ့သလိုမျိုး၊ အဲဒီဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒစာအုပ်ကို ဖတ်မိသလိုမျိုး၊ နည်းနည်းလေး အချိန်စောင့်ပြီးမှ နားလည်ရတာ။ နည်းနည်းလေး အချိန်စောင့်ပြီးမှ ခံစားတတ်တာမျိုးလည်း ဖြစ်တဲ့အတွက်၊ အခု ကျွန်တော် ဘာတွေပြောနေတာလဲဆိုတာကို ညီတွေ၊ ညီမတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသူ

နိုင်ငံသားတွေက အကယ်၍များ နားလည်ဖို့ခက်ခဲရင် ခဏလောက် စောင့်လိုက်ပါ။

သိချင်တဲ့စိတ်လေးကို မွှေးလိုက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် သိအောင် နည်းနည်းလေး ထပ်ကြိုးစားလိုက်ပါ။ အဲဒါဆို ကျွန်တော် ဘာကိုပြောချင်တာလဲ? ဆိုတာကို သဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ရင်းရင်းနှီးနှီးအကြံပြုချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာတွေက သိပ်ခက်နေတယ်။ နောက်ကျရင် နားလည်လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေကျရင် ခံစားမှု မတိုက်ဆိုင်တဲ့အခါ အခုပြောနေပေမယ့် နောက်မှသဘောပေါက်တာ နို့ရှိတတ်လို့ ကျွန်တော်က အကောင်းဆုံးအကြံပေးတာပါ။ တတ်နိုင်ရင် ဒီစာကြောင်းတွေကို နောက်ငါးနှစ်ကြာမှ၊ ဆယ်နှစ်ကြာမှ ဖတ်တဲ့အခါ၊ အဲဒီကျမှ နားလည်တဲ့လူလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။

အခုချက်ချင်း နားလည်သဘောပေါက်ပြီး အခုချက်ချင်း လုပ်ကိုလုပ်ရတဲ့ကိစ္စလို့ သိသွားတဲ့လူလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ လူတန်းစားမျိုးစုံ၊ စရိုက်မျိုးစုံ၊ ပါရမီမျိုးစုံရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့် လောကလူသားတွေကို ပြောခြင်းဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခုခုများ မတိုက်ဆိုင်တာတွေရင် ခဏလေးအချိန်စောင့်ပေးပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့

စေတနာမေတ္တာကို မြင်ပေးရုံနဲ့ ကျွန်တော် အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကောင်းတာကိုလုပ်တယ်။ တုံ့ပြန်တဲ့လူတွေက မကောင်းဘူး။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်အနီးအပါးမှာရှိနေတဲ့သူကို ကျွန်တော်က 'နင်က ကောင်းရဲ့သားနဲ့ နင့်အပေါ်မကောင်းငါ့လူတွေ များနေတာ။ အဲဒါ နင့်အကုသိုလ်ပဲ' လို့ ကျွန်တော်က ပြတ်ပြတ်သားသား လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အပိုင်းအခြားတွေတုန်းက ပြောလိုက်မိပါတယ်။

'နင်က ကောင်းရဲ့သားနဲ့ နင့်အပေါ် ဘယ်သူမှမကောင်းတာ၊ မကောင်းတဲ့လူတွေရဲ့အပြစ် မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အပြစ်၊ နင့်အကုသိုလ်' ? စေတနာအကြီးကြီးနဲ့ အတွေ့အကြုံအကြီးကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိတာ ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲစွန့်ခွာသွားတာကို ကျွန်တော် ခံခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်နှလုံးသွင်းမှု၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတွေ့အကြုံ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဉာဏ်အခြေအနေ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်စေတနာ ပြည့်ပြည့်ဝဝနဲ့ တိုက်ရိုက်ပြောလိုက်တဲ့အခါ ခံယူနိုင်စွမ်းနည်းပါးတဲ့သူ

သူ့ကို နှိမ်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်က သူ့အပေါ် မခင်တွယ်လို့ နှိပ်လက်ညှိုးထိုးပြီး ဒီလို သိက္ခာချတယ်လို့ သုံးသပ်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ စွန့်ခွာသွားတာ တော်တော်ကြာပါရောလား။

ဘာကြောင့် ကျွန်တော် အပိုင်ပြောရသလဲဆိုတော့၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်တာ လုပ်ချင်တာတွေ များတယ်။ မဖြစ်ဘူး။ ဘာကြောင့်မဖြစ်တာလဲ? အဋ္ဌကထာ ဆရာတော်တွေ၊ ဘုန်းသံဃာတွေအကူအညီနဲ့ လေ့လာတဲ့အခါ 'မင်းဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်တာ မင်းရဲ့အကုသိုလ်' တဲ့။ မင်းဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်နေတာ မင်းရဲ့ကုသိုလ်' တဲ့။

ဒီလိုလေး ဖြတ်သန်းရတဲ့နည်းစနစ်ကို ကျွန်တော့်မှာ နှိပ်စားမှုများစွာ လေ့လာပြီး ဘေးနားကလူကို 'နင် ကောင်းလျက် နင့်အပေါ်မကောင်းတာ၊ မကောင်းတဲ့လူတွေရဲ့ အပြစ်မဟုတ်၊ နင့်အပြစ်၊ နင့်အကုသိုလ်' လို့ ကျွန်တော်က ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်မိတာကို ကျွန်တော့်မှာ အမုန်းခံရတဲ့အပြင် အစွန့်ခွာခံခဲ့ရပါတယ်။ အထင်လွဲခံရတယ်ပေါ့။

အခု ကျွန်တော့်ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေရဲ့ အထင်လွဲခံရ

www.burmeseclassic.com

မှာ! ကျွန်တော် သိပ်ကြောက်ပါတယ်။ စောစောကကိစ္စလေးကို လူမှုရေးအရ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ထည့်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဗဟုသုတနည်းနည်းလေး ရမလားလို့ ကျွန်တော် ပြောကြည့်တာပါ။ အဲဒီတော့ သူတစ်ပါးက၊ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ လူတွေ ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲသွားပြီ။ ဘယ်လိုနှလုံးသားနဲ့ ကျွန်တော် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသလဲ။

ငါ့ကို စော်ကားလိုက်တာ။ ငါ့စေတနာကို စော်ကားလိုက်တာ။ ငါ့စေတနာကို အထင်လွဲလိုက်တာ။ တော်တော်ဉာဏ်တုံးတာပဲလို့ ကျွန်တော် မစွပ်စွဲပါဘူး။ ဪ... တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းကများ ငါ့အပေါ် စေတနာနဲ့ ပြုမူဆောင်ရွက် ပြောဆိုဆုံးမခဲ့တဲ့ လူကြီးသူမတစ်ယောက်ယောက်ကိုများ ငါက မရှိမသေဆောင်ရွက်မိခဲ့သလား? မရှိမသေ ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့မိသလား?

ဒီလိုနှလုံးသွင်းပြီး အဲဒီ ကိုယ့်အပေါ် အထင်လွဲတဲ့ ကိုယ့်စေတနာကို မမြင်တဲ့ ကိုယ့်ကျေးဇူးကို မမြင်ရတဲ့လူအပေါ်တို့ ကျွန်တော် လုံးဝ(လုံးဝ) မမှန်းဘဲနဲ့ ခွင့်လွှတ်နေတာ ဒီနေ့အထိပါပဲ။
ဒါဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့နှလုံးသား၊ ဗုဒ္ဓရဲ့ နည်းစနစ်နဲ့သာ ကျွန်တော်

ခွင့်လွှတ်နိုင်တာနော်။ သာမန်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သာဆိုရင် ငါ့ကို စော်ကားလိုက်တာဆိုပြီး အချိန်တိုင်း တွေးတိုင်း မှန်းနေမိမှာ အမှန်ပါပဲ။ စေတနာနဲ့ပြောတဲ့စကားကို မမြင်တာ မြန်မာလိုပြောမယ်ဆိုရင် ကျေးဇူးကို မမြင်တာ။ ကျေးဇူးကို မမြင်ခြင်းဆိုတာ အထောက်အပံ့ကို မမြင်တာ။ အဲ... မမြင်တာကို ကန်းတယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ကျေးဇူးကန်းတယ်ဆိုတာ ကျေးဇူးကို မမြင်ရတာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘုရားကျေးဇူးကို မြင်ရတယ်။ အဲဒီတော့ မမြင်ရရင် ကန်းတယ်လို့ခေါ်တာကိုး။ ကျေးဇူးတိုင်း ကျေးဇူးတိုင်း၊ အထောက်အပံ့တိုင်း အထောက်အပံ့တိုင်း မြင်ရတဲ့အတွက် ကိုယ့်အပေါ် ကျူးလွန်တဲ့လူတွေရဲ့ ကျေးဇူးကိုပါ မြင်ရအောင်၊ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်တဲ့အခါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးတော့ဘူး။

‘ငါ့ကို စော်ကားလိုက်တာ’ လို့လည်း ကျွန်တော် နှလုံးဓသွင်းတော့ဘူး။ ဪ... ကံကံ၏အကျိုးပါလား၊ ဒီလို အထင်လွဲမယ့်ကံမျိုးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြုခဲ့ဖူးတယ်ထင်ပါရဲ့လို့ ကျွန်တော် ဒီလိုနှလုံးသွင်းပါတယ်။

ဒီစကားလေးက အစော်ကားခံရတဲ့လူတွေ၊ ကျေးဇူးအကန်းခံရတဲ့လူတွေ၊ အထင်လွဲခံရတဲ့လူတွေအတွက် နှလုံးအေးစေမယ့်စကားလို့ ယူဆတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဒီစကားပြောတာပါ။

ကြံတုန်းမှာ ကျွန်တော်အိမ်နံရံမှာ ရေးထားတဲ့ စာတွေကို ကျွန်တော် ဖတ်ပြချင်ပါတယ်။ စာကြောင်းတိုင်း စာကြောင်းတိုင်းဟာ၊ တိုက်ဆိုင်မယ့်လူတွေအတွက် အကျိုးရှိလိမ့်မယ်လို့လည်း ယူဆပါတယ်။

တစ် ။ ။ ဘယ်ဝေဒနာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတစ်ပါးကြောင့်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အာရုံကြောင့်၊ ကိုယ့်နှလုံးသွင်းမှုကြောင့်ဖြစ်တာ။ အာရုံကို လက်ခံမှ ဝေဒနာဖြစ်တာ။ ဘယ်ဝေဒနာဖြစ်ဖြစ် အနိစ္စ။

နှစ် ။ ။ မခံချင်စိတ်ဆိုတာ ခံနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့စိတ်။

သုံး ။ ။ ပုထုဇဉ်တွေ လိုတာရလို့ ပျော်ကြတာ ယားနာကို ကုတ်ခွင့်ရနေတာနဲ့ အတူတူပဲ။

လေး ။ ။ အနာရှိတဲ့လူက ဆေးထည့်ရင် စပ်တယ်။

ငါး ။ ။ အသိမရှိတဲ့လူက ငနံ၊ သတိမရှိတဲ့လူက ငအ၊ နှစ်ခုစလုံးမရှိတဲ့လူက အကန်း။ ကန်းနေတဲ့လူက အမှန်ကိုလည်း မမြင်ဘူး။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အထောက်အပံ့ကိုလည်း မမြင်ဘူး။

ခြောက် ။ ။ စိတ်ဆိုတာ နှလုံးကို ခိုနေတာ။ စိတ်ပူပြီဆိုရင် နှလုံးပူပြီ၊ နှလုံးဟာဒယပူတာနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးပူပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးပူပြီဆိုတာနဲ့ ဦးနှောက်ပါ ပူလာရော။ ဦးနှောက်ပူပြီဆိုရင် ဦးနှောက်ပျက်ပြီ။ ဦးနှောက်မပူစေချင်ရင် စိတ်မပူစေနဲ့။

အပူ = ငရဲ

နောက် နံရံတစ်ခုမှာ ရေးထားတာရှိပါသေးတယ်။

ကျုပ်ယူမယ့် မိန်းမဟာ မိန်းမပီသနေရုံနဲ့ မပြီးဘူး။

ယောက်ျားလိုတော်သူလည်း ဖြစ်ရမယ်။

(ဂျောဘားနက်ရှော)

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ငါသိသလို မသိရင် ငါသိတာကို နောက်ကလိုက်သိပေးရမယ်။

(c.c.c)

ကြိုက်တာကိုရွေး၊ မှန်ချင်ရင်တော့ ပင်ပန်းမယ်၊ မှားချင်ရင်၊ လွယ်လွယ်လေး။

(c.c.c)

ငွေဆိုတာ လူ့ဘုံမှာပဲ အသုံးဝင်တယ်။

(c.c.c)

အောင်မြင်ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝဆိုတာ နေ့စဉ် စိတ်ချမ်းသာစွာ ဖြတ်သန်းခြင်းပဲ။

(ကလင်တန်)

ပုံထုဇဉ်အချင်းချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပါတယ်ဆိုရင် အဲဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခပေးတာပဲ။

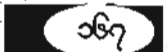
(c.c.c)

မိန့်သရဖူစာပေ

အညာသွေး ရန်ကုန်သား

မိမိကိုယ်ကို စီမံခန့်ခွဲရန်အတွက် ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုသူတစ်ပါးနှင့်ပတ်သက်၍မူ နှလုံးသားကို သုံးစွဲပါ။

(English Digut)

ချစ်စရာလေးမို့ ချစ်နေတာကတော့ ခွေးတောင်လုပ်တတ်တယ်။

(c.c.c)

နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာလား? တခြားကနေ ကူးထားတာလားတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ personal နဲ့ ဆိုင်တယ်။

အဲဒါလေးကလည်း ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ပရိသတ်တွေကို လက်ဆောင်ပေးတဲ့သဘောနဲ့ ကျွန်တော် ထည့်ပြီးတော့ ရေးလိုက်ပါတယ်။

'အနုပညာကြေးဆိုတာ ဦးနှောက်နဲ့ နှလုံးသားကို လာဘ်ထိုးတဲ့ တံစိုးလက်ဆောင်'

မိန့်သရဖူစာပေ

အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေးတာလား၊ ဒါ
မဟုတ် တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ အဆိုအမိန့်လား ကျွန်တော် မမှတ်
တော့ဘူး။ နံရံမှာတော့ ရေးထားတယ်။ ဒါဆို ဒီစကားတွေ ဘာ
ပြောတာလဲ? ဘာတွေပြောနေတာလဲ? ကျွန်တော့်ညီတွေ၊ ညီမတွေ
က မေးရင် ကျွန်တော် အားလုံးကို အနည်းဆုံး ဗဟုသုတရစေချင်
တယ်။ အများဆုံး ချမ်းသာစေချင်တယ်။ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့
ပြောတာပါလို့ ကျွန်တော်က ဒီနေရာကနေ ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ ဝန်ခံချင်
ပါတယ်။ ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ ပန်ကြားချင်ပါတယ်။

ချမ်းသာသူ၏ တစ်နေ့တာ

ကျွန်တော် လက်လှမ်းမီသလောက်၊ ကျွန်တော် ဉာဏ်
လှမ်းမီသလောက် ချမ်းသာတဲ့လူတွေရဲ့ တစ်နေ့တာအနေအထိုင်ကို
ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်။ ချမ်းသာချင်တဲ့ လူတွေနေရမယ့်
အနေအထိုင် ‘ကျွန်မက မုန့်ဟင်းခါးရောင်းနေရလို့’ ‘ကျွန်တော်က
ဆိုက်ကားနင်းနေရလို့’ ‘ကျွန်တော်က ဝန်ထမ်းမို့လို့’ ‘ကျွန်တော်
က စာကျက်စရာရှိလို့’ ‘ကျွန်တော်က ခရီးသွားစရာရှိလို့’ အဲဒါ
မျိုး၊ ဆင်ခြေပေးတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့
လုပ်ရမယ့် တစ်နေ့တာပဲ။

မင်းပြောတာ အမှန်ပဲလား? ‘အတိအကျပဲလား’ ဆိုရင်

ကျွန်တော်က 'အဲဒါကတော့ ခံယူတဲ့လူပေါ် မူတည်ပါတယ်' လို့ ကျွန်တော် ရှာဖွေတွေ့ရှိထားတဲ့ တကယ်ချမ်းသာချင်တဲ့လူတွေရဲ့ အနေအထိုင်၊ နေရမယ့် တစ်နေ့တာ။ ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ချက်ကို က၊ ချမ်းသာစေချင်လို့ ပြောတာဖြစ်တဲ့အတွက် တခြားရည်ရွယ်ချက် မရှိဘူး။

လက်မခံနိုင်ရင် ခဏလေးမှတ်ထားပေးပါ။ လက်မခံနိုင်တဲ့အချိန်ကျရင်တော့ ကျေးဇူးပါ။ နော်၊ အဲဒီတော့ မနက်လင်းပြီး သွားစရာရှိတာက ခြောက်နာရီဆိုရင်တော့ သေချာပြီ။ လေးနာရီ ထရတော့မယ်။ 'ညဘယ်အချိန်မှ အိပ်လို့' လို့ အဲဒီဆင်ခြေတွေ မပေးပါနဲ့။

မနက်အိပ်ရာထမယ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်မယ်၊ ဘုရားခန်းဝင်မယ်၊ မေတ္တာပို့မယ်၊ တရားအားထုတ်မယ်။ အမျှဝေမယ်။ အဲဒါမှ... Good morning။ ပြီးရင် သက်ဆိုင်ရာအလုပ်ကို လုပ်တယ်။ သက်ဆိုင်ရာအလုပ်ကို သွားလို့ ရတယ်။ မနက်စာလည်း စားလို့ရတယ်။ ပြီးရင် သက်ဆိုင်ရာအလုပ်မှာ ဆိုက်ကားပဲ နင်းနင်း၊ ဝန်ထမ်းပဲလုပ်လုပ်၊ ဈေးပဲရောင်းရောင်း၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊

မောဟဖြစ်မယ့်ကိစ္စအားလုံးကို ဉာဏ်မီသလောက်၊ သတိရှိသလောက်၊ သတိလေးနဲ့ ထိန်းပါ။

ပြီးရင် ညနေလေးနာရီ၊ ငါးနာရီကျ အလုပ်ရပ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ၈ နာရီမှရပ်လည်း ရတယ်။ အဲဒီ တစ်နေ့တာမှာ တရားဘာဝနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အဆိုအဆုံးအမတစ်ခုခုကို နာယူရမယ်။ အကယ်၍များ ဒီနေ့ခေတ်အခြေအနေမှာ ဘုရားရှင်သာရှိရင် အဲဒီအချိန်က ဘုရားရှေ့မှာသွားပြီး တရားသွားနာရမယ်။ ရဟန်းတွေဆိုရင် အဲဒီအချိန်မှာ ဘုရားရှင်ဆီမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းသွားတောင်းရတယ်။

ဒီနေ့ တရားကျင့်တာ ဘယ်လိုပါဆိုတာ အခက်အခဲကို သွားပြီးတော့ မေးမြန်းရတယ်။ အဲဒီတော့ ဘုရားရှင်မရှိတော့တဲ့ အခုအခါ ဘုရားရှင်ရဲ့ကိုယ်စား မြန်မာနိုင်ငံမှာလေ ရဟန်းတော်တွေ အများကြီးပဲ။ အဲဒီရဟန်းတော်တွေရဲ့ တရားဒေသနာကို အနည်းဆုံး နားလည်သည်ဖြစ်စေ၊ နားမလည်သည်ဖြစ်စေ တစ်နာရီလောက်တော့ ဒေသနာ နာကြားပေးရပါတယ်။ ပြီးရင် ထမင်းစား တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီခြားပြီးလို့ရှိရင်၊ တရားပြန်အားထုတ်ပြီးရင် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး အိပ်၊ ဒါမှ... Good night။ အဲဒီ

တစ်နေ့တာလုံးမှာ လိုအပ်တာကတော့ သီလ၊ ဒါန နှစ်ခုကတော့ လိုကို လိုအပ်တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကူညီလိုက်တာက ဒါန၊ တစ်ခုခုကို ပေးတယ်။ စွန့်ကြဲလိုက်တာက ဒါန၊ သီလကတော့ အိမ်ခေါင်းရင်းမှာ မြင့်မြတ်တဲ့ အိမ်ခေါင်းရင်းမှာ၊ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပုံတော်၊ ရုပ်တုတော်၊ ဆင်းတုတော်ထားနေတဲ့ အိမ်တိုင်း ငါးပါးသီလ လုံရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်က အပိုလုပ်ပြီး အကြံပြုတော့ပါဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မှန်ရင် ငါးပါးသီလကတော့ အခြေခိုင်ပြီး သားပဲ။ ငါးပါးသီလမှ အခြေခံမခိုင်မြဲသေးဘူးဆိုရင်တော့ ချမ်းသာ မူလမ်းကြောင်းနဲ့ နည်းနည်းပေးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်က ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး အကြံပြုချင်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုတာ ဘာလဲ? မဖြေတတ်ဘူး ဆိုပါတော့။ ဗုဒ္ဓရဲ့ နည်းစနစ်အတိုင်း နေထိုင်ကျင့်သုံးတဲ့လူမျိုးတွေကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လို့ ခေါ်တယ်လို့ ဖြေတတ်လောက်အောင်တော့ ကလေးတွေကိုလည်း သင်ထားစေချင်ပါတယ်။ လူကြီးတွေကိုယ်တိုင်လည်း နှလုံးသွင်းစေချင်ပါတယ်။

ဘဝအခြေအနေအရ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊ ရုန်းကန်နေရသည်ဖြစ်စေ မရှိမဖြစ် သီလဆောက်တည်ဖို့က နေ့စဉ်ပါပြီးသား ဖြစ်နေရပါမယ်။ အချိန်တိုင်း သတိနဲ့နေရမယ်။ သတိနဲ့ဆိုတာ ခလုတ်မတိုက်အောင် သတိထားတာတို့၊ ငါးရိုးမစူးအောင် သတိထားတာတို့ထက်။ အဲဒီအဆင့်ထက်မြင့်တဲ့ လောဘမဖြစ်အောင် ဒေါသမဖြစ်အောင်၊ မောဟမဖြစ်အောင် နေတယ်။ ပြီးရင် အချိန်ရတာနဲ့ တရားကျင့်မယ်။ အဲဒီအတိုင်းနေရင်တော့ သေချာပေါက် ချမ်းသာပါလိမ့်မယ်။ လူမချမ်းသာရင်တောင် ဉာဏ်ချမ်းသာပါလိမ့်မယ်။

သူတော်ကောင်းအလုပ်ကို လုပ်တဲ့ လူကြီးသူမတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မေးဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းတစ်ခု ပြောပါ။ တစ်နေ့တာ မနက်လင်းကနေ မိုးချုပ်တဲ့ အထိ ဘယ်အချိန် ဘာလုပ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ငန်းအဆင့်ဆင့် ပြောပေးပါ။ ကျွန်တော် အဲဒီ Time table အတိုင်း လိုက်လုပ်ချင်လို့ပါလို့။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းအဖြေမရဘူး။ နောက် ကျွန်တော် မေးလွန်းအားကြီးတော့မှ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျွန်တော့်

ကို ပြောသွားပါတယ်။ သူကတော့ အားလုံးလည်း မှတ်မိမယ် ထင်ပါတယ်။ အားလုံးလည်း တိုက်ဆိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။ အရင် တုန်းက ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဦးကျော်ဟိန်း။

အခု သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ရဟန်းကြီး။ ဦးကိတ္တိသာရဆိုတဲ့ ရဟန်းကြီးပါ။ ‘မင်းက ငါ့ကို အချိန်စာရင်း တောင်းရအောင် ငါက အချိန်စာရင်းအတိုင်း အလုပ်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ မနက် အိပ်ရာထတယ် ထတယ်လို့ ငါသိတယ်။ သိတာနဲ့ ထတယ်။ မျက်နှာသစ်မယ်လို့ တွေးတယ်။ တွေးတာကို သိတယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာသစ်တယ်။ ပြီးရင် ကိုယ်လက်သန့်စင် မယ်လို့ တွေးတယ်။ တွေးတာ သိတယ်။ သိတယ်။ ဘုရားခန်း ထဲဝင်မယ်လို့ တွေးတယ်။ ပြီးတော့ ဝင်လိုက်တယ်လို့ ထပ်သိတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုးတယ်။ အဲဒီ အာရုံတွေအတိုင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်နေ တယ်လို့ သိတယ်။ သိအောင်နေတယ်။ ထမင်းဆာတယ်။ ဆာတယ် လို့ သိတယ်။ ထမင်းရှိလား လှမ်းကြည့်တယ်။ ရှိတယ်လို့ သိတယ်။ မရှိဘူး မရှိဘူးလို့ သိတယ်။ မရှိတဲ့အပေါ်မှာလည်း မငြိုငြင်ဘူး။ ရှိတဲ့အပေါ်မှာလည်း မမက်မောဘူး။ ဒီတိုင်းနေတယ်။

ပြီးရင် အလုပ်ပြီးတယ်။ ပြီးတယ်လို့ သိတယ် ရပ်တယ်။ ရပ်တယ်လို့ သိတယ်။ အိမ်ပြန်တယ် ပြန်တယ်လို့ သိတယ်။ အိပ်တော့မယ်လို့ တွေးတယ်။ အိပ်တယ်။ တရားအားထုတ်မယ် လို့ တွေးတယ်။ တရားအားထုတ်တယ်။ ပြီးလိုက်ရင် ကောင်း မလားလို့ တွေးတယ်။ ပြီးလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ တွေးတာကို သိတယ်။ အဲဒီအတွေးကို သိတယ်။ အဲဒီအတွေးအတိုင်း အဲဒီအသိ အတိုင်းကို သတိနဲ့လိုက်ကပ်နေတာကို ငါက မင်းကို ဘယ်လို ယေးကြီးဆွဲပေးရမလဲ?

‘ရပြီ’။ အဲဒီတုန်းက လူဖြစ်တဲ့အတွက် ‘ရပြီ ဦးကျော်’ လို့။ ကျွန်တော်က သူ့ဆီက လက်ဆောင်လေးရလိုက်တယ်။

နောက်လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ဘဝမှာပဲ ကျွန်တော့်ကို တီးတိုးလေးပြောဖူး တယ်။

‘ဟေ့ကောင် မင်းလည်း လမ်းသရဲ၊ ငါလည်း လမ်းသရဲ လုပ်ဖူးတယ်ကွ။ သိဒ္ဓတ္ထဆိုတဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားလောင်း မင်းသားလေးက ဘုရား ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ တရားကျင့်

တာ။ အခက်အခဲဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ၊ စိတ်တွေအကုန်လျှော့ချပြီး အတ္တ
 တွေအကုန်ဖြုတ်ပြီး ဝင်လေသိ၊ ထွက်လေသိဆိုတဲ့ အာနာ
 ပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကျင့်ကြံလိုက်တာ ဘုရားဖြစ်တယ်။ မင်းတို့ ငါတို့
 လမ်းသရဲအဟောင်းတွေ အာနာပါနလုပ်လိုက်ရင် ဘုရား တော့
 မဖြစ်ဘူးပေါ့ကွာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သိသင့်တာ မြင်သင့်တာ
 တို့တက်သင့်တာလောက်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မင်း လုပ်ဖြစ်အောင်
 လုပ်ပါ’

ဒါ ကျွန်တော့်ကို သူပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပါ။ အဲဒီတော့
 ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား
 တွေကို ကျွန်တော်သိသလောက်ပဲ ကျွန်တော် ပြောနေပေးနေမိ
 တယ်။ ဘာတွေပြောနေတာလဲလို့များ တွေးမိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်
 စေတနာစကားတွေ ပြောနေတာပါ။ ကျွန်တော့်ရှိတာလေး ပေးတဲ့
 သဘောပေါ့။

ကျွန်တော့်ထက်ရှိတဲ့လူတွေ၊ ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိတဲ့လူ
 တွေ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာရော၊ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှာရော အများကြီး
 ပါ။ ပြောခွင့်ရှိလျက်နဲ့ ပြောဖို့ခက်တဲ့လူတွေရှိသလို ကျွန်တော်က

ပြောခွင့်လေးရနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က မတတ်တတ်တတ်လေးနဲ့
 မရှိတရှိလေးကို ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ပြောပြရတာပါ။

သိပ်ရှိလွန်းလို့၊ သိပ်တတ်လွန်းလို့၊ သိပ်သိလွန်းလို့၊ သိပ်
 ပြည့်စုံလွန်းလို့ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စေတနာဦးစီး
 ပါတယ်။ အဲဒါလေးကို မြင်ပေးရင် အားလုံးကို ကျွန်တော် ကျေးဇူး
 တင်ပါတယ်။

ရန်ကုန်သား၊ အညာသွေး

စာအုပ်နာမည်ပေးထားတာက 'အညာသွေး ရန်ကုန် သား'၊ အခု ဒီခေါင်းစဉ်လေး တပ်လိုက်တာကတော့ 'ရန်ကုန် သား၊ အညာသွေး' ဒါ ကျွန်တော် ရန်ကုန်သားပေါ့။ သွေးက တော့ အဖေ အမေဆီကလာတာဆိုတော့ အဖေ အမေ အညာသူ အညာသားဆိုတော့ ကျွန်တော့်သွေးက အညာသူ အညာသားသွေး ပေါ့။ အဲဒီတော့ အညာဆိုတာ အဲထက်ပေါ့။

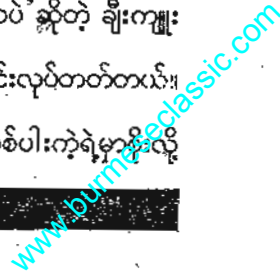
အဲဒီတော့ ဒီအညာအရပ် ဒီအထက်အရပ်လို့ မသုံးသပ်ဘဲ နဲ့ အောက်အရပ်၊ အကျောအရပ်၊ အဲဒီလိုမသုံးသပ်ဘဲနဲ့ ရန်ကုန်သား အညာသွေးဆိုတဲ့အခါမှာ ဒီသွေးက အညာအထက်သွေး၊ ဒေသက အထက်ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ သွေးမျိုး။

အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ စိတ်နှလုံးသွေးမျိုး။ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားမျိုးတွေ သိပ်ရှိချင်တာပဲလို့ ကျွန်တော်က မက် မောတတ်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်အညာသူ အညာသား၊ ကျွန်တော့် မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားအားလုံးကိုလည်း အညာသွေးတွေ ဖြစ်စေ ချင်တယ်။ အထက်တန်းကျတဲ့သွေးတွေ ဖြစ်စေချင်တယ်။

အညာသွေးဆိုတော့ အညာဒေသကို ရည်စူးတဲ့စကား ပြောတာဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီအညာဒေသရဲ့ သွေးတစ်ခုတည်းကို ကျဉ်းကျဉ်းမြောင်းမြောင်း ကျွန်တော် မဆိုလိုတော့ဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံ သူ နိုင်ငံသားအားလုံး၊ မြန်မာစကားကို နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့သူ အားလုံး၊ သူတို့ရဲ့ နှလုံးသွေးတွေက ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့ နှလုံးသွေးတွေ ဖြစ်စေချင်လိုက်တာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြစ်ချင်လိုက်တာလို့ ကျွန်တော် အဖော်ညီချင်တယ်။

အချို့ ပြောတယ်။ 'ဂုဏ်သိက္ခာပေါ့နော်' တဲ့။ 'သူက တော်လိုက်တာနော်' 'သူက သိပ်၊ သိက္ခာရှိတာပဲ' ဆိုတဲ့ ချီးကျူး တာကိုခံချင်တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာလောက်တော့ လူတိုင်းလုပ်တတ်တယ်။

တစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ချင်တယ်။ သူတစ်ပါးကဲ့ရဲ့မှာဖို့လို့

ဂုဏ်သိက္ခာကြီးဆည်နေတာ။ အဲဒါ တကယ့်ကိုယ်ကျင့်တရား မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ဘာပဲပြောပြော အကျွမ်းကျင်ဆုံးဟန်ဆောင်မှု တစ်ခုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ကျွန်တော့် ဒီစာမျက်နှာကို ဖတ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေအားလုံးနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်မှာက 'ဟိရိသတ္တပ' ဆိုတဲ့ ရှက်သင့်တာ ကို ရှက်မယ်၊ ကြောက်သင့်တာကို ကြောက်မယ်။

ဘာကို ကြောက်မှာလဲ? အပါယ်ဘေးကို ကြောက်မယ်၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်မယ်၊ ခန္ဓာဘေးကို ကြောက်မယ်၊ ဘာကို ရှက်ရမှာလဲ? မကောင်းမှုလုပ်မှာကို ရှက်မှာ၊ ကိုယ်တိုင် ရှက်မှာ၊ သူများကဲ့ရဲ့မှာကို ရှက်မှာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်ချင်ရင် လုပ်ပစ်လိုက် မယ်၊ သူများကဲ့ရဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ ချီးကျူးသည်ဖြစ်စေ လုပ်ချင်လို့ လုပ်တာ။

အဲ... တစ်ခုခုကို စောင့်စည်းပြီဆိုရင်လည်း သူများ ချီးကျူးတာကို ခံချင်လို့ စောင့်စည်းတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ကိုယ် တိုင်သိလို့၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အပါယ်ဘေးကိုကြောက်လို့၊ ကိုယ် ကိုယ်တိုင် သံသရာဘေးကိုကြောက်လို့၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အကုသိုလ်

ဘေးကိုကြောက်လို့ စောင့်စည်းတာပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ အဲဒါမှ တကယ့်အထက်တန်းကျတဲ့ အညာသွေး။

အညာမွေးလို့ အညာသွေး ဒီလိုဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ဥပမာ ဆရာမ၊ ရိုက်မှာကြောက်လို့ စာကျက်လိုက်တာမျိုး မှားတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မက်မောပြီး ကျက်တာ။ အဲဒါမှ တကယ်စာကျက် တာ။ ထို့အတူပဲ ငါးပါးသီလ စောင့်စည်းတယ်၊ ကောင်လေးက သီလမြဲလိုက်တာ။ သိပ်တော်တာပဲ။ အဲဒီလို ချီးကျူးခံချင်လို့ စောင့်စည်းတာကတော့ ရာထူးတက်ချင်လို့ အလုပ်ကြိုးစားတဲ့ ဝန်ထမ်းအဆင့်ပဲ ရှိတယ်။

တကယ်ကို ဒီအလုပ်ကိုချစ်လို့၊ ဒီအလုပ်ကို မက်မောလို့ ရာထူးဌာနန္တရကို မတွေးဘဲနဲ့ လုပ်ရင်းနဲ့၊ သူက သူ့အလိုလို ရာထူး တက်သွားတဲ့ သီလမျိုး၊ ကိုယ်ကျင့်တရားမျိုး၊ အဲဒီလို ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုးမှသာလျှင် အထက်တန်းကျတယ်။ အဲဒီ အထက်တန်း ကျတဲ့ စိတ်နှလုံးပိုင်ရှင်သာလျှင် အညာသွေးစစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် က၊ ကျွန်တော့်ဘော်ဒါတွေ၊ ကျွန်တော့်ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ၊ ကျွန်တော့်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ ကျွန်တော့်မိဘတွေ၊ ကျွန်တော့်

www.burmeseclassic.com

မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေကို ကျွန်တော်က ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောပြချင်တယ်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရော အားလုံးစောင့်စည်းသလား၊ မစောင့်စည်းနိုင်ရင် မစောင့်စည်းနိုင်တဲ့အကြောင်း တရားဝင်ချမှတ်၊ ကွမ်းစားချင်တယ်၊ ကွမ်းဝယ်စားပစ်လိုက်မယ်၊ ဟိုး... တုန်းက၊ အရက်သောက်ချင်တယ်၊ အရက်သောက်ပစ်လိုက်တယ်။ အရက်သောက်တာတော့ လူတွေ့ရင်တော့ ဒုက္ခပဲဆိုပြီး ဆင်ခြင်တဲ့ကိစ္စတော့ ကျွန်တော် မလုပ်ဘူး။

ဆိုလိုတာက တချို့လူကြီးတွေ ပြောတယ်။ 'အင်းပေါ့... ဆင်ခြင်ရမှာပေါ့၊ ဂုဏ်သိက္ခာက ရှိသေးတာကိုး' ဆိုတော့၊ အဲဒီဂုဏ်သိက္ခာက ဘာလဲ? ဘာဂုဏ်လဲ? ဘာသိက္ခာလဲ? လူမကဲ့ရဲ့ အောင်နေထိုင်တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာမျိုးကို ကျွန်တော် လုံးဝမဆိုလိုပါ။ ဆရာတော်၊ သမားတော်ကြီးတွေ စောင့်စည်းတဲ့ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်၊ သီလသိက္ခာ၊ သမာဓိသိက္ခာ၊ ပညာသိက္ခာ၊ အဲ... အဲဒီလို သိက္ခာမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ လက်လှမ်းမီသလောက်လေး ကိုယ့်ဘာသာ စောင့်

စည်းလိုက်ရင် အဲဒါမှ အထက်တန်းကျတဲ့သွေး။ အညာသွေး။

ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ချင်လို့ စောင့်စည်းတဲ့သွေး။ သူများဆုပေးဖို့အတွက် ကြိုးစားတာမျိုး၊ သူများကဲ့ရဲ့မှာစိုးလို့ မျိုသိပ်ထားတာမျိုး၊ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း မလုပ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှလည်း မလုပ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကိုလည်း၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား၊ ကျွန်တော့်ဘော်ဒါအားလုံးကိုလည်း၊ အဲဒီလိုမဖြစ်စေချင်ဘူး။ လုပ်စရာရှိရင် ပေါ်တင်လုပ်။

စောင့်စည်းတယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ စောင့်စည်းချင်လို့ စောင့်စည်းတာဖြစ်ရမယ်။

သူများ ချီးကျူးခံချင်လို့ စောင့်စည်းတာမျိုး လုံးဝမလုပ်ဘူးဆိုတဲ့စိတ်။ အဲဒီစိတ်ကြီးကို ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်ဗျာ။ အဲဒီစိတ်ကြီးနဲ့ နေကြရအောင်လို့ ကျွန်တော်က ရင်းရင်းနှီးနှီးတောင်းဆိုပါတယ်။ အဲဒီလိုစိတ်မျိုး ပိုင်ရှင်အားလုံးက အညာသွေးစစ်စစ်တွေ၊ အထက်တန်းကျတဲ့ နှလုံးသွေးစစ်စစ်တွေလို့ ပြောကြားရင်းနဲ့ ကျွန်တော် အားလုံးကို ချမ်းသာပါစေ၊ တကယ်

၁၈၄

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြုံ)

ချမ်းသာပါစေ။ တကယ့်ချမ်းသာမှုကို မြင်ပါစေလို့ ပြောရင်းနဲ့ ကျွန်တော် နိဂုံးချုပ်ချင်ပါတယ်။

အားလုံးသော ခုနစ်ရက်သားသမီးများ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ငြိမ်းပါစေ။

ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းပါစေ။

ကြောင့်ကြခပ်သိမ်း ငြိမ်းပါစေ။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းပါစေ။

မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာအောင် ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်နိုင် ကြပါစေလို့ ကျွန်တော် မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။ ■

လေးစားခင်မင်လျက်

မောင်လှမျိုး(ချင်းချောင်းခြုံ)

2011. Apr. 12

(သင်္ကြန်အကြိုနေ့)

00:30 (p.m)

[mhm . ccc @ g mail . com]

http:// chin chong chan . word press . com

[Redacted]

မိနိသုဂုဗ္ဗစာပေ

[Redacted]